

தாள் - 5

இலக்கணம் - 2 – யாப்பு, அணி

யாப்பருங்கலக் காரிகை

தமிழ்ப்புலவர்கள் செய்யுளியற்றுவதில் மிக்க நாட்டமுடையவராக இருந்தமையானும், செய்யுட்கள் நாள்தோறும் பல்கி வந்தமையானும் செய்யுளிலக்கணம் பல்வேறு புலவர்களால் தனித்தனி நூலாக இயற்றப்பட்டது. அவிநயனார், காக்கை பாடினியார், சிறுகாக்கைபாடினியார், கையனார், நத்தத்தனார், பல்காயனார், பல்காப்பியனார், மயேச்சுரனார் முதலிய புலவர் பலர் யாப்பிலக்கணம் இயற்றினர். இன்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளின் முன் விளங்கிய அமிர்தசாகரர் என்னும் ஆசிரியரால் யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் இரு நூல்களும் இயற்றப்பட்டன.

இந்நூல்களே பிற்காலத்தவர்களால் யாப்பிலக்கணப் பயிற்சிக்குச் சிறந்த கருவிகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. இவற்றுள்ளும் யாப்பருங்கலக் காரிகையே பயிற்சி மிக்குடையது என்பதனைக் “காரிகைக் கற்றுக் கவிபாடுவதில்” என்னும் வழக்கால் அறியலாகும்.

யாப்பருங்கல ஆசிரியரே காரிகையும் இயற்றினாராவர் என்பது காரிகை உரையாசிரியராகிய குணசாகரரால் “யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய், அலங்காரம் உடைத்தாகச் செய்யப்பட்டமையால் யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் பெயர்த்து” என்று கூறப்பட்டமையால் உணரலாம்.

இந்நூலாசிரியர் பெயர் அமிர்தசாகரர் என்பது, யாப்பருங்கல நூற்பாயிரத்தில் “அளப்பருங் கடற்பெயர் அருந்தவத்தோனே” என்று கூறப்பட்டிருத்தலாற் உணரலாம். இவர் சமணசமயத்தவர் என்பது “கந்தமடிவில்” என்னும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளால் அறியப்படும்.

அலகு 1
உறுப்பியல்
எழுத்து
நூற்பா - 4

அசைக்கு உறுப்பாகும் எழுத்துகள் :

“குறில் நெடில் ஆவிகுறுகிய மூவுயிர் ஆய்தமெய்யே
மறுவறு மூவினம் மைதீர் உயிர்மெய் மதி மருட்டும்
சிறுநுதற் பேரமர்க் கட்செய்ய வாயைய நுண்ணிடையாய்
அறிஞர் உரைத்த அளபும் அசைக்குறுப் பாவனவே”

குறில் என்பது குற்றெழுத்து அ, இ, உ, எ, ஓ என்பன.

நெடில் என்பது நெட்டெழுத்து - ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ என்பன.

ஆவி என்பது உயிரெழுத்து - அவை அகரமுதல் ஔகாரம் ஈறாய் உள்ள பன்னிரெண்டெழுத்து. குறுகிய மூவுயிர் என்பது - குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஐகாரக்குறுக்கம் என்பன.

குற்றியலுகரம் :

நெடில்கீழும், நெடிலொற்றின் கீழும், குறிலிணைக் கீழும், குறிலிணைஒற்றின் கீழும், குறில் நெடில் கீழும், குறில்நெடில் ஒற்றின் கீழும், குற்றொற்றின் கீழும் என்று இவ்வேழிடத்தும் ஆறு வல்லெழுத்தினையும் ஊர்ந்து உகரம் வந்தால் அது குற்றியலுகரம் என்று வழங்கப்படும்.

“நெடிலே குறிலிணை குறினெடி லென்றிவை
ஒற்றொட வருதலொடு குற்றொற் நிறுதியென்
நேழ்குற் றுகரக் கிடனென மொழிப”

எ.கா :

நாகு, காசு, நாடு, காது, காறு, காபு - நெடில்கீழ்

நாக்கு, காச்சு, காட்டு, காத்து, காப்பு, காற்று - நெடில் ஒற்றின் கீழ்

வரகு, முரசு, முருடு, மருது, தரபு, கவறு - குறிலிணைக் கீழ்

அரக்கு, பொரிச்சு, தெருட்டு, குருத்து, பொருப்பு, சிரற்று - குறிலிணை ஒற்றுக்கீழ்

அரோகு, பலாசு, மலாடு, கெடாது புதாபு, விராறு - குறில்நெடில் கீழ்

தமாக்கு, தடாச்சு, பனாட்டு, கடாத்து, புதாப்பு, விராற்று - குறில் நெடில் ஒற்றுக்கீழ்

அக்கு, கச்சு, கட்டு கத்து, கப்பு, கற்று - குற்றொற்றின் கீழ்

குற்றியலிகரம் :

உகரந்திரிந்தும் திரியாதும் யகரமோடு இயைபின் கண் வந்த இகரம் குற்றியலிகரம் என்று வழங்கப்படும்.

எ.கா :

நாகியாது, காசியாது, காடியாது, காதியாது, காபியாது, காறியாது.
கேண்மியா, சென்மியா – ஆகியன திரியாது வந்த குற்றியலிகரம்.

ஐகாரக்குறுக்கம் :

அளபெடுத்தற் கண்ணும், தனியே சொல்லுதற்கண்ணும் அன்றி அல்லாத வழி வந்த ஐகாரம் தன்னளவிற் சுருங்கி ஒன்றரை மாத்திரையும் ஒரு மாத்திரையுமாகக் குறுகும். அவை குறுகுமிடத்து, மொழி முதலிடைகடை என முன்றிடத்துங் குறுகும்.

“மொழி முதல் இடைகடை என முன்றிடத்தும்

அழியா தைகாரங்குறு கும்மே”

எ.கா :

ஐப்பசி, மைப்புறம் - மொழி முதல்
மடையன், இடையன் - மொழியிடை
குவளை, தவளை – மொழிகடை

ஆய்தம் :

ஆய்தம் என்பது அ.கேனம், தனிநிலை, புள்ளி, ஒற்று என்பன ஆய்தத்தையே குறிக்கும்.

“அ.கேனம் ஆய்தம் தனிநிலைபுள்ளி

ஒற்றிப் பால ஐந்தும் இதற்கே”

எ.கா :

எ.கு, க.சு, க.டு, க.து, க.பு, க.று

மெய் :

ககர முதல் னகரம் ஈறாய் உள்ள பதினெட்டும் மெய்யாம்.

மூவினம் :

வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்பன. வல்லினமாவன: க, ச, ட, த, ப, ற, மெல்லினமாவன : ங, ஞ, ண, ந, ம, ன, இடையினமாவன : ய, ர, ல, வ, ழ, ள.

உயிர்மெய் :

உயிரும் மெய்யுங் கூட்டி உச்சரிக்கப்படுகின்ற இருநூற்றுப் பதினாறு எழுத்தும் உயிர்மெய்யாம்.

“உயிர்மெய்க் களவு முயிரள வென்ப”

உயிர் எழுத்தினளவே உயிர் மெய்க்களவாம்.

அளபெடை :

“அளபே புலுதமாயிரு பெயரும்

அளபெடை யென்ப அறிந்திசி னோரே”

அளபெனினும், அளபெடையெனினும், புலுதமெனினும் ஒக்கும்.

**“உயிரள பெடையும் ஒற்றள பெடையுமென்
றாயிரண் டென்ப அளபெடை தானே”**

அளபெடை இரண்டு வகைப்படும். அவை உயிரள பெடையும் ஒற்றள பெடையுமாம்.

உயிரளபெடை :

உயிருள் நெட்டெழுத்தேழும் அளபெடுக்கும். அவை அளபெடுக்கும் இடத்து ஐகாரம் இகரத்தோடும் ஒளகாரம் உகரத்தோடும் அளபெடுக்கும். ஒழிந்தனவும் தமக்கினமாகிய குற்றெழுத்தோடு அளபெடுக்கும்.

**“தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை ஈறென
நால்வகைப்படுஉ மளபாய் வரும் இடனே”**

நான்கிடத்து வந்தளபெடுக்கும். அவை தனிநிலையும், ஒரு சொல் முதல்நிலையும், இடைநிலையும், இறுதி நிலையுமாம்.

எ.கா :

ஆஅ - ஈஇ, ஊஉ - ஏஎ, ஐஇ - ஒஒ, ஒளஉ - தனிநிலை அளபெடை.
ஆஅரிடம், ஈஇரிலை, ஊஉரிடம், ஏஎரிசுள் ஐஇயவி, ஒஒரிசுள், ஒளஉவியம் - முதனிலை அளபெடை.

படாஅகை, பரிஇயம், கழுஉமணி, பரேளரம், வளைஇயம், புரோஒசை, அநெளஉகம் - இடைநிலை அளபெடை.

கடாஅ, குரிஇ, கழுஉ, மிலேஎ, கடைஇ, அரோஒ, அநெளஉ - இறுதிநிலை அளபெடை.

ஒற்றெளபெடை :

**“ங, ஞ, ண, ந, ம, ன, வ, ய, ல, ள, வாய்தம்
எனுமவை யீரிடத் தளபெழு மொரோவழி”**

**“வன்மையொடு ரு.கான் ழு.கான் ஒழிந்தாங்
கன்மை ஆய்தமோ டளபெழும் ஓரோழி”**

ஒற்றுக்களுள் ங, ஞ, ண, ந, ம, ன, வ, ய, ல, ள, ஆய்தமென்னும் பதினோரொற்றும் குறில் கீழும், குறிலிணைக் கீழும் வந்து அளபெடுக்கும்.

எ.கா :

மங்ங்கலம், மஞ்ஞ்சு, மண்ண்னு, வெய்யயர், செல்ல்க, எ.ஃ.கு, தெவ்வவர் - குறில்கீழ்

அரங்ங்கம், முரண்ண்டு, அரைய்யர் குரல்ல்கள், முரன்ன்று, வர.ஃ.கு, திரள்ள்கள் - குறிலிணைக் கீழ்

மாத்திரை :

“உன்னல் காலே ஊன்ற லரையே
முறுக்கல் முக்கால் விடுத்த லொன்றே”

என்று மாத்திரையின் இலக்கணம் சுட்டப்படுகிறது.

“ஒன்றிரண் டொருமுன் றொன்றரை யரைகால்
என்றனர் பொழுதவை யிமைநொடி உளவே”

குற்றெழுத்தும் ஒற்றளபெடையும் ஒரு மாத்திரை, நெட்டெழுத்து இரண்டு மாத்திரை, உயிரளபெடை மூன்று மாத்திரை, ஆய்தமும், மெய்யும், குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும் அரை மாத்திரை, ஐகாரக் குறுக்கம் ஒன்றரை மாத்திரை, மகரக்குறுக்கமும் ஆய்தக் குறுக்கமும் கால் மாத்திரை.

அசை

நூற்பா - 5

“குறிலே நெடிலே குறிலிணை ஏனைக் குறில் நெடிலே
நெறியே வரினும் நிரைந்தொற் றடுப்பினும் நேர்நிரையென்
றறியேய் புரையுமென் தோளி உதாரணம் ஆழிவெள்வேல்
வெறியே சுறாநிறம் விண்டோய் விளாமென்று வேண்டுவோரே”

குற்றெழுத்துத் தனியே வரினும், நெட்டெழுத்துத் தனியேவரினும், குற்றெழுத்து ஒற்றடுத்து வரினும், நெட்டெழுத்து ஒற்றடுத்து வரினும், நேரசையாம் குறிலிணைந்து வரினும், குறில்நெடில் இணைந்து ஒற்றடுத்து வரினும், குறில் நெடில் இணைந்து ஒற்றடுத்து வரினும் நிரையசையாம்.

எ.கா :

நேரசை :

ஆ - நெடில்

ழி - குறில்

வெள் - குறில் ஒற்று

வேல் - நெடில் ஒற்று

நிரையசை :

வெறி - குறிலிணை

சுறா - குறில் நெடில்

நிறம் - குறிலிணைஒற்று

விளாம் - குறில் நெடில் ஒற்று

“போது சாந்தம் பொற்ப ஏந்தி

ஆதி நாதற் சேர்வோர்

சோதி வானந் துன்னு வாரே”

இது நேரசை நான்கும் வந்த செய்யுள்.

“அணிநிழ லசோகமர்ந் தருணெறி தடாத்திய

மணிதிகழ் அவிரொளி வரதனைப்

பணிபவர் பவநனி பரிச றுப்பவரே”

இது நிரையசை நான்கும் வந்த செய்யுள்

சீர்

நூற்பா – 6

“ஈரசை நாற்சீ ரகவற் குரியவெண் பாவினவாம்

நேரசை யாலிற்ற மூவகைச் சீர்நிரை யாலிறுப

வாரசை மென்முலை மாதே வகுத்த வஞ்சிக்குரிச்சீர்

ஓரசை யேநின்றுஞ் சீராம் பொது வொரு நாலசையே”

இரண்டசையான் ஆகிய நான்கு சீரும் ஆசிரிய உரிச்சீர் எனப்படும். அகவல் எனினும் ஆசிரியம் எனினும் ஒக்கும்.

நேரசை இறுதியாகிய மூவகைச் சீர் நான்கும் வெண்பா உரிச்சீர் எனப்படும்.

நிரையசை இறுதியாகிய மூவகைச்சீர் நான்கும் வஞ்சி உரிச்சீர் எனப்படும்.

ஓரோவிடத்து நேரசை தானே நின்றுஞ் சீராம், நிரையசை தானே நின்றுஞ் சீராம், அவை அசைச்சீர் எனப்படும்.

நாலசையினாலாகிய சீர் பொதுச் சீர் எனப்படும்.

நூற்பா – 7

“தேமா புளிமா கருவிளங் கூவிளஞ் சீரகவற்

காமாங்கடைகாய் அடையின் வெண் பாவிற்கந் தங்கனியா

வாமாண் கலையல்குல் மாதே வகுத்த வஞ்சிக் குரிச்சீர்

காமாண் புரைத்த அசைச்சீர்க் குதாரணம்நாள் மலரே”

நேர் நேர், நிரை, நேர், நிரை நிரை, நேர்நிரையாகிய தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம், என்னும் நான்கு சீரும் ஆசிரிய உரிச்சீருக்கு உதாரணமாம்.

கடையிற் காய் என்னுஞ் சொல் பெற்றுத் தேமாங்காய், புளிமாங்காய், கருவிளங்காய், கூவிளங்காய், என வரும் நான்கு சீரும் வெண்பா உரிச்சீருக்கு உதாரணமாம்.

கடையிற் கனி என்னுஞ் சொல் பெற்றுத் தேமாங்கனி, புளிமாங்கனி, கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனி என வரும் நான்கு சீரும் வஞ்சி உரிச்சீருக்கு உதாரணமாம்.

ஓரோவிடத்தாமென்றுரைக்கப்பட்ட ஓரசைச்சீருக்கு உதாரணம் நாள் என்பதூஉம், மலர் என்பதூஉம் ஆம்.

நாள் என்பது நேரசைச் சீருக்கும், மலர் என்பது நிரையசைச் சீருக்கும் உதாரணமாகும்.

நூற்பா - 8

“தண்ணிழல் தண்பூ நறும்பூ நறுநிழல் தந்துறழ்ந்தால்
எண்ணிரு நாலசைச் சீவந் தருகும் இனியவற்றுட்
கண்ணிய பூவினங் காய்ச்சீ ரனைய கனியொ டொக்கும்
ஒண்ணிழற் சீரசைச் சீரியற் சீரொக்கும் ஒண்தளைக்கே”

தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம், என்னும் நான்கனோடும், தண்ணிழல், தண்பூ, நறும்பூ, நறுநிழல் என்னும் நான்களையும் முறையானே கொணர்ந்து உறழ்ந்தால் பதினாறு நாலசைச் சீருக்கும் உதாரணமாம்.

தேமாந்தண்ணிழல், புளிமாந்தண்ணிழல், கருவிளந்தண்ணிழல்,
கூவிளந்தண்ணிழல், தேமாந்தண்பூ, புளிமாந்தண்பூ, கருவிளந்தண்பூ,
கூவிளந்தண்பூ

தேமாநறும்பூ, புளிமாநறும்பூ, கருவிளநறும்பூ கூவிளநறும்பூ
தேமாநறுநிழல், புளிமாநறுநிழல், கருவிளநறுநிழல், கூவிளநறுநிழல்.

எ.கா :

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
வரையர மகளிர் புரையுஞ் சாயலள்
ஐயன் அரும்பிய முலையள்
செய்ய வாயினள் மார்பினள் சுணங்கே”

இப்பாட்டில் ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும் பயின்று வந்துள்ளது.

“பொன்னார மார்பிற்புனை கழற்காற் கிள்ளிபேர்
உன்னேனென் றாமுலக்கை பற்றினேற் - கென்னோ
மன்னொடு வாயெல்லாம் மல்குநீர்க் கோழிப்
புன்னாடன் பேரேவரும்.”

இப்பாட்டில் வெண்பா உரிச்சீர் நான்கும் பயின்று வந்துள்ளது.

“பூந்தாமரைப் போதலமரத்
தேம்புனலிடை மீன்றிரிதரும்
வளவயலிடை களவயின்மகிழ்
வினைக் கம்பலை மனைச் சிலம்பவும்
மனைச் சிலம்பிய மணமுரசொலி
வயற்கம்பலைக் கயலார்ப்பவும்

நாளும்

மகிழு மகிழ்தூங் கூரன்

புகழ்த லானாப் பெருவண் மையனே”

இப்பாட்டில் வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும் பயின்று வந்துள்ளது.

“நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையார்

நெஞ்சத் தவல மிலர்”

இக்குறட்பாவில் ‘இலர்’ என நிரையசைச்சீர் வந்துள்ளது.

“பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி

வாலெயி றூறிய நீர்”

இக்குறட்பாவில் ‘நீர்’ என நேரசைச் சீர் வந்துள்ளது.

“அள்ளற்பள்ளத் தகன்சோணாட்டு

வேங்கைவாயில் வியன்குன்றூரன்”

என்னும் பழம் பாட்டினுள் நாலசைச்சீர் பயின்றுள்ளது.

தளை

நூற்பா – 10

“தன்சீர் தனதொன்றின் தன் தளையாந் தணவாதவஞ்சி

வண்சீர் விகற்பமும் வஞ்சிக் குரித்து வல்லோர் வகுத்த

வெண்சீர் விகற்பங் கலித்தளையாய் விடும் வெண்தளையாம்

ஒண்சீர் அகவல் உரிச்சீர் விகற்பமும் ஒண்ணுதலே”

நின்ற சீரின் ஈற்றசையும் வருஞ்சீரின் முதலசையும் தம்முள் ஒன்றுவதும் ஒன்றாததுமாகி வருவது தளையாம்.

ஆசிரிய உரிச்சீர் நின்று தன் வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேராய் ஒன்றுவது நேரொன்றாசிரியத் தளையாம். நிரையாய் ஒன்றுவது நிரையொன்றாசிரியத் தளையாம்.

வெண்பா உரிச்சீர் நின்று தன் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றுவது வெண்சீர் வெண்தளையாம்.

வஞ்சி உரிச்சீர் நின்று தன்வருஞ் சீர் முதலசையோடு ஒன்றவது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையாம். வஞ்சி உரிச்சீர் நின்று தன் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றாதது ஒன்றாத வஞ்சித் தளையாம்.

வெண்பா உரிச் சீர் நின்று தன் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றாதது கலித் தளையாம்.

ஆசிரிய உரிச்சீர் நின்று தன் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றாதது இயற்சீர் வெண் தளையாம்.

எ.கா :

“திருமழை தலைஇய இருணிற விசம்பின்
விண்ணதீர் இமிழிசை கடுப்ப

பண்ணமைந் தவர்தேர் சென்ற வாறே”

இது நிரையொன்றாசிரியத் தளையான் வந்த செய்யுள்.

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை

அலங்கு குலைநந்தின் சிலம்பி பொதி செங்காய்

துகில் பொதி பவளம் ஏய்க்கும்

அகில்படு கள்ளியங் காடிற்றந் தோரோ”

இதுநேரொன்றாசிரியத் தளையான் வந்த செய்யுள்.

“சிலைவிலங்கு நீள் புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி

முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவான் மலைவிலங்கு

தார்மாலை மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ

கார்மாலை கண்கூடும் போது.”

இது வெண்சீர் வெண்டளையானும் இயற்சீர் வெண்டளையானும் வந்த செய்யுள்.

“மந்தா நிலம் வந்தசைப்ப

வெண்சாமரை புடைபெயர்தரச்

செந்தாமரை நாண்மலர்மிசை

எனவாங்கு

இனிதின் ஒதுங்கிய இறைவனை

மனமொழி மெய்களின் வணங்குதும் மகிழ்ந்தே”

இது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையும் ஒன்றாத வஞ்சித் தளையும் வந்த செய்யுள்.

“செல்வப் போர்க் கதக் கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சினவாழி

முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித் தலையை முருக்கிப்போய்

எல்லைநீர் வியன்கொண்மு இடை நுழையுமதியம் போல்

மல்லலோங் கெழில்யானை மருமம் பாய்ந் தொளித்ததே”

இது கலித்தளையான் வந்த செய்யுள்.

அடி

நூற்பா - 12

“குறளிடு சீரடிசிந்து முச்சீரடி நாலொருசீர்

அறைதரு காலை அளவொடு நேரடி ஐயொரு சீர்

நிறைதரு பாதநெடிலடி யாநெடுமென் பணைத்தோள்

கறைகெழு வேற்கணல் லாய்மிக்க பாதங் கழிநெடிலே”

இருசீரான் வந்த அடி குறளடி எனப்படும்

முச்சீரான் வந்த அடி சிந்தடி எனப்படும்
 நாற்சீரான் வந்த அடி அளவடி என்றும் நேரடி என்றுஞ் சொல்லப்படும்.
 ஐஞ்சீரான் வந்த அடி நெடிலடி எனப்படும்.
 ஐஞ்சீரின் மிக்க சீரான் வரும் அடியெல்லாம் கழிநெடிலடி எனப்படும்.

எ.கா :

“திரைத்த சாலிகை

நிரைத்த போனிரந்

திரைப்ப தேன்களே

விரைக்கொள் மாலையாய்”

இது குறளடியான் வந்த செய்யுள்.

“இருது வேற்றுமை யின்மையாற்

சுருதி மேற்றுறக் கத்தினொ

டரிது வேற்றுமை யாகவே

கருது வேற்றடங் கையினாய்”

இது சிந்தடியான் வந்த செய்யுள்.

“தேம்பழுத் தினியநீர் மூன்றுந் தீம்பலா

மேம்பழுத் தளிந்தன சுளையும் லோயும்

மாம்பழக் கனிகளும் மதுத்தண் டட்டமும்

தாம்பழுத் துளசில தவள மாடமே”

இது அளவடியான் வந்த செய்யுள்.

“வென்றான் வினையின் தொகையாய விரிந்து தன்கண்

ஒன்றாய்ப் பரந்த உணர்வின் ஒழியாது முற்றும்

சென்றான் திகழுஞ் சுடர்கு மொளி மூர்த்தி யாகி

நின்றான் அடக்கீழ்ப் பணிந்தார் வினைநீக்கி நின்றார்.”

இது நெடிலடியான் வந்த செய்யுள்.

“கொங்கு தங்கு கோதை யோதி மாத ரோடு

கூடுநீடு மோடை நெற்றி

வெங்கண் யானை வேந்தர் போந்து வேத கீத

நாத வென்று நின்று தாழ

அங்க புவ்வ மாதி யாய வாதி நூலி

னீதி யோது மாதி யாய

செங்கண் மாலை காலை மாலை சேர்நர் சேர்வர்

சோதி சேர்ந்த சித்தி தானே”

இது பதின்சீர்க் கழிநெடிலடியான் வந்த செய்யுள்.

தொடை

நூற்பா - 16

“எழுவா யெழுத்தொன்றின் மோனை இறுதி இயைபிரண்டாம்
வழுவா எழுத்தொன்றின் மாதே எதுகை மறுதலைத்த
மொழியான் வரினும் முரணடி தோறும் முதன் மொழிக்கண்
அழியா தளபெடுத் தொன்றுவதாகும் அளபெடையே”

அடிமோனை, இணைமோனை, பொழிப்புமோனை, ஒருஉமோனை, கூழை
மோனை, மேற்கதுவாய் மோனை, கீழ்க்கதுவாய் மோனை, முற்று மோனை.

அடி எதுகை, இணை எதுகை. பொழிப்பு எதுகை, ஒருஉ எதுகை, கூழை
எதுகை, மேற்கதுவாய் எதுகை. கீழ்க்கதுவாய் எதுகை, முற்று எதுகை.

அடி இயைபு, இணை இயைபு, பொழிப்பு இயைபு, ஒருஉ இயைபு, கூழை
இயைபு, மேற்கதுவாய் இயைபு, கீழ்க்கதுவாய் இயைபு, முற்று இயைபு.

அடிமுரண், இணை முரண், பொழிப்பு முரண், ஒருஉ முரண், கூழை முரண்,
மேற்கதுவாய் முரண், கீழ்க்கதுவாய் முரண், முற்று முரண்.

அடியளபெடை, இணையளபெடை பொழிப்பு அளபெடை, ஒருஉ அளபெடை,
கூழையளபெடை, மேற்க்கதுவாய் அளபெடை, கீழ்க்கதுவாய் அளபெடை,
முற்றளபெடை.

அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை, என்பன தொடையும்
தொடைவிகற்பமாம்.

அடிதோறும் முதலெழுத்தொன்றி வரத் தொடுப்பது அடிமோனைத் தொடை
எனப்படும். எழுவாயெனினும் ஆதியெனினும் முதலெனினும் ஒக்கும்.
மோனையெனினும் முதல் தொடை எனினும் ஒக்கும்.

அடிதோறும் இறுதிக்கண் நின்ற எழுத்தானும் சொல்லானும் ஒன்றி வரத்
தொடுப்பது அடியியைபுத் தொடை எனப்படும்.

அடிதோறும் முதற்கண் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பது
அடியெதுகைத் தொடை.

அடிதோறும் முதற்கண் சொல்லானும் பொருளானும் மறுதலைப்படத் தொடுப்பது
அடிமுரண் தொடை எனப்படும்.

அடிதோறும் முதற்கண் உயிரானும் ஒற்றானும் அளபெடுத்தொன்றி வரத்
தொடுப்பது அடியளபெடைத் தொடை எனப்படும்.

“அந்தமுதலாத் தொடுப்பதந் தாதி அடிமுழுதும்
வந்த மொழியே வருவ திரட்டை வரன்முறை யான்
முந்திய மோனை முதலா முழுதுமொவ் வாது விட்டால்
செந்தொடை நாமம் பெறுநறு மென்குழல் தேமொழியே”

அடிதோறும் இறுதிக்கண் நின்ற எழுத்தானும் அசையானும் சீரானும் அடியானும் மற்றை அடிக்கு ஆதியாகத் தொடுப்பது அந்தாதித் தொடை எனப்படும்.

ஓரடி முழுதும் ஒரு சொல்லே வரத் தொடுப்பது இரட்டைத் தொடை எனப்படும்.

மோனை முதலாகிய தொடையும் தொடை விகற்பமும் போலாது வேறுபடத் தொடுப்பது செந்தொடை எனப்படும்.

எ.கா :

“மாவும் புள்ளும் வதிவயிற் படர
மாநீர் விரிந்த பூவங் கூம்ப
மாலை தொடுத்த கோதையுங்கமழ.....”

இ.:து அடிதோறும் முதலெழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுத்தமையான் அடிமோனைத் தொடை.

எ.கா :

“இன்னகைத் துவர் வாய்க்கிளவியும் அணங்கே
நன்மாமேனிச் சுணங்குமா ரணங்கே
ஆடமைத் தோளி ஊடலும் அணங்கே”

இ.:து அடிதோறும் இறுதிச்சீர் ஒன்றி வரத் தொடுத்தமையான் அடி இயைபுத் தொடை.

எ.கா :

“வடியேர் கண் ணீமல்க வான் பொருட்கட் சென்றார்
கடியார் கணங்குழாய் காணார் கொல் காட்டில்
இடியின் முழக்கஞ்சி யீங்கவுன் வேழம்
பிடயின் புறத்தசைத்த கை”

இ.:து அடிதோறும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுத்தமையான் அடி எதுகைத் தொடை.

எ.கா :

“இருள் பரந்தன்ன மாநீர் மருங்கில்
நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மண லொருசிறை
இரும்பி னன்ன கருங் கோட்டுப் புன்னை
பொன்னின்ன நுண்டா துறைக்குஞ்”

இ.:து அடிதோறும் முதற்கண்ணை எல்லாம் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையான் அடிமுரண் தொடை.

எ.கா :

“ஆஅ வளிய வலவன்றன் பார்ப்பினோ
மஇ ரிரையுங்கொண் டிரளைப் பள்ளியுள்
தூஉந் திரையலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்றோன்”

இஃது அடிதோறும் முதற்கண்ணே அளபெடுத்து ஒன்றி வரத் தொடுத்தமையான் அடியளபெடைத் தொடை.

எ.கா :

“உலகுடன் விளங்கும் ஒளிதிகழ் அவிர்மதி
மதிநலன் அழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை
முக்குடை நீழல் பொற்புடை யாசனம்
ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி அறிவன்”
இச்செய்யுள் அந்தாதித் தொடையாம்.

“ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்
விளக்கினிற் சீறெரி யொக்குமே யொக்கும்
குளக்கொட்டிப் பூவின் நிறம்”

இஃது ஓரடி முழுதும் ஒரு சொல்லே வரத் தொடுத்தமையால் இரட்டைத் தொடை.

எ.கா :

“பூத்த வேங்கை வியன் சினையேறி
மயிலினம் அகவு நாடன்
நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே”

இது மோனை முதலாகிய தொடையும் தொடைவிகற்பமும் போலாது வேறுபடத் தொடுத்தமையால் செந்தொடை.

நூற்பா - 19

“இருசீர் மிசையிணை யாகும் பொழிப்பிடை யிட்டொருஉவாம்
இருசீ ரிடையிட்ட தீறிலி கூழை முதலிறுவாய்
வருசீ ரயலில மேல்கீழ் வகுத்தமை தீர்கதுவாய்
வருசீர் முழுவதும் ஒன்றின் முற்றா மென்ப மற்றவையே”

இணை மோனை முதலாக தொடை விகற்பம் முப்பத்தைந்து ஆகும்.
முதல் இரு சீர்க்கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது இணைத் தொடை எனப்படும்.

முதற்சீர்க் கண்ணும் மூன்றாஞ் சீர்க் கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது பொழிப்பு எனப்படும்.

முதற்சீர்க் கண்ணும் இறுதிச் சீர்க் கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது ஒரு உ எனப்படும்.

முதல் மூன்று சீர்க் கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது கூழை எனப்படும்.

முதல்சீர், மூன்றாம் சீர், நான்காம் சீர், ஆகிய மூன்றிடத்தும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது மேற்கதுவாய் என்றும் முதல் சீர், இரண்டாம் சீர், நான்காம் சீர் ஆகிய மூன்றிடத்தும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது கீழ்க்கதுவாய் எனப்படும்.

எல்லாச் சீர்க்கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது முற்று எனப்படும்.

இணை மோனை முதலாகிய முப்பத்தைந்து தொடை விகற்பமும் அஓவடிக் கண்ணே வழங்கப்படும்.

இணை இயைபு முதலாகிய ஏழுவிகற்பமும் இறுதிச் சீரே முதற்சீராகக் கொண்டு வழங்கப்படும்.

இணை மோனை முதலாய ஏழுவிகற்பங்களுக்குச் சான்று :

“அணிமல ரசோகின் றளிர் நலங் கவற்றி
அரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சீரடி
அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி
அகன்ற வல்கு லந்நுண் மருங்குல்
அரும்பிய கொங்கையவ்வளை யமைத்தோள்
அவிர் மதி யனைய திருநுதலரிவை
அயில்வே லனுக்கி யம்பதைத் தமர்ந்த”

இணை இயைபு முதலாய ஏழுவிகற்பங்களுக்குச் சான்று :

“மொய்த்துடன் தவழு முகிலே பொழிலே
மற்றத னயலே முத்துறழ் மணலே
நிழலே இனியத னயலது கடலே
மாதர் நகிலே வல்லே யியலே
வில்லே நுதலே வேற்கண் கயலே
பல்லே தளவம் பாலே சொல்லே
புயலே குழலே மயிலே யியலே.”

இணை எதுகை முதலாய ஏழுவிகற்பங்களுக்குச் சான்று :

“பொன்னி னன்ன பொறிசுணங் கேந்திப்
பன்னருங் கோங்கின் நன்னலங் கவற்றி
மின்னவி ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய
நன்னிற மென்முலை மின்னிடை வருத்தி

என்னையு மிடுக்கண் துன்னுவித் தின்னடை
 அன்ன மென்பெடை போலப் பன்மலர்க்
 கன்னியம் புன்னை யின்னிழல் துன்னிய”
 இணை முரண் முதலாய ஏழுவிகற்பங்களுக்குச் சான்று :
 “சீறடிப் பேரகல் அல்குல் ஒல்குபு
கருங்கிய நுசம்பிற் பெருகுவடந் தாங்கிக்
குவிந்துசுணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து
சிறிய பெரிய நிகர் மலர்க் கோதை தன்
வெள்வளைத் தோளுஞ் சேயரிக் கருங்கணும்
இருக்கையுநிலையும் ஏந்தெழி லியக்கமும்
துவர்வாய்த் தீஞ்சொலு முவந்தெனை முனியாது.”
 இணை அளபெடை முதலாய ஏழுவிகற்பங்களுக்குச் சான்று :
 “தாஅட்டாஅ மரைமலர் உழக்கி
பூஉக் குவளைப் போஓ தருந்திக்
காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போஓய்
மாஅத்தாஅண்மோஓட் டெருமை
தேளம் புனலிடைச் சோஓர்பாஅல்
மீஇனாஅர்த் துகளுஞ் சீஇர்
ஆஅ னாஅ நீஇ ணீஇர்

அலகு 2
செய்யுளியல்
ஓசை

நூற்பா – 22

“வெண்பா அகவல் கலிப்பா அளவடி வஞ்சி யென்னும்
ஒண்பா அடிகுறள் சிந்தென் றுரைப்ப ஒலி முறையே
திண்பா மலிசெப்பல் சீர்சால் அகவல்சென் றோங்கு துள்ளல்
நண்பா அமைந்த நலமிகு தூங்கல் நறுநுதலே”

வெண்பா, வெண்டாழிசை, வெண்டுறை, வெளிவிருத்தம், ஆசிரியப்பா, அசிரியத் தாழிசை, ஆசிரியத் துறை, ஆசிரிய விருத்தம், கலிப்பா, கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலி விருத்தம், வஞ்சிப்பா, வஞ்சித் தாழிசை, வஞ்சித் துறை, வஞ்சி விருத்தம், மருட்பா எனக் கிடந்த செய்யுட்களை உணர்த்தியதால் செய்யுளியல் எனப் பெயர்த்து.

ஓசை :

வெண்பா செப்ப லோசையான்வரும், ஆசிரியப்பா அகவலோசையான் வரும், கலிப்பா

துள்ளலோசையான் வரும், வஞ்சிப்பா தூங்கலோசையான் வரும்.

செப்பலோசை மூன்று வகைப்படும். அவை ஏந்திசைச் செப்பல், தூங்கிசைச் செப்பல், ஒழுகிசைச் செப்பல் என்பனவாம்.

“வெண்சீர் வெண்டளை யான் வரும் யாப்பை
ஏந்திசைச் செப்ப லென் மனார் புலவர்”

எ.கா :

“யாதானு நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையும் கல்லாத வாறு”

இதுவெண்சீர் வெண்டளையான் வந்தமையால் ஏந்திசைச் செப்பலோசை.

“இயற்சீர் வெண்டளையான் வரும் யாப்பைத்
தூங்கிசைச் செப்ப லென்மனார் புலவர்”

எ.கா :

“பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீ”

இஃது இயற்சீர் வெண்டளையான் வந்தமையால் தூங்கிசைச் செப்பலோசை.

“வெண்சீ ரொன்றலும் இயற்சீர் விகற்பமும்
ஒன்றிய பாட்டே யொழுகிசைச் செப்பல்”

எ.கா :

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிருந் தொழும்”

இது வெண்சீர் வெண்டளையும் இயற்சீர் வெண்டளையும் விரவி வந்தமையால் ஒழுகிசைச் செப்பலோசை.

அகலோசை மூன்று வகைப்படும். அவை ஏந்திசை அகவல், தூங்கிசை அகவல், ஒழுகிசை அகவல் என்பனவாம்.

“நேர்நேரியற்றளை யான்வரும் அகவலும்
நிரை நிரையியற்றளையான்வரும் அகவலும்
ஆயிரு தளையுமொத் தாகிய அகவலும்
ஏந்தல் தூங்கல் ஒழுகல் என்றிவை
ஆய்ந்த நிரனிறை ஆகும் எனப”

எ.கா :

“போது சாந்தம் பொற்ப ஏந்தி
ஆதி நாதற் சேர்வோர்
சோதி வானந் துன்னு வாரே”

இது நேரொன்றாசிரியத் தளையான்வந்தமையால் ஏந்திசை அகவலோசை.

“அணிநிழ லசோகமர்ந் தருணெறி தடாத்திய
மணிதிகழ் அவிரொளி வரதனைப்
பணிபவர் பவநனி பரிசறுப் பவரே”

இது நிரையொன்றாசிரியத் தளையான் வந்தமையால் தூங்கிசை அகவலோசை.

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
வரையர மகளிர் புரையுஞ் சாயலள்
ஐயன் அரும்பிய முலையள்
செய்ய வாயினள் மார்பினள் சுணங்கே”

இது நேரொன்றாசிரியத் தளையும் நிரையொன்றாசிரியத் தளையும் விரவி வந்தமையால், ஒழுகிசை அகவலோசை.

துள்ளல் ஓசை மூன்று வகைப்படும். அவை ஏந்திசைத் துள்ளல், அகவல் துள்ளல், பிரிந்திசைத் துள்ளல் என்பனவாம்.

“ஏந்திசைத் துள்ளல் கலித்தளை இயையின்
வெண்டளை தன்றளை யென்றிரண் டியையின்
ஒன்றிய அகவல் துள்ளலென் றோதுப”

“தன்றளை பிறதளை யென்றிவை யனைத்தும்
பொருந்தி வரினே பிரிந்திசைத் துள்ளல்”

எ.கா :

“முருகவிழ்தா மரைமலர்மேல் முடியிமையோர் புடைவரவே
வருசினனார் திருமறைநூல் வழி பிழையா மனமுடையார்
இருவினைபோய் விழமுனியா வெதிரியகா தியை அரியா
நிருமலராய் அருவின ராய் நிலவுவர் சோதியினிடையே”

இது கலித்தளையான் வந்தமையால் ஏந்திசைத் துள்ளலோசை.

“செல்வப் போர்க் கதக் கண்ணன் செயிர்த் தெறிந்த சினவாழி
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முருக்கிப்போய்
எல்லைநீர் வியன்கொண்மு இடைநுழையு மதியம்போல்
மல்லலோங் கெழில்யானை மருமம்பாய்ந் தொளித்ததே”

இது வெண்சீர் வெண்டளையும், கலித்தளையும் விரவி வந்தமையால் அகவல் துள்ளலோசை.

“குடநிலைத் தண்புறவிற் கோவலர் எடுத்தார்ப்பத்
தடநிலைப் பெருந்தொழுவில் தகையேறு மரம்பாய்ந்து
வீங்குமணிக் கயிரொஈஇத் தாங்குவனத் தேறப்போய்க்”

இது பல தளையும் விரவி வந்தமையால் பிரிந்திசைத் துள்ளலோசை.

தூங்கலோசை மூன்று வகைப்படும். அவை ஏந்திசைத் தூங்கல், அகவல் தூங்கல், பிரிந்திசைத் தூங்கல் என்பனவாம்.

“ஒன்றிய வஞ்சித் தளையே வரினும்
ஒன்றா வஞ்சித் தளையே வரினும்
என்றிவை யிரண்டும் பிறவு மயங்கினும்

ஏந்த லகவல் பிரிந்திசைத் தூங்கலென்
றாய்ந்த நிரனிறை யாகுமென்ப”

எ.கா :

“வினைத்திண் பகைவிழ்ச் செற்றவன்
வனப் பங்கய மலர்த்தாளிணை
நினைத்தன்பொடு தொழுதேத்தினர் நாளும்”

இது ஒன்றிய வஞ்சித் தளையான் வந்தமையால் ஏந்திசைத்தூங்கலோசை.

“வானோர்தொழு வண்தாமரைத்
தேனார்மலர் மேல்வந்தருள்
ஆனாவருள் கூறறிவனை”

இ.து ஒன்றாத வஞ்சித் தளையான் வந்தமையால் அகவல் தூங்கலோசை.

“மந்தாநிலம் வந்தசைப்ப
 வெண்சாமரை புடைபெயர்தரச்
 செந்தாமரை நாண்மலர்மிசை
 எனவாங்கு
 இனிதின் ஒதுங்கிய இறைவனை
 மனமொழி மெய்களின் வணங்குதும் மகிழ்ந்தே”
 இது பலதளையும் விரவி வந்தமையால் பிரிந்திசைத் தூங்கலோசை.

வெண்பா

நூற்பா - 24

“ஈரடி வெண்பாக் குறள்குறட் பாவிரண் டாயிடைக்கட்
 சீரிய வான்றனிச் சொல்லடி மூயச் செப்பலோசை குன்றா
 தோரிரண்டாயும் ஒருவிகற் பாயும் வருவதுண்டேல்
 நேரிசை யாகுநெறிகுரி பூங்குழல் நேரிழையே”

குறள்வெண்பா, நேரிசை வெண்பா, இன்னிசைவெண்பா, ப.:றொடை வெண்பா, நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா, இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா என்பன வெண்பாவின் வகைகளாம்.

செப்பலோசையுடைத்தாய்,ஈற்றடி முச்சீராய், ஏனையடி நாற்சீராய், வெண்சீரும் இயற்சீரும் வந்து, வெண்தளை தட்டு வேற்றுத் தளை விரவாது, காசு, பிறப்பு, நாள், மலர் என்னும் வாய்பாட்டாலிறும்.

குறள் வெண்பா :

இரண்டடியான் வரும் வெண்பா குறள் வெண்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தோக்
 கச்சாணி யன்னார் உடைத்து”

இது இரண்டடியான் இரண்டு விகற்பத்தான் வந்த குறள்வெண்பா.

நேரிசை வெண்பா :

இரண்டு குறள் வெண்பாவாய் நடுவு முதற்றொடைக்கேற்ற தனிச் சொல்லால் அடிநிரம்பிச் செப்பலோசை வழுவாது முதலிரண்டடியும் ஒரு விகற்பமாய், கடையிரண்டடியும் மற்றொரு விகற்பமாய் வரினும், நான்கடியும் ஒரு விகற்பமாய் வரினும் இருகுறள் நேரிசை வெண்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“தடமண்டு தாமரையின் றாதா டலவன்
இடமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு பெடைஞெண்டு
பூழிக் கதவடைக்கும் புத்தாரே பொய்கடிந்
தூழி நடாயினா னூர்”

இது இரண்டு குறள் பெண்பாவாய் நடுவு முதல் தொடைக் கேற்ற தனிச் சொல்லான் அடிநிரம்பி, செப்பலோசை வழுவாது இரண்டு விகற்பத்தான் வந்த இருகுறள் நேரிசை வெண்பா.

நூற்பா – 26

“ஒன்றும் பலவும் விகற்பொடு நான்கடியாய்த் தனிச்சொல்
இன்றி நடப்பின. தின்னிசை துன்னும் அடிபலவாய்ச்
சென்று நிகழ்வ ப. றொடை யாஞ்சிறை வண்டினங்கள்
துன்றுங் கருமென் குமுற்றுடி யேரிடைத் தூமொழியே”

இன்னிசை வெண்பா :

ஒரு விகற்பத்தானும், பலவிகற்பத்தானும் வந்து நான்கடியாய்த் தனிச்சொல் இல்லாமல் நடப்பின் அ. து இன்னிசை வெண்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு ம. துணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்பறுவர்
வைகலும் வைகற்றும் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்”

இது நான்கடியாய்த் தனிச்சொல் இன்றி ஒருவிகற்பத்தான் வந்த இன்னிசை வெண்பா.

சிலவேளைகளில் இரண்டாமடியின் இறுதி தனிச் சொல் பெற்று மூன்று விகற்பத்தான் வருவனவும், மூன்றாமடியின் இறுதி தனிச்சொல் பெற்று இரண்டு விகற்பத்தான் வருவனவும், பல விகற்பமாகி அடிதோறும் ஒருஉத் தொடை பெற்று வருவனவும், பிறவாற்றானும் நேரிசை வெண்பாவிற் சிறிது வேறுபட்டு நான்கடியான் வருவனவும் இன்னிசை வெண்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“இன்னாமை வேண்டி னிரவெழுக இந்நிலத்து
மன்னுதல் வேண்டி னிசைநடுக – தன்னொடு
செல்வது வேண்டி னறஞ்செய்க வெல்வது
வேண்டின் வெகுளி விடல்”

இஃது அடிதோறும் ஒருஉத் தொடை பெற்று மூன்று விகற்பத்தான் வந்த இன்னிசை வெண்பா.

பஃ.றொடை வெண்பா :

நான்கடியான் மிக்க பலவடியான் வருவது பஃ.றொடை வெண்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“பன்மாடக் கூடல் மதுரை நெடுந்தெருவில்
என்னொடு நின்றா ரிருவர் அவருள்ளும்
பொன்னோடை நன்றென்றாள் நல்லளே பொன்னோடைக்
கியானைநன் றென்றாளும் அந்நிலையள் யானை
எருத்தத் திருந்த இலங்கிலைவேல் தென்னன்
திருத்தார் நன்றென்றேன் தியேன்”
இது ஆறடியான் வந்த பலவிகற்ப பஃ.றொடை வெண்பா.

நூற்பா - 28

“நேரிசை இன்னிசை போல நடந்தடி மூன்றின் வந்த கால்
நேரிசை இன்னிசைச் சிந்திய லாகு நிகரில் வெள்ளைக்
கோரசைச் சீரு மொளி சேர்பிறப்புமொண் காசு மிற்ற
சீருடைச் சிந்தடி யேமுடி வாமென்று ரேறுகவே”

நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பாவும் இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பாவும் எல்லா வெண்பாவிற்கும் ஈறாமாரும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா :

நேரிசை வெண்பாவே போல இரண்டாமடியினிறுதி தனிச் சொல் பெற்று இருவிகற்பத்தானும் ஒரு விகற்பத்தானும் மூன்றடியான் வருவன நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“நற்கொற்ற வாயில் நறுங்குவளைத் தார்கொண்டு
சுற்றும் வண்டார்ப்பப் புடைத்தானே - பெற்றேரான்
மாலைநல் வாயில் மகள்”

இது இரண்டாமடியினிறுதி தனிச்சொல் பெற்று இருவிகற்பத்தான் வந்த நேரிசைச் சிந்தியல் வெண்பா.

இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா :

இன்னிசை வெண்பாவே போலத் தனிச்சொல்லின்றி ஒரு விகற்பத்தானும் பலவிகற்பத்தானும் மூன்றடியான் வருவன இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா எனவும் வழங்கப்படும்.

எ.கா :

“நறுநீல நெய்தலுங் கொட்டியுந் தீண்டிப்
பிநாட்டுப் பெண்டிர் முடிநாறும் பாரி
அறநாட்டுப் பெண்டி ரடி”

இது தனிச்சொல்லின்று ஒரு விகற்பத்தான் வந்த இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா.

எல்லா வெண்பாவிற்கும் நாள் என்னும் நேரசைச் சீரானும், மலர் என்னும் நிரையசைச் சீரானும், காசு, பிறப்பு என்னும் வாய்ப்பாட்டிற்கு குற்றியலுகர ஈறாகிய நேர்ற்று இயற்சீரானும் இற்ற முச்சீரடியே ஈற்றடியானது.

எ.கா :

“மஞ்சுகூழ் சோலை மலைநாட மூத்தாலும்
அஞ்சொன் மடவாட் கருளு”

இது, பிறப்பு என்னும் வாய்பாட்டான் முற்றியலுகரம் ஈறாய் இற்ற வெண்பா.

“மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு”

இது காசுவாய்பாட்டான் முடிந்த வெண்பா.

குறள் வெண் செந்துறை, குறள் தாழிசை :

நூற்பா – 31

“அந்தமில் பாதமளவிரண் டொத்து முடியின் வெள்ளைச்
செந்துறையாகுந் திருவே யதன்பெயர் சீர் பலவாய்
அந்தங் குறைநவுஞ் செந்துறைப் பாட்டி னிழிபு மங்கேழ்ச்
சந்தஞ் சிதைந்த குறளுங் குறளினத் தாழிசையே”

இரண்டடியாய்த் தம்முள் அளவொத்து வருவது வெண் செந்துறை என்றும் செந்துறை வெள்ளை என்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். மேலும் விழுமிய பொருளும் ஒழுகிய ஓசையும் உடைத்து.

எ.கா :

“ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
ஓதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை”

“கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை
என்று மேத்தித் தொழுவோ மியாமே”

நாற்சீரின் மிக்க பல சீரான் வந்து அடியிரண்டாய் ஈற்றடி குறைந்து வருவன குறள் தாழிசை எனப்படும். சீர் வரையறையின்மையால் எனைத்துச் சீரானும் அடியானும் வரப்பெறும். குறள் தாழிசை எனினும் தாழிசைக் குறளெனினும் ஒக்கும்.

எ.கா :

“கண்ணு வார்வினை நையநாடொறு நற்ற வர்க்கரசாய ஞானநற்
கண்ணி னானடி யேயடை வார்கள் கற்றவரே”

இது ஈற்றடி குறைந்து இரண்டடியாய்ப் பல சீரான் வந்தமையால் குறள் தாழ்சை.

அடியிரண்டாய் அளவொத்து விழுமிய பொருளும் ஒழுகிய ஓசையுமின்றி இவ்வாறே செந்துறை வெள்ளையிற் சிதைந்து வருவனவெல்லாஞ் செந்துறைச் சிதைவுத் தாழ்சைக் குறள் எனப்படும்.

எ.கா :

“பிண்டியி னீழற் பெருமான் பிடர்த்தலை
மண்டலந் தோன்றுமால் வாழியன்னாய்”

இது விழுமிய பொருளும் ஒழுகிய ஓசையுமின்றி இரண்டடியந் தம்முள் ஒத்து வந்தமையிற் செந்துறைச் சிதைவுத் தாழ்சைக் குறள்.

செப்பலோசையிற் சிதைந்து வேற்றுத் தளை தட்டுக் குறள் வெண்பாவிற் சிதைந்து வருவனவெல்லாங் குறள் வெண்பாவிற் கு இனமாகிய குறட்டாழ்சை எனப்படும்.

எ.கா :

“வண்டார்பூங் கோதை வரிவளைக்கைத் திருநுதலாள்
பண்டைய எல்லள் படி”

இது சந்தஞ்சிதைந்த தாழ்சைக் குறள்.

வெளிவிருத்தம், வெண்தாழ்சை, வெண்டுறை :

நூற்பா - 32

“மூன்றடி யானுமுடிந்தடி தோறு முடிவிடத்துத்
தான்றனிச் சொற்பெறுந் தண்டா விருத்தம்வெண் டாழ்சையே
மூன்றடி யாய்வெள்ளை போன்றிறு மூன்றிழி பேமுயர்வாய்
ஆன்றடி தாஞ்சில அந்தங் குறைந்திரும் வெண்டுறையே”

மூன்றடியானும் முற்றுப் பெற்று அடிதோறும் ஒரு சொல்லே இறுதிக்கண் தனிச் சொல்லாய் வருவது வெளிவிருத்தம் எனப்படும்.

எ.கா :

“ஆவா வென்றே யஞ்சின ராழ்ந்தா - ரொருசாரார்
கூகூ வென்றே கூவிளி கொண்டா - ரொருசாரார்
மாமா வென்றே மாய்ந்தனர் நீந்தா - ரொருசாரார்
ஏகீர் நாய்கீ ரென்செய்து மென்றா - ரொருசாரார்”

இது நான்கடியாய் ஒருசாரார் என்னும் தனிச் சொல் பெற்று வந்த வெளிவிருத்தம்.

மூன்றடியான் ஈற்றடி வெண்பாவே போல முச்சீரடியான் முடிவது வெண்டாழிசையென்றும் வெள்ளொத்தாழிசை என்றும் வழங்கப்படும்.

எ.கா :

“நண்பி தென்று தீய சொல்லார்
முன்பு நின்று முனிவ செய்யார்
அன்பு வேண்டு பவர்”

இது மூன்றடியாசிரியத் தளையான் வந்த வெண்டாழிசை.

மூன்றடிச் சிறுமையாய் ஏழடிப் பெருமையாய் இடையிடை நான்கடியானும், ஐந்தடியானும், ஆறடியானும். வந்து பின்பிற்சில அடி சிலசீர் குறைந்து வருவன வெண்டுறை எனப்படும்.

முன்பிற் சில அடி ஓரோசையாயும், பின்பிற் சில அடி மாற்றோசையாயும் வருவன ஒருசார் வேற்றொலி வெண்டுறை எனப்படும்.

எ.கா :

“தாளாள ரல்லாதார் தாம்பல ராயக்கா லென்னாமென்னாம்
ஆளியைக் கண்டஞ்சி யானைதன் னோடிரண்டும்
பீலிபோற் சாய்த்துவிழும் பிளிற்றி யாங்கே”

இது மூன்றடியாய் ஈற்றடி இரண்டும் இரண்டு சீர் குறைந்து வந்த ஓரொலி வெண்டுறை.

எ.கா :

“முழங்கு களியானை மூரிக் கடற்படை முரித்தார் மன்னர்
வழங்கு மிடமெல்லாந் தன்புகழே போக்கிய வைவேல் விண்ணன்
செழுந்தண்பும் பழசையுட் சிறந்தது நாளுஞ்செய
எழுந்த சேதிகத் துள்ளிருந்த அண்ண லாரடி
விழுந்தண்பு மலர்களால் வியந்துநா ளுந்தொழித்
தொடர்ந்து நின்ற வெவ்வினை துறந்து போமாலரோ”

இது ஆறடியாய் முதலிரண்டும் அறுசீராய்ப் பின்னான்கடியும் நாற்சீராய், முதலிரண்டடியும் ஓரிசையாய்ப் பின் நான்கடியும் மற்றோரிசையாய் வந்த வேற்றொலி வெண்டுறை.

சிந்தியல் வெண்பா ஒரு பொருள் மேல் மூன்றுக்கி வருவனவெல்லாம் வெள்ளொத்தாழிசை என்று வழங்கப்படும்.

எ.கா :

“அன்னா யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி
ஒன்னா ருடைபுலம்போல நலங்கவர்ந்து
துள்ளுன் துறந்து விடல்”

“ஏட யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி
கூடா ருடைபுறம் போலநலங் கவர்ந்து
கேடான துறந்து விடல்”

“பாவா யறங்கொ லைங்கிளர் சேட்சென்னி
மேவா ருடைபுலம் போல நலங்கவர்ந்து
காவான் துறந்து விடல்”

இவை சிந்தியல் வெண்பா ஒரு பொருள் மேல் மூன்றாக்கி வந்தமையான் வெள்ளொத்தாழிசை.

ஆசிரியப்பா

நூற்பா எண்- 34

“கடையயற் பாதமுச் சீர்வரின் நேரிசை காமரு சீர்
இடைபல குன்றின் இணைக்குற ளெல்லா அடியுமொத்து
நடைபெறு மாயின் நிலைமண்டில நடுவாதியந்தத்
தடைதரு பாதத் தகவல் அடிமறி மண்டிலமே”

அகவோலோசையுடன் அளவடியாகி வரும், இயற்சீரும் பிறசீரும் விரவி வரும், தன்தளை தழுவிடும் பிறதளை மயங்கியும் வரும்,

நேரிசை ஆசிரியப்பா, இணைக் குறளாசிரியப்பா, நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா அடிமறிமண்டில ஆசிரியப்பா ஆகியவற்றை உணர்த்தலாயிற்று.

நேரிசையாசிரியப்பா :

ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருவது நேரிசையாசிரியப்பா.

எ.கா :

“நிலத்தினும் பெரிதேவானினு முயர்ந்தன்று
நீரினு மாரளவின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”

இது ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தமையால் நேரிசையாசிரியப்பா.

இணைக்குறளாசிரியப்பா :

ஈற்றடியும் முதலடியும் ஒழிந்து இடையடிகள் இரண்டும் பலவும் குறளடியானும் சிந்தடியானும் வருவன இணைக் குறளாசிரியப்பா.

எ.கா :

“நீரின் தண்மையும் தீயின் வெம்மையும்

சாரச் சார்ந்து

தீரத் தீரும்

சாரல் நாடன் கேண்மை

சாரச் சாரச் சார்ந்து

தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே”

இது முதலடியும் ஈற்றடியும் நாற்சீராய், இடையடி இருசீரானும் முச்சீரானும் வந்தமையால், இணைக் குறளாசிரியப்பா.

நிலைமண்டிலஆசிரியப்பா :

எல்லாவடியுந் தம்முள் அளவொத்து நான்குசீர் அடியான் வருவது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

எ.கா :

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்

சாரல் நாட செவ்வியை யாகுமதி

யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்

சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவள்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே”

இது எல்லாவடியும் நாற்சீராய் அளவொத்து வந்தமையால் நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா. மண்டிலம் எனினும் நிலைமண்டிலம் எனினும் ஒக்கும்.

அடிமறிமண்டில ஆசிரியப்பா :

எல்லாவடியும் முதல், நடு, இறுதியாக உச்சரிப்பினும் ஓசையும், பொருளும் பிழையாது வருவது அடிமறிமண்டில ஆசிரியப்பா.

எ.கா :

“சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாரே

சூர மகளிர் ஆரணங்கினரே

வாரலை யெனினே யானஞ் சுவலே

சாரல் நாடநீவர லாரே”

இதனை எல்லாவடியும் முதல், நடு, இறுதியாக உச்சரித்து ஓசையும், பொருளும் பிழையாது வந்தமையால் அடிமறிமண்டில ஆசிரியப்பா.

ஆசிரியத்தாழிசை, துறை, விருத்தங்கள் :

நூற்பா எண்— 36

“தருக்கியல் தாழிசை மூன்றடி யொப்பன நான்கடியாய்

எருத்தடி நைந்தும் இடைமடக் காயும் இடையிடையே

சுருக்கடி யாயுந் துறையாங் குறைவில் தொல் சீரகவல்
விருத்தங் கழிநெடில் நான்கொத் திறுவது மெல்லியலே”

ஆசிரியத் தாழிசையும், ஆசிரியத் துறையும், ஆசிரிய விருத்தமும்
உணர்த்துதலாயிற்று.

ஆசிரியத்தாழிசை :

முன்றடியாய்த் தம்முள் அளவொத்து வருவன ஆசிரியத் தாழிசை.

எ.கா :

“கன்று குணிலாக் கனியுகுத்த மாயவன்
இன்றுநம் மானுள் வருமேல் அவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

நான்கடியாய் ஈற்றயலடி குறைந்து வருவனவும், நான்கடியாய் ஈற்றயலடி
குறைந்து இடைமடக்காய் வருவனவும், நான்கடியாய் இடையிடை குறைந்து
வருவனவும், நான்கடியாய் இடையிடை குறைந்து இடை மடக்காய் வருவனவும்
ஆசிரியத் துறையாம். மேலும் சீர் வரையறையின்மையால் எனைத்துச் சீரானும்
அடியானும் வரப்பெறும்.

ஆசிரியத்துறை :

முதலயலடி குறைந்தும், நடுவீரடி குறைந்தும் மிக்கும் வருவன ஆசிரியத்
துறையாம்.

எ.கா :

“கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதிராயின்
அரையிருள் யாமத் தடுபுலியே றும்மஞ்சி யகன்றுபோக
நரையரு மேறுநுங் கைவே லஞ்ச நும்மை
வரையர மங்கையர் வெளவுத லஞ்சதும் வாரலையோ”

இது நான்கடியாய் ஈற்றயலடி குறைந்து வந்த ஆசிரியத்துறை.

ஆசிரிய விருத்தம் :

கழிநெடிலடியாய்த் தம்முள் அளவொத்து வருவன ஆசிரிய விருத்தம்.

எ.கா :

“விடஞ்சூ ழரவி னிடைநுடங்க மினல்வாள்
வீச விரையோர் வேங்
கடஞ்சூழ் நாடன் நாளிங்கன் கதிர்வேல்
பாடும் மாதங்கி
எனஞ்சேர் கொங்கை மலைதாந்தாம் வடிக்கண்
ணீல மலர்தாந் தாம்
தடந்தோ ளிரண்டும் வேய்தாந்தா மென்னுந்
தன்கைத் தண்ணுமையே”

இது அறுசீர்க் கழிநெடிலடியான் வந்த ஆசிரிய விருத்தம்.

கலிப்பா

நான்கு வகைப் பாக்களும் ஒன்றாக விளங்குவது கலிப்பாவாகும்.

கலிப்பாவின் உறுப்புகள் :

நூற்பா எண் - 84

“தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதகம்
வண்ணகம் அம்போ தரங்கமாம் நீரலை
என்னும் ஆறும் கலியின் உறுப்பே”

தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம், வண்ணகம், அம்போதரங்கம் எனும் ஆறும் கலிப்பாவின் உறுப்புகளாகும்.

கலித்தல் - (துள்ளும் ஓசை)

தரவு - முன் தந்துரைப்பது, முன்னுரை போன்றது, எருத்தம் எனவும் கூறப்படும்.

தாழிசை - தாழம்பட்ட இசை உடையது

தனிச்சொல் - இணைப்புச் சொல்லாக அமைவது, ஒரு சொல்

சுரிதகம் - முடிவுரை போன்றது

வண்ணகம் - வண்ணம் எனும் சந்தத்தோடு வருவது, அராகம் எனும் பெயரும் உண்டு.

அம்போதரங்கம் - நீரலை, நீரில் எழும் அலை போல் பேரெண், இடையெண், சிற்றெண்களால் அமைவது.

இந்த ஆறு உறுப்புகளோ இவற்றுள் சிலவோ பெற்றுக் கலிப்பா அமையும். பெற்றுள்ள உறுப்புகளின் அடிப்படையில் கலிப்பாவின் வகை பெயர் பெறும்.

தரவு :

நூற்பா எண் - 85

“நேரிறு மூவகைச் சீர்நான் குவரலே
தரவு நாலடி முதலா மெட்டே
முன்னிலை விளியாய் முடியும் வடிவே.”

நேரிற்று மூவகைச் சீர் நான்கை உடைய அடிகள் நான்கு முதல் எட்டு அமைவது தரவு எனப்படும். இது முன்னிலையில் இருப்பதை விளிப்பதாக அமையும்.

எ.கா :

“மறைதங்கு திருமன்றி னடங்கண்டு மகிழ்பூத்துக்
கரைதங்கு படவரவ மிகையாது கண்விழிப்பக்
குறைதங்கு கலைநிறையிற் கோளிழைக்குங் கொல்லென்று
நிறைதங்கு தலையுவவு நிரம்பாது நிரப்பெய்தும்
பிறைதங்கு சடைக்கற்றைப் பெரும்பற்றப் புலியூரோய்”

தாழிசை :

நூற்பா எண் - 86

“தரவினும் குன்றிய அடியின வாகி
ஒருபொருள் தன்னை மும்முனை நோக்கில்
தருவது கூறும் தாழிசை மூன்றே
ஒத்த தாழிசை ஒத்தாழிசையாம்.”

தரவை விடக் குறைந்த அடிகளை உடையது தாழிசையாகும். ஒரு பொருளையே மூன்று கோணத்தில் மூன்று தாழிசைகளால் கூறுவது ஒத்தாழிசை எனப்படும்.

இவ்வறுப்பு கலிப்பாவின் இடையில் வருவதால் இதற்கு இடைநிலைபாட்டு என்ற பெயரும் உண்டு.

தரவு நாலடியாக வந்தால் ஒரு தாழிசை மூன்றுக்கு உட்பட்ட அடிகளைப் பெற்று அமையும் இங்கு மூன்று தாழிசைகளின் மொத்த அடிகளைக் கரத்திற் கொள்ளக் கூடாது.

எ.கா :

“சூருடைய கடுங்கடங்கள் சொலற்கரிய வெண்பவாற்
பீருடைய நலந்தொலைய பிரிவாரே பெரியவரே
சேணுடைய கடுங்கடங்கள் நடப்பாரோ நலமில்லரே
புலம்படைந்த வெங்கானஞ் சீரிலவே யென்பவாற்
புலம்படைந்து நலந்தொலையப் போவாரோ பொருளில்லரே”

இங்கு ஈரடிகளை உடைய மூன்று தாழிசைகள் ‘பிரிந்து செல்லும் தலைவன்’ எனும் ஒரே பொருளின் மேல் அடுக்கி வந்துள்ளன. இதனால் இவை ஒத்தாழிசை ஆகும்.

தனிச்சொல் :

நூற்பா எண் - 87

“எனவாங் கதான்றெனும் பிணைச்சொல் தனிச்சொல்
பிறசொல் அமைக்கும் புதுமைமேற் கொள்ளலாம்.”

‘எனவாங்கு’ என்றும் ‘அதான்று’ என்றும் பாடல் உறுப்புகளைப் பிணைக்கும் சொற்கள் தனிச்சொல் எனப்படும். தனிச்சொல்லை விட்டிசை, கூன், தனிநிலை, இடைநிலை என்றும் கூறுவர்.

நீரலை :

நீரலை என்பதற்கு அம்போதரங்கம், அசையடி, பிரிந்திசைக் குறள், சொற்சீரடி, எண் எனும் வேறு பெயர்களும் உண்டு. இது பேரலை, இடையலை, சிற்றலை என மூவகைப்படும்.

பேரலை :

நூற்பா எண் - 88

“ஈரசை நாற்சீர் நாலடி யமைவும்
ஈரடி நாற்சீர் இருமுடி பமைவும்
ஓரடி அமைவு நான்கும் பேரலை”

ஈரசைச் சீர்கள் நான்கு கொண்ட நாலடிகள் ஒரு முடிபாக வருதல், ஈரசைச் சீர்கள் நான்கு கொண்ட ஈரடிகள் ஒரு முடிபு என இரு முடிபுகளாக வருதல் ஈரசைச் சீர்கள் நான்கு கொண்ட ஓரடி ஒரு முடிபாக நாலடிகள் வருதல் என மூவகையில் பேரலை அமையும்.

எ.கா :

“முன்னும் மகவுபெண் முறையுற மறுபடி
தன்னிள மனைவிபால் தகவுறும் கருவினில்
பின்னிய குழவியின் பிறவியை அறிவதன்
முன்னமே கருவறா அறுவையின் முடிவினை”

இது நாலடிகள் ஒரு முடிவாக வந்த ஒரு பேரலை.

“இலங்கொளி மகரத் தெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கையின் மாஅ னின்னிறம்,
விரியிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை”

இவை ஈரடிகள் ஒரு முடிபாக (நிறம், உடை) வந்த இரு பேரலைகள்.

“கண்கவர் கதிர்முடி கனலும் சென்னியை,
தண்கட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை,
ஒலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை,
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை”

இவை ஓரடி ஒரு முடிபாக (சென்னி, ஆழி, கொடி, அடி) வந்த நான்கு பேரலைகள். இவ்வகையை அளவலை என்றும் கூறுவர்.

இடையலை :

நூற்பா எண் - 89

“நேரிறு மூவசைச் சீர்கள் இரண்டும்
ஓரசைச் சீரே ஒன்றும் ஆம்அடி
எட்டமை வளவே இடையலை யாகும்.”

நேரிற்று மூவசைச் சீர்கள் இரண்டும் ஓரசைச்சீர் ஒன்றுமாக அமைந்த முச்சீரடிகள் எட்டு வருவது இடையலை ஆகும்.

ஓரசைச்சீர் மூன்றாம் சீராக அமையும். முச்சீரடிகள் நான்கு வருதலும் உண்டு. மூவசைச்சீர் ஈரசைச்சீர் ஓரசைச்சீர் என்று அமைத்துக் காணலாம்.

எ.கா :

“போரவுணர்க் கடந்தோய் நீ.

புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீ.

நீரகல மளந்தோய் நீ.

நிழறிகழைம் படையோய் நீ”

இவை இடையலைகள். இவை நான்கு அடிகள் வந்துள்ளன.

சிற்றலை :

நூற்பா எண் - 90

“ஈரசைச் சீர்கள் இரண்டிரண் டாகி

ஓரசை நீயென ஒன்ற நின்று

பதினா றடிகள் பரவல் சிற்றலை.”

ஈரசைச்சீர்கள் இரண்டு கொண்ட அடிகள் பதினாறு வரைவருதல் சிற்றலை எனப்படும். ஒரு சீரின் ஓரசை ‘நீ’ எனும் முன்னிலைப் பெயர் பெற்றமையும்.

முதற்சீர் ஈரசையாகவும் இரண்டாம் சீர் ‘நீ’ எனும் ஓரசைச் சீராகவும் அமைதலும் உண்டு. எட்டு அடிகளைப் பெற்றும் சிற்றலை வரும்.

எ.கா :

ஊழி நீ

உலகு நீ

ஆழி நீ

அருளு நீ

உருவு நீ

அருவு நீ

அறமு நீ

மறமு நீ

இவை சிற்றலைகள்.

நாற்சீரடி பேரலை என்றும் முச்சீரடி இடையலை என்றும் இருசீரடி சிற்றலை என்றும் யாப்பு நூல்கள் பலவற்றின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

வண்ணகம் :

நூற்பா எண் - 91

“வண்ணகம் என்னும் முடுகியல் தானே

நிரைநிரை எனமுறை யமைவுறும் பலசீர்”

நிரைநிரை என்று பல சீர்கள் அமைவது வண்ணகம் ஆகும்.வண்ணகத்திற்கு முடுகியல், அராகம், அடுக்கியல் எனும் பெயர்களும் உண்டு.

எ.கா :

“உடலிடை உயிரென உளதொரு பொருள்நிலை
கடலிடைக் கலமெனக் கதிரவற் சுழழ்வுறும்.”

எ.கா :

“அழகிய தமிழ்மகள் இவளிநு
விழிகளில் எழுதிய மடல்”

இத்திரைப்படப் பாடலில் வண்ணகம் அமைந்துள்ளது.

சுரிதகம் :

ஆசிரியப்பாவின் இறுதியாகவோ வெண்பாவின் இறுதியாகவோ கலிப்பாவில் சுரிதகம் எனும் உறுப்பு அமையும்.இதனை அடக்கியல், வாரம், வைப்பு, போக்கியல் என்றும் கூறுவர்.

கலிப்பாவின் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 93

“ஒத்தாழிசைவெண் கலிகொச் சகமென
இத்திற மாக முத்திறப் படுங்கலி”

ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா, வெண்கலிப்பா, கொச்சகக் கலிப்பா என கலிப்பா மூன்று வகைப்படும்.

ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 94

“நேரிசை வண்ணகம் நீரலை என்று
முவகை யாம்ஒத் தாழிசைக் கலிப்பா”

நேரிசை, வண்ணகம், நீரலை என்று ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா மூன்று வகைப்படும்.

நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 95

“தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதகம்
நிரல்வரல் நேரிசை ஒத்தாழிசைக்கலி.”

தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் எனும் வரிசையில் இந்நான்கு உறுப்புகளும் அமைவது நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“முத்தொடு மணிதயங்கு முக்குடைக்கீழ் முனைவனே
எத்திசையும் பல்லுயிர்க ளின்புற வினிதிருந்து
பத்துறு திசையனைத்தும் பகைபசி பிணிநீங்க
உத்தமர் டொழுதேத்த வொளிர்வரைபோற் செலவினாய்”

இது தரவு.

“எள்ளனைத்து மிடரின்றி யெழின்மாண்ட பொன்னெயில்
உள்ளிருந்த வுன்னையே வறுதுணையென் றடைந்தோரை
வெள்ளில்சேர் வியன்காட்டு ளுறைகென்றல் விழுமிதோ.
குணங்களின் வரம்பிகந்து கூடிய பன்னிரண்டு
கணங்களும்வந் தடியேத்தக் காதலித்துன் னடைந்தோரைப்
பிணம்பிறங்கு பெருங்காட்டு ளுறைகென்றல் பெருமையோ.
விடத்தகைய வினைநீக்கி வெள்வளைக்கைச் செந்துவர்வாய்
மடத்தகைய மயிலனையார் வணங்கரின் னடைந்தோரைத்
தடக்கைய காடுறைக வென்பதுநின் றகுதியோ”

இவை மூன்றும் தாழிசைகள்

“எனவாங்கு

இது தனிச்சொல்

எனைத்துணைய யாயினு மாகமற் றுன்கட்
டினைத்துணையுந் தீயவை யின்மையிற் சேர்தும்
வினைத்தொகையை வீட்டுக வென்று. - இது சுரிதகம்.”
இங்கு வெண்பாச் சுரிதகம் வந்துள்ளது.

நீரலை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 96

“தாழிசை யடுத்துத் தனிச்சொல் முன்னர்

நீரலை என்னும் மூவலை யாயின்

நீரலை ஒத்தா ழிசைக்கலிப் பாவாம்”

தரவு, தாழிசை, நீரலை, தனிச்சொல், சுரிதகம் எனும் வரிசையில் இவ்வைந்து
உறுப்புகளும் வருவது நீரலை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா எனப்படும். இப்பாடலில்
பேரலை, இடையலை, சிற்றலை எனும் மூவகை அலைகளும் அமையும்.

நீரலை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா - அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா.

எ.கா :

“கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் தொழுதேத்தக்
கடல்கெழு கனைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளைய
அழலவிர் சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தாளைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
ஆர்புன லிழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த காலைமலி தடக்கையோய்

இது தரவு

“முரசதிர் வியன்மதுரை முழுவதூஉந் தலைபனிப்பப்
 புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்லர்
 அடியொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவர் நிலஞ்சேர்ப்
 பொடியெழ வெங்களத்துப் புடைத்துநின் புகழாமோ.
 கலியொலி வியனாலகங் கலத்துட னனிநடுங்க
 வலியிய லவிராழ மாறெதிர்ந்த மருட்சோவும்
 மாணாதா ருடம்பொடு மறம்புதிர வெதிர்கலக்கிச்
 சேனூய ரிருவிசும்பிற் சேர்த்ததுநின் சினமாமோ.
 படுமணி யினநிரைகள் பரந்துட னிரிந்தோடக்
 கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
 வெரிநாடு மருப்பொசிய வீழ்ந்துதிறல் வேறாக
 எருமலி பெருந்தொழிவி னிறுத்ததுநின் னிகலாமோ.”

இவை மூன்றும் தாழிசைகள்.

“இலங்கொளி மகரத் தெழின்மிகு வியன்கடல்
 வலம்புரித் தடக்கையின் மாஅ னின்னிறம்
 விரியிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
 பொருகளி றட்டோய் புரைய நின்னுடை.”

இவை இரு பேரலைகள்.

“போரவுணர்க் கடந்தோய் நீ
 புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீ
 நீரகல மள்தோய் நீ
 நிழறிகழைம் படையோய் நீ”

இவை நான்கு இடையலைகள்.

“ஊழி நீ
 உலகு நீ.
 ஆழி நீ
 அருளு நீ
 உருவு நீ
 அருவு நீ
 அறமு நீ
 மறமு நீ”

இவை எட்டுச் சிற்றலைகள்.

எனவாங்கு - இது தனிச்சொல்
 அடுதிற லொருவநிற் பரவுது மெங்கோன்
 தொடுகழற் கொடும்பூண் பகட்டெழின் மார்பிற்
 கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
 புயலுழற் றடக்கைப் போர்வே லச்சுதன்
 தொன்றுமுதிர் கடலுலகம் முழுதுடன்
 ஒன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே.”

இது ஆசிரியச் சுரிதகம்.

வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 97

“நிரைநிரை நிரைநிரை நிரைநிரை நிரையென
 இடையொரு வலிமெய் இலதாய் உளதாம்
 வண்ணக ஒத்தாழிசைகலிப் பாவே.”

நிரைநிரை, நிரைநிரை, நிரைநிரை, நிரை என்று இச்சீர்களின் இடையில் வல்லொற்றோ மெல்லொற்றோ இன்றி வருவது வண்ணகமாகும். தரவு, தாழிசை, வண்ணகம், நீரலை, தனிச்சொல், சுரிதகம் எனும் வரிசையில் இவ் ஆறு உறுப்புகளும் அமைவது வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் விரித்தமைத்துக் கதிர்கான்று
 துளங்குமணிக் கணைகழற்கால் துறுமலர் நறும்பைத்தார்ப்
 பெருஉத்தடக்கை மதயானைப் பகட்டெழில் நெரிகுஞ்சிக்
 கருஉக்கொண்ட மணிப்பூணாய்! குறையிரந்து முன்னாட்கண்
 மாயாத வனப்பினையாய் மகிழ்வார்க்கும் அல்லார்க்கும்
 தாயாகித் தலையளிக்கும் தண்குறை ஊரநீ.”

இது தரவு

“காட்சியாற் கலப்பெய்தி எந்திரத்துக் கதிப்பாகி
 மாட்சியா றறியாத மரபொத்தாய் கரவினாற்
 பிணிநலம் பிரிவெய்திப் பெருந்தடத்தோள் வனப்பழிய
 அணிநலம் தனியே வந்தருளுவதும் அருளாமோ?
 அன்பினால் அமிழ்தளைஇ அறிவினாற் பிறிதின்றிப்
 பொன்புனை பூணாகம் பசப்பெய்தப் பொழிலிடத்துப்
 பெருவரைத்தோள் அருளுதற் கிருளிடைத் தமிழையாய்க்
 கருவரைத்தோள் கதிர்ப்பிக்குங் காதலும் காதலோ?
 பாங்கனையே வாயிலாப் பலகாலும் வந்தொழுகும்
 தேங்காத கரவினையும் தெளியாத இருளிடைக்கட்
 குடவரைவேய்த் தோளிணைகள் குளிர்ப்பிப்பான் தமிழையாய்த்
 தடவரைத்தார் அருளுநின் தகுதியும் தகுதியோ?

இவை மூன்றும் தாழிசைகள்

“தாதுறு முறிசெறி தடமலர் இடையிடை
 தழலென விரவின பொழில்.
 போதுறு நறுவிரை புதுமலர் தெரிதரு
 கருநெய்தல் விரிவன கழி.
 தீதறு திறமறு கெனநனி முனமுனம்
 துணையொடு பிணைவன துறை.
 மூதுறும் ஒலிகலி நுரைதரு நிரையொடு
 கழிதொடர் புடையது கடல்”

இவை நான்கும் அராகம்

“கொடுந்திறல் உடையன கறவேறு கொட்பதனால்
 இடுங்கழி இரவருதல் வேண்டாவென் றிசைத்திலமோ?
 கருநிறத் தெறுதொழிற் கராம்பெரிது டமையால்
 இருணிறத் தெருகாணல் இரவரால் என்றிலமோ?”

இவை இரண்டும் பேரலைகள்

“அத்திறத்தால் அசைந்தன தோள்.
 அலரதற்கு மெலிந்தன கண்.
 பொய்த்துரையால் புலிர்ந்தது முகம்.
 பொன்னிரத்தாற் போர்த்தன முலை.
 அழலினால் அசைந்தது நகை.
 அணியினால் ஒடிந்த திடை.
 குழலினால் அவிர்ந்தது முடி.
 குறையினாற் கோடிற்று நிரை.”

இவை எட்டும் இடையலைகள்.

“உட்கொண்ட தகைத்தொருபால்.
 உலகறிந்த அலர்த்தொருபால்.
 கட்கொண்டால் துளித்தொருபால்.
 கழிவெய்தும் படித்தொருபால்.
 பரிவுறாஉம் தகைத்தொருபால்.
 படர்வுறாஉம் பசப்பொருபால்.
 இரவுறாஉம் துயரொருபால்.
 இளிவந்த எழிற்றொருபால்.
 மெலிவுவந்த தொருபால்.
 மிளிர்ப்புவந் தடைந்தொருபால்.
 பொலிவுசென்ற கன்றொருபால்.
 பொறைவந்து கூர்ந்தொருபால்.

காதலிற்கதிர்ப் பொருபால்.
கட்படாத்துய ரொருபால்.
ஏதிலர்சென் றணைந்தொருபால்.
இயனாணிற்செறி வொருபால்.

இவை பதினாறும் சிற்றலைகள்.
என வாங்கு - இது தனிச்சொல்

“இன்னதிவ் வழக்கம் இத்திறம் இவணலம்
என்னவும் முன்னாள் துன்னாய் ஆகிக்
கலந்த வண்மையை ஆயினும் நலந்தகக்
கிளையொடு கெழீஇத் தளையவிழ் கோதையைக்
கற்பொடு காணிய யாமே.
பொற்பொடு பொலிகரும் புணர்ச்சி தானே.”

இது ஆசிரியச் சுரிதகம்

வெண்கலிப்பாவும் கலிவெண்பாவும் :

நூற்பா எண் - 98

“கலிவெண் பாவே வெண்பாக் கூறு
வெண்கலிப் பாவே கலிப்பாக் கூறு”

வெண்பாவின் இயல்புடையது கலிவெண்பா எனப்படும். கலிப்பாவின்
இயல்புடையது வெண்கலிப்பா எனப்படும்.

வெண்கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 99

“ஈற்றடி உட்பட நாற்சீராகித்
தனிச்சொல் இன்றிச் சமன்தளை முரண்தளை
கலப்புற வருவது வெண்கலிப் பாவே.”

ஈற்றடி உட்பட எல்லா அடிகளும் நான்கு சீரடிகளாகி, தனிச்சொல் இல்லாமல்,
சமன் தளைகளும் முரண்தளைகளும் கலந்து வருவது வெண்கலிப்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“கணவரோடு துயில் கவ்வக் கண்மூடி நானிருந்தேன்
புனலோடி வளஞ்சேர்க்கும் பொன்னித் திருநாட்டில்
வருவிருந்து பார்த்திருக்கும் வாழ்வுடையார் சேர்ந்துறையும்
திருவழுந்தார் எனப்புகலும் சிற்றூர் தனையடைந்தேன்
பொத்தென்று வீழ்ந்து புரண்டதுகைப் புத்தகந்தான்
மெத்தென்று படுக்கைமிசை விதிர்ப்புற்றுக் கண்விழித்தேன்
கம்பன்பு கன்றகதை கவிபாட உதவிமென்று
நம்பிக்க விபுனைந்தேன் நான்.”

கொச்சகக் கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 100

“தரவு தரவிணை சில்பல் தாழிசை
மயங்கிசை என்று கொச்சகம் ஐந்தே”

தரவு, தரவிணை, சி.:நாழிசை, ப.:நோழிசை, மயங்கிசை எனக் கொச்சகக் கலிப்பா ஐந்து வகைப்படும்.

உறுப்புகள் சிலவும் பலவும் அடுக்கியும் மயங்கியும் வருவது கொச்சகம். ஒரு தரவு வருவது தரவுக் கொச்சகம். இரு தரவுகள் வருதல் தரவிணைக் கொச்சகம்.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 101

“நேரிறு மூவகைச் சீர்கள் நான்கும்
ஓரடியாக நான்கடி தரவு.”

நேரிற்று மூவகைச் சீர்கள் நான்கு உடைய அடிகள் நான்கிணைப் பெற்றுத் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா அமையும்.

எ.கா :

“வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே.”

தரவிணைக் கொச்சகக் கலிப்பா :

இரண்டு தரவுகள், தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் ஆகியவற்றைப் பெற்று வருவது தரவிணைக் கொச்சகக் கலிப்பா எனப்படும்.

எ.கா :

“வடிவுடை நெடுமுடி வானவார்க்கும் வெலற்கரிய
கடிபடு நறும்பைந்தார்க் காவலற்குற் காவலனாம்
கொடிபடு மணிமாடக் கூடலார் கோமானே

இது தரவு.

எனவாங்கு,

இது தனிச்சொல்.

துணைவளைத்தோள் இவள்மெலியத்
தொன்னலம் துறப்புண்டாங்
கிணைமலர்த்தார் அருளுமேல்
இதுவிகற்கோர் மாறென்று
துணைமலர்த் தடங்கண்ணார்
துணையாகக் கருதாரோ,

இது தரவு

அதனால்

இது தனிச்சொல்

செவ்வாய்ப் பேதை இவள்திறத்

தெவ்வா நாங்கொலி. தெண்ணிய வாறே?”

இது சுரிதகம்.

இ.து இடையிடை தனிச்சொற் பெற்று, சுரிதகத்தால் இற்ற தரவிணைக் கொச்சகக் கலிப்பா.

சி.நாழிசைக் கொச்சக் கலிப்பா :

நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவில் வருகின்ற மூன்று தாழிசைகளுக்கு இடையேயும் தனிச்சொற்கள் வருவது சி.நாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா ஆகும். தரவு, தனிச்சொல், தாழிசை, தனிச்சொல், தாழிசை, தனிச்சொல், தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்ற வரிசையில் இப்பாவில் உறுப்புகள் அமையும்.

எ.கா :

“மறைதங்கு திருமன்றி டைங்கண்டு மகிழ்பூத்துக்
கறைதங்கு படவரவ மிகையாது கண்விழிப்பக்
குறைதங்கு கலைநிலையிற் கோளிழைக்குங் கொல்லென்று
நிறைதங்கு தலையவவு நிரம்பாது நிரப்பெய்தும்
பிறைதங்கு சடைக்கற்றைப் பெரும்பற்றப் புலியூரோய்!

எனவாங்கு

வெள்ளெருக்குங் கரும்பாம்பும் பொன்மத்து மிலைச்சியெம
துள்ளிருக்கும் பெருமானின் நிருமார்பி னுறவமுத்தும்
கள்ளிருக்குங் குழலுமையாள் முலைச்சுவட்டைக் கடுவொடுங்கும்
முள்ளெயிற்ற கறையரவ முழையென்று நுழையுமால்

அதாஅன்று

சிலைக்கோடு பொருமருப்பிற் புகர்முனின் நிருமார்பில்
முலைக்கோடு பொருசுவட்டைக் கண்டுநின் முழவுத்தோள்
மலைக்கோடி விளையாடும் பருவத்து மற்றுத்தன்
கொலைக்கோடு பட்டவெனக் குலைந்துமனங் கலங்குமால்

அதாஅன்று

விடமார்ந்த சுடரிலைவேல் விடலைநின் மணிமார்பில்
வடமார்ந்த முலைச்சுவட்டைக் கண்டுதன் மருப்பெந்தை
தடமார்பம் விடர்செய்யச் சமர்செய்தான் கொல்லென்று
கடமார்வெங் கவுட்சிறுகட் கயாசுரனை வியக்குமால்

அதனால்

சிலைமுகங் கோட்டுமச் சில்லரித் தடங்கண்
முலைமுகங் கோட்டின ணகுமால்
மலைமுகங் கோட்டுநின் மற்றுய மறைந்தே.”

இப்பாடலில் தரவும் தனிச்சொல் நான்கும் தாழிசை மூன்றும் சுரிதகமும் அமைந்துள்ளன.

ப.:நாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 103

“நேரிசை ஒத்தாழிசைக்கலிப் பாவள்
முத்தாழிசையாம் ஒத்தாழிசையே
இடையிடைத் தனிச்சொல் பெறாதொரு
சேர வரின்ப.:நாழிசைக் கொச்சகம்.”

நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவில் தனிச்சொல் இடையிடையே வருதலின்றி ஆறு தாழிசைகள் தொடர்ந்து வருவது ப.:நாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா எனப்படும். தரவு, ஆறு தாழிசைகள், தனிச்சொல், சுரிதகம் என்ற வரிசையில் இப்பாவில் உறுப்புகள் அமையும்.

எ.கா :

“ஒருநோக்கம் பகல்செய்ய ஒரு நோக்க மிருள்செய்ய
இருநோக்கிற் றொழில்செய்துந் துயில்செய்து மிளைத்துயிர்கள்
கருநோக்கா வகைக்கருணைக் கண்ணோக்கஞ் செய்ஞானத்
திருநோக்க வருணோக்க மிகுநோக்குஞ் செய்ச்செய்து
மிகுநோக்கும் பொழிற்றில்லை மணிமன்று ணடஞ்செய்வோய்!

இது தரவு

கடிக்கமலப் பார்வைவைத்துங் கண்ணனார் காணநின்
அடிக்கமல முடிக்கமல மறியாதே மறிதுமே.
முத்தொழிலின் முதற்றொழிலோன் முடியிழந்தான் றயைகழ்ந்த
அத்தொழிலிற் கெனிற்றமியே மறிதொழிற்கும் வல்லமே
இருக்கோல மிட்டுமின்று முணராதா லெந்தைநின்
திருக்கோல மியாமுணர்ந்து சிந்திக்கக் கடவமே.
நான்மறைக்குந் துறைகண்டார் தோளிழந்தார் நாவிழந்திங்
கூன்மறைக்க மறைப்புண்டே முய்த்துணர்வு பெரியமே
நாமடிகள் மறந்துமறித் தலைகொண்டார் கலைவல்ல
மாமடிகள் யாமடிகண் மறவாமை யுடையமே.
பலகலையுங் குலமறையும் பயின்றுணர்ந்தும் பயன்கொள்ளா
துலகலையுஞ் சிலகலையு முணராதே முணர்துமே
இவை ஆறும் தாழிசைகள்
அதனால் - இது தனிச்சொல்
அம்மநின் றன்மை யெம்மனோ ருணர்தற்
கரிதே யெளிதே யாதல்
பெரிதே கருணை சிறிய மட்டே.”

- இது சுரிதகம்

மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா :

நூற்பா எண் - 104

“கலியுறுப் பாறும் நிலைமறிப் புறினே
மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலியெனக் கூறுவர்
கலம்பக முதற்பா நிரம்புதல் மரபே”

கலிப்பாவின் ஆறு உறுப்புகளும் மறித்து நிலை மாறி (மயங்கி) வருதல் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா எனப்படும். கலம்பகத்தின் முதற்பாடல் இப்பாவினால் அமையும்.

எ.கா :

“மணிகிளர் நெடுமுடி மாயவனுந் தம்முனுமபோன்
றணிகிளர் நெடுங்கடலுங் கானலுந் தோன்றுமால்
நுரைநிவந் தவையன்ன நொய்ப்பறைய சிறையன்னம்
இரைநயந் திறைகூரு மேமஞ்சால் துறைவகேள்!
மலையென மழையென மஞ்செனத் திரைபொங்கிக்
கனலெனக் காற்றெனக் கடிதுவந் திசைப்பினும்
விழுமியோர் வெகுளிபோல் வேலாழி யிறக்கலா
தெழுமுந்நீர் பரந்தொழுகு மேமஞ்சால் துறைவகேள்!,
இவை இரண்டும் தரவுகள்.

கொடிபுரையு நுழைநுகப்பிற் குழைக்கமர்ந்த திருமுகத்தோள்
தொடிநிகழ்ந்த தோள்கண்டுந் துறவலனே யென்றியால்.
கண்கவரு மணிப்பைம்பூட் கயில்கவைஇய சிறுபுறத்தோள்
தெண்பனிநீ ருக்ககண்டுந் திரியலனே யென்றியால்.
நீர்பூர்த்த திரையிதழ்க்க ணின்றொசிந்த புருவத்தோள்
பீர்பூர்த்த நுதல்கண்டும் பிரியலனே யென்றியால்.
கணைவரல்யாற் றிடுகரைபோற் கைந்நில்லா துண்ணெகிழ்ந்து
நினையுமென் னிலைகண்டு நீங்கலனே யென்றியால்.
வீழ்கடரி னெய்யேபோல் விழுமநோய் பொறுக்கல்லா
தாழுமென் னிலைக்கண்டு மகல்கிலனே யென்றியால்.
கலங்கவிழ்ந்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின்றிப்
புலம்புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்.

இவை ஆறும் தாழிசைகள்

அதனால் - இது தனிச்சொல்

அடும்பம லிறும்பி னெடும்பனை மிசைதொறுங்
கொடும்புற மடலிடை யொடுங்கின குருகு.
செறிதரு செருவிடை யெறிதொழி லிளையவர்

நெறிதரு புரவியின் மறிதருந் திமில்.
 அரசுடை நிரைபடை விரைசெறி முரைசென
 நுரைவரு திரையொடு கரைபொருங் கடல்.
 அலங்கொளி யவிர்சுட ரிலங்கெழின் மலர்தொறுங்
 கலந்தெறி காலொடு புலம்பின பொழில்.

இவை நான்கும் வண்ணகம்
 விடாஅது கழலுமென் வெள்வளையுஞ் செறிப்பாய்மன்
 கெடாஅது பெருகுமென் கேண்மையு நிறுப்பாயோ
 ஒல்லாது கழலுமென் னொளிவளையுஞ் செறிப்பாய்மன்
 நில்லாது பெருகுமென் னெஞ்சமு நிறுப்பாயோ.
 மறவாத வன்பினேன் மனனிற்கு மாறுரையாய்.
 துறவாத தமருடையேன் றுயர்தீரு மாறுரையாய்
 காதலார் மார்பின்றிக் காமருக்கு மருந்துரையாய்.
 ஏதிலார் தலைசாய யானுய்யு மாறுரையாய்
 இணைபிரிந்தார் மார்பன்றி யின்பக்கு மருந்துரையாய்
 துணைபிரிந்த தமருடையேன் துயர்தீரு மாறுரையாய்.

இவை ஆறும் தாழிசைகள்
 எனவாங்கு - இது தனிச்சொல்

பகைபோன்றது	துறை.
பரிவாயின	குறி.
நகையிழந்தது	முகம்.
நனிநாணிற்	றுளம்.
தகையிழந்தன	தோள்.
தலைசிறந்தது	துயர்.
புகைபரந்தது	மெய்.
பொறையாயிற்	றுயிர்.

இவை எட்டும் நீரலைகள்
 அதனால் - இது தனிச்சொல்

“இணையது நிலையா லணையது பொழுதால்
 நிணையல் வாழி தோழி தொலையாப்
 பனியொடு கழிக உண்கண்
 என்னொடு கழிகவித் துன்னிய நோயே.”

- இது சுரிதகம்.

இப்பாடலில் தாழிசை, தனிச்சொல் ஆகிய உறுப்புகள் மறித்து நிலைமாறி
 வந்துள்ளன.

கலிவிருத்தம் :

நூற்பா எண் - 105

“முதலடி நாற்சீர் முறைவரு அசைகள்
அமைவுறும் படிவரும் நான்கடி விருத்தம்”

முதலடியிலுள்ள நான்கு சீர்களின் அசையமைப்பு வருமாறு நாலடிகள் வருவது கலிவிருத்தம் எனப்படும்.

எ.கா :

“உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி வாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க் கேசர ணாங்களே.”

நூற்பா எண் - 107

“நான்கடி முதற்சீர் எதுகை பெயர்த்தலும்
தோன்றும் பொழிப்பெது கையும்கலி விருத்தம்.”

நான்கு அடிகளுக்குள்ளும் முதற்சீர் எதுகை ஒத்து வருதலும் தோன்றும் பொழிப்பெதுகையும் கலிவிருத்தத்திற்கு உரியன.

கலித்துறை :

நூற்பா எண் - 108

“முதல்நாற்சீரும் ஈரசையாக
இறுதி மூவசை நேரென இறுமே”

நூற்பா எண் - 109

“கலித்துறைப் பாக்கள் ஐஞ்சீர் நான்கடி
மறிமோ னைத்திறன் மிகுவழக்காகும்”

கலித்துறைப் பாக்கள் ஐந்து சீர் அடிகள் நான்கு கொண்டவை. முதல் நான்கு சீர்களும் ஈரசைச் சீர்களாகவும் ஐந்தாம் சீர் நேரீற்று மூவகைச் சீராகவும் அமையும். இப்பாக்களில் மறிமேனைத் தொடை வருதல் பெருவழக்காகும்.

எ.கா :

“கெஞ்சுவ தில்லை பிற்பால் அவர்செய் கேட்டினுக்கும்
அஞ்சுவ தில்லை மொழியையும் நாட்டையும் ஆளாமல்
துஞ்சுவ தில்லை எனவே தமிழர் தோளெழுந்தால்
எஞ்சுவ தில்லை உலகில் எவரும் எதிர்நின்றே.”

குறள் வெண்செந்துறையும் கலித்தாழிசையும் :

நூற்பா எண் - 110

“முவசைச் நாற்சீர் கொண்டியல் தன்மை
தரவுநான் கடியாய்த் தனித்து நடத்தலின்
ஈரசை நாற்சீர் கொண்டியல் தன்மை
குறள்வெண் செந்துறை யென்றாங்குத் தாழிசை
இரண்டடி என்றே வரையறுத் திடலாம்.”

முவசைச் சீர்கள் நான்கு உடைய அடியை ஏற்கும் இயல்பு உடைய தரவு நான்கு அடிகளாக வந்தால், அது குறள் வெண்செந்துறை எனப்படும். அது போன்ற முவசைச் சீர்களைக் கொண்ட இரண்டு அடிகள் வந்தால், அதனைக் கலித்தாழிசை என்று வரையறுக்கலாம்.

வஞ்சிப்பா

நூற்பா எண் - 46

“குறளடி நான்கின மூன்றொரு தாழிசை கோதில் வஞ்சித்
துறையொரு வாது தனிவரு மாய்விடிற் சிந்தடி நான்
கறைதரு காலை யமுதே விருத்தந் தனிச்சொல்வந்து
மறைதலில் வாரத்தி னாலிறும் வஞ்சி வஞ்சிக் கொடியே”

வஞ்சித்தாழிசை :

இருசீர், அடிநான்காய் மூன்று செய்யுள் ஒரு பொருள் மேல் அடுக்கி வருவன வஞ்சித் தாழிசையாம்.

எ.கா :

“மடப்பிடியை மதவேழம்
தடக்கையான் வெயின்மறைக்கும்
இடைச்சுர மிறந்தார்க்கே
கடக்குமென் மனனேகாண்”

“பேடையை யிரும்போத்துத்
தோகையான் வெயின்மறைக்கும்
காடக மிறந்தார்க்கே
ஓடுமென் மனனேகாண்”

“இரும்பிடியை யிகல்வேழம்
பெருங்கையான் வெயின்மறைக்கும்
அருஞ்சுர மிறந்தார்க்கே
விரும்புமென் மனனேகாண்”

இவை இருசீரடி நான்காய் ஒரு பொருள் மேல் மூன்றடுக்கி அடிமறியாக வந்த வஞ்சித் தாழிசை.

வஞ்சித்துறை :

இருசீர் அடி நான்காய் ஒரு பொருள் மேல் ஒன்றாய் வருவது வஞ்சித் துறை.

எ.கா :

“மைசிறந்தன மணிவரை
கைசிறந்தன காந்தளும்
பொய்சிறந்தனர் காதலரை
மெய்சிறந்திலர் விளங்கிழாய்”

இது குறளடி நான்காய் ஒரு பொருள் மேல் தனியே வந்தமையான் வஞ்சித் துறை.

வஞ்சிவிருத்தம் :

முச்சீர் அடிநான்காய் வருவது வஞ்சி விருத்தம்.

எ.கா :

“சோலை யார்ந்த சுரத்திடைக்
காலை யார்கழ லார்ப்பவும்
மாலை மார்பன் வருமாயின்
நீல வுண்கண் இவள்வாழுமே”

இது சிந்தடி நான்காய் வந்தமையின் வஞ்சி விருத்தம்.

வஞ்சிப்பாவின் வகைகள் :

வஞ்சிப்பாவானது குறளடி வஞ்சிப்பா, சிந்தடி வஞ்சிப்பா என இரு வகைப்படும். குறளடி வஞ்சிப்பாவும் சிந்தடி வஞ்சிப்பாவும் தனிச் சொல் பெற்று ஆசிரியச் சுரிதகத்தால் முடியும்.

எ.கா :

“பூந்தாமரைப் போதலமரத்
தேம்புனலிடை மீன்றிரிதரும்
வயலிடைக் களவயின்மகிழ்
வினைக்கம்பலை மனைச்சிலம்பவும்
மனைச்சிலம்பிய மணமுரசொலி
வயற்கம்பலைக் கயலார்ப்பவும்
நாளும்
மகிழு மகிழ்தூங் கூரன்

புகழ்த லானாப் பெருவண் மையானே”

இது குறளடி வஞ்சிப் பாவாகும்.

எ.கா :

“கொடியவாலன குருநிறத்தன குறுந்தாளன
வடிவாளெயிற் றுழலுளையென வள்ளுகிரன
பணையெருத்தின் இணையரிமா ணையேறித்
துணையில்லாத் துறவுநெறிக் கிறைவனாகி
எயினடுவண் இனிதிருந் தெல்லோர்க்கும்
பயில்படுவினை பத்தியலாற் செப்பினோன்
புணையெனத்

திருவுறு திருந்தடி திசை தொழ

வெருவுறு நாற்கதி வீடுநனி யெளிதே”

இது சிந்தடி வஞ்சிப்பா.

தண்டியலங்காரம்

தமிழ் மொழி இலக்கணம் ஐந்து வகையாக அமைந்துள்ளது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனச் சான்றோர் வகுத்துள்ளனர். மொழியின் அழகை விளக்குவது அணியிலக்கணம்.

தண்டியலங்காரமென்ற இத்தமிழ் நூல் ஐவகை இலக்கணங்களுள் அணியிலக்கணத்தைத் தனியே உணர்த்துவது. இது காவிய தரிசனமென்னும் வட நூலின் பெயர்ப்பு. அணியிலென்னும் மறுபெயரையும் உடையது.

அணியலங்காரம் என்பது கவிதையின் பொதுத் தன்மையும் நுட்பமும் எடுத்துக் காட்டுவதாகும். இதற்காக வகுக்கப்பெறும் இலக்கணமே இந்நூல். இதனுள் தற்சிறப்புப் பாயிரம், பொதுவணி இயல், பொருளணி இயல், சொல்லணி இயல் என நான்கும் அமைந்துள்ளன. தற்போது உள்ள அலங்கார இலக்கண நூல்களுள் இதுவே தலையாயதாகக் கருதப்படுகிறது.

நூலாசிரியர் பெயர் தண்டி. இவர் அம்பிகாபதியின் புதல்வர். எனவே கம்பரின் பேரராவார். இவர் வடமொழி, தென்மொழி வல்லுநர். இவர்கள் சோழ நாட்டினர். இந்நூல் சோழன் அவையில் அரங்கேற்றப் பெற்றது. இந்நூலில் உள்ள எடுத்துக்காட்டுச் செய்யுட்களில் சோழன் பெயரில் அமைந்த செய்யுட்கள் 45. அவற்றுள் அனபாயன் என்னும் பெயர் குறிப்பிடப்பெற்ற செய்யுட்கள் 6. இந்த அனபாயன் என்பது இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழனைக் குறிப்பிடும் என்பர். இவனுடைய காலம் 12 ஆம் நூற்றாண்டு. எனவே தண்டியாசிரியர் காலமும் இந்நூற்றாண்டே என்பது தெளிவு.

பொதுவணி இயல் :

பொதுவணி இயலானது செய்யுள் வகை, செய்யுள் நெறி என்னும் இரு பிரிவுகள் உடையது.

அலகு - 3
செய்யுள் வகை

நூற்பா - 2

**“செய்யுள் என்பவை தெரிவுற விரிப்பின்
முத்தகம் குளகம் தொகை தொடர் நிலையென
எத்திறத் தனவும் ஈரிரண்டாகும்”**

செய்யுள் வகையாவன நான்காகும் அவை,

1. முத்தகச் செய்யுள்
2. குளகச் செய்யுள்
3. தொகை நிலைச் செய்யுள்
4. தொடர் நிலைச் செய்யுள்

என்பன.

முத்தகச் செய்யுள் :

நூற்பா - 3

**“அவற்றுள்
முத்தகச் செய்யுளுள் தனிநின்று முடியும்”**

தனி நின்று ஒரு பொருளை உணர்த்துவது முத்தகச் செய்யுள் ஆகும்.

எ.கா :

**“குஞ்சி யழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே அழகு”**

தலைமுடியை ஒப்பனை செய்தல், உடலுக்கும் முகத்திற்கும் வாசனைப் பூச்சுகளைப் பூசுதல், ஆபரணங்களை அணிந்து கொள்ளுதல் போன்றவற்றால் ஏற்படும் அழகெல்லாம் அழகல்ல. நல்லொழுக்கத்துடன் கூடிய உறுதிப்பாட்டினை நெஞ்சத்தில் தோற்றுவிக்கும் கல்வியழகே அழகு என்ற பாடலில் கல்வி எனும் ஒரு பொருள் மட்டுமே உணர்த்தப் படுவதால் முத்தகச் செய்யுளாயிற்று.

குளகச் செய்யுள் :

நூற்பா - 4

“குளகம் பலபாட்டு ஒருவினை கொள்ளும்”

ஒரு நெறியினை விளக்கச் செய்யும் கருத்து, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல பாடல்களைக் கொண்டு முற்றுப் பெறுவது குளகச் செய்யுளாகும்.

எ.கா :

“முன்(பு)உலகம் ஏழினையும் தாயதுவும் மூ(து)உணர்வோர்
இன்புறக்கங் காந்தியை ஈன்றதுவும் - நன்பரதன்
கண்(டு)இருப்ப வைகியதும் கான்போ யதும்இரதம்
உண்டிருப்பார் உட்கொண் டதும்
வெந்த கரியதனை மீட்டுமக(வு) ஆக்கியதும்
அந்தச் சிலையினைப்பெண் ஆக்கியதும் - செந்தமிழ்தேர்
நாவலன்பின் போந்ததுவும் நன்னீர்த் திருவரங்கக்
காவலவன் மாவலவன் கால்.”

சகாதேவன் தன் கூற்றுக்களைத் தன்னிடத்தில் தனித்துப் பேச வேண்டுமென்று கண்ணபிரான் கருதி, அவனைத் தனியே அழைத்துப் பேசுகிறான். போரில் வெற்றி தோல்வியும், மரணம் அடைதலும் இரு திறத்தினருக்கும் பொதுவானதலால் சகாதேவன் அன்பின் வயத்தால் கண்ணபிரானைக் கட்டுக்குள் ஆழ்த்திப் பாண்டவர்கள் ஐவரும் மரணமடையாமல் இருக்கவும், போரில் வெற்றி கொள்ளவும் உறுதி பெற்றுக் கொள்கிறான், என மேற்கண்ட இரு பாடல்களிலும் இவ்வொருகருத்து மட்டுமே இடம் பெறுவதால், இச்செய்யுள் குளகச் செய்யுளாயிற்று.

தொகை நிலைச் செய்யுள் :

நூற்பா - 5

“தொகை நிலைச் செய்யுள் தோன்றக் கூறின்
ஒருவர் உரைத்தவும் பல்லோர் பகர்ந்தவும்
பொருள், இடம், காலம், தொழில் என நான்கினும்
பாட்டினும் அளவினும் கூட்டியவாகும்”

ஒரே புலவரால் பாடப்பட்டதாக இருந்தாலும், அல்லது பல புலவர்களால் பாடப்பட்டதாக இருந்தாலும், பொருள் தன்மையாலும், இடத்தின் தன்மையாலும், காலத்தின் தன்மையாலும், தொழிலின் தன்மையாலும் மற்றும் பாட்டின் வகையாலும் அப்பாடலின் அளவாலும் கணக்கிட்டுத் தொகுக்கப் பெறுவது தொகைநிலைச் செய்யுள் ஆகும்.

எ.கா :

திருக்குறள், நாலடியார் - பாட்டின் அளவாகிய தொகைநிலைச் செய்யுள்
புறநானூறு - பொருள் வகையால் தொகுக்கப் பெற்ற தொகைநிலைச் செய்யுள்
களவழி - இடவகையான் தொகுக்கப் பெற்ற தொகைநிலைச் செய்யுள்
கார்நாற்பது - காலவகையான் தொகுக்கப் பெற்ற தொகை நிலைச் செய்யுள்.
ஐந்திணை ஐம்பது,
ஐந்திணை எழுபது, - பாட்டின் அளவு கொண்டு தொகுத்தது.
திணைமொழி ஐம்பது,
திணைமாலை நூற்றைம்பது

தொடர்நிலைச் செய்யுள் :

நூற்பா - 6

“பொருளினும் சொல்லினும் இருவகை தொடர்நிலை”

தொடர்நிலைச் செய்யுள் இருவகையுடையது.

அவை :

1. பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுள்
2. சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள்

என்பன. இதனால் பொருளும் சொல்லும் தனித்தனியே வகைப் படுதலுடன் இரண்டும் சேர்ந்து விரவ அமைதலும் உண்டு.

ஒரு செய்யுளுக்கும் அடுத்த செய்யுளுக்கும் சொல்லினாலோ அல்லது பொருளினாலோ தொடர்புடையதென்றால் அது தொடர் நிலைச் செய்யுளாகும்.

எ.கா :

சொல் தொடர் நிலைச் செய்யுள் - அந்தாதி, சதகம், கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ்

பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுள் - கம்பராமாயணம். வில்லிபாரதம், கந்தபுராணம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை

திருவாசகம், திருமந்திரம் - சொல் தொடர்நிலைச் செய்யுள், பொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுள்.

பொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுள் :

நூற்பா - 7

“பெருங்காப் பியமே காப்பியம் என்றாங்கு

இரண்டாய் இயலும் பொருள்தொடர் நிலையே”

1. பெருங்காப்பியம்
2. காப்பியம்

ஆகிய இரண்டுமே பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுளாம்.

பெருங்காப்பியம் :

நூற்பா - 8

“அவற்றுள்

பெருங்காப் பியநிலை பேசங்காலை

வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றின்ஒன்று

ஏற்புடைத்து ஆகி முன்வர இயன்று

நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித்து ஆகித்

தன்னிகர் இல்லாத் தலைவனை உடைத்தாய்

மலை கடல் நாடு வளநகர் பருவம்

இருசுடர்த் தோற்றம் என்று இணையன புனைந்து

நன்மணம் புணர்த்தல் பொன்முடி கவித்தல்

பும்பொழில் நுகர்தல் புனல்விளை யாடல்
 தேம்பிழி மதுக்கிளி சிறுவரைப் பெறுதல்
 புலவியில் புலத்தல் கலவியில் களித்தல் என்(று)
 இன்னன புனைந்த நன்நடைத்(து) ஆகி
 மந்திரம் தூது செல(வு) இகல் வென்றி
 சந்தியில் தொடர்ந்து சருக்கம் இலம்பகம்
 பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி
 நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
 கற்றோர் புனையும் பெற்றிய(து) என்ப.”

பெருங்காப்பியம் என்னும் பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுளில் கடவுள் வாழ்த்தும், ஏனைய சிறப்புடைய யோர்களை உரைத்து வணக்கம் தெரிவித்தலும் அமைய வேண்டும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு ஆகிய நான்கு வகையான நெறிகளையும் உரைப்பதாக விளங்குதல் வேண்டும். தன்னிகரில்லாத் தலைவனை உடைத்தாய் விளங்க வேண்டும். மலை, கடல், நாடு, நகரம் ஆகியவற்றின் சிறப்புக்களை நன்கு இயம்புதல் வேண்டும்.

கோடை, குளிர், பனி, மழை, முதலான பருவகாலம், சூர்யோதயம், சந்திரோதயம் போன்ற நிலைகளையுரைத்தலும், நலம் பெறும் திருமண நிகழ்ச்சிகளை உரைத்தலும், முடி சூட்டுவிழா நடத்தலும், அழகிய பொழிலின் கண் மேவி மகிழ்ந்து ஆடுதலும், நீரில் மேவி ஆடல் புரிந்து மகிழ்தலும், மக்கட் பேற்றின் சிறப்பினை உணர்த்தலும், அதன் வழி மகிழ்தலும், தலைவன் தலைவி ஊடலில் புலத்தலும், கலவியிற் களித்தலும் அகியன அமைதல் வேண்டும்.

இத்தகைய நல்ல ஒழுக்க நெறியில் மேவி, அமைச்சர்கள் ஆலோசனை வழங்குதலும், தூது சென்று செய்திகளை உரைத்தலும், போர் புரிந்து வெற்றி நிலை கொள்ளுதலும் அமைதல் வேண்டும்.

சந்தி என்னும் வகையில் தொடர்ந்து சருக்கம், இலம்பகம், பரிச்சேதம் என்னும் பாங்குடன் விளங்கி, எட்டு வகையான சுவையும் அதனால் விரவும் மெய்ப்பாடும் மேவக் கற்றறிந்த புலவர்களால் யாத்து அமையப் பெறுதல் பெருங்காப்பியம் எனப்படும்.

எ.கா :

“சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்கு
 ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு?”

என்ற குறளின் வழி நாற்பொருளுள் ஒன்றாய் அறத்தின் மேன்மை எடுத்தியம்பப்படுகிறது.

எ.கா :

வில்லிபாரதம், திருத்தொண்டர்புராணம் - சருக்கம்.

சீவகசிந்தாமணி - இலம்பகம்

என்ற காப்பியங்களில் சருக்கம் இலம்பகம் என்னும் பிரிவுகளைக் காணலாம்.

நூற்பா - 9

**“கூறிய உறுப்பிற் சில குறைந்து இயலினும்
வேறுபாடு இன்று என விளம்பினர் புலவர்”**

பெருங்காப்பியத்திற்கென்று கூறப்பட்ட சில இயல்புகள் குறைந்து வரினும் அவை பெருங்காப்பியத்தின் தன்மையாகவே விளங்கும். அதனால் சிறப்புக் குறையாது.

காப்பியம் :

நூற்பா - 10

**“அறமுதல் நான்கினும் குறைபாடு உடையது
காப்பியம் என்று கருதப்படுமே”**

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு நிலைகளில் ஏதேனும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேலும் உள்ள நிலைகள் குறைவாகக் கொண்டு விளங்கும் நூல் காப்பியம் எனக் கருதப்படும்.

காப்பியத்தின் இலக்கணம் :

நூற்பா - 11

**“அவைதாம்
ஒருதிறப் பாட்டினும் பலதிறப்பாட்டினும்
உரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே”**

பெருங்காப்பியம், காப்பியம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே வகைப் பாடலாகவும் பலவகையான பாடலாகவும் உரைகலந்தவையாகவும் பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளதாகவும் வரும்.

பாட்டு என்பது எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என்னும் யாப்பின் வழி அமையப் பெறுவது.

ஒரு திறப்பாட்டு - குறள்வெண்பா, நாலடி வெண்பா கொண்டு அமையப்பெறுவது.

எ.கா :

நளவெண்பா, பாரதவெண்பா

பலதிறப் பாட்டு - தாழிசை, துறை. விருத்தம் போன்றவை விரவி வருவது.

எ.கா :

கம்பராமாயணம், திருவிளையாடற் புராணம்.

உரை - எ.கா - சிலப்பதிகாரம் இக்காப்பியத்தில் சில இடங்களில் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் காணப்பெறும்.

பாடை - பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழ் வழக்காக எழுதுதல்

எ.கா :

சாஷி - சாட்சி, பக்தி - பத்தி, சப்தம் - சத்தம், ஹனுமன் - அனுமன்,
ஸ்வாமி - சுவாமி

சொல் தொடர்நிலைச் செய்யுள் :

நூற்பா - 12

“செய்யுள் அந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே”

அந்தாதி வகையாக வரும் செய்யுள் சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள் அகும்.

எ.கா :

“உலகுடன் விளங்கும் ஒளிதிகழ் அவிரமதி

மதிநலன் அழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை

முக்குடை நீழல் பொற்புடை யாசனம்

ஆசனத் திருந்து திருந்தொளி அறிவன்.”

செய்யுள் நெறி

நூற்பா - 13

“மெய் பெறு மரபின் விரித்த செய்யுட்கு

வைதருப்பம்மே கௌடம் என்றாங்கு

எய்திய நெறிதாம் இருவகைப் படுமே”

செய்யுள் இருவகையான நெறிகளை உடையது. அவை,

1. வைதருப்ப நெறி

2. கௌட நெறி

என்பனவாம்.

வைதருப்ப நெறி :

நூற்பா - 14

“செறிவே தெளிவே சமநிலை இன்பம்

ஒழுகிசை உதாரம் உய்த்தலில் பொருண்மை

காந்தம் வலியே சமாதி என்றாங்கு

ஆய்ந்த ஈரைங் குணனும் உயிரா

வாய்ந்த என்ப வைதருப் பம்மே”

செய்யுளில் வைதருப்ப நெறியானது,செறிவு, தெளிவு, சமநிலை, இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், உய்த்தலில் பொருண்மை, காந்தம், வலிமை, சமாதி எனப்படும் பத்துக் குணங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு வருவது.

“கௌடம் என்பது கருதிய பத்தொடும்

கூடாது இயலும் கொள்கைத்து என்ப”

செறிவு :

நூற்பா – 16

“செறிவு எனப் படுவது நெகிழ்ச்சி இன்மை”

செறிவு எனப்படுவது நெகிழ்ச்சி தரும் இசை தோன்றாது தொடுக்கப் பெறுவதாகும். அதாவது, வல்லின எழுத்துக்கள் விரவத் தொடுப்பது ஆகும்.

எ.கா :

“சிலை விலங்கு நீள்புருவம் சென்றொசிய நோக்கி
முலை விலங்கிற் றென்று முனிவாள் மலைவிலங்கு
தார்மாலை மார்பு! தனிமை பொறுக்குமோ
கார் மாலை கண் கூடும் போது”

இது தோழி தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துவதாயிற்று. பாடலில் லை, ள், ன், க, னி,ர், று, ண், என வல்லின எழுத்துக்களும் பிற எழுத்துக்களும் விரவித் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

தெளிவு

நூற்பா – 17

“தெளிவெனப் படுவது பொருள் புலப்பாடே”

பாடலின் பொருள் நன்கு புலப்படுமாறு அமைவது தெளிவு எனப்படும்.

எ.கா :

“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்”

சமநிலை :

நூற்பா – 18

“விரவத் தொடுப்பது சமநிலையாகும்”

ஒரு செய்யுளில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், என்னும் மூன்று வகையான எழுத்துக்களும் கலந்து வருவது சமநிலையாகும்.

எ.கா :

“சோகம் எவன்கொல் இதழிபொன்
தூக்கின சோர் குழலாய்
மேகம் முழங்க விரைசூழ்
தளவங் கொடியெடுப்ப
மாக நெருங்கவண் டானங்
களிவண்டு பாட எங்கும்
தோகை நடஞ் செய்யும் அன்பர்திண்
தேர் இனித் தோன்றியதே”

இப்பாடலானது வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் ஆகிய மூவின் எழுத்துக்களும் விரவி வரத் தொடுக்கப் பட்டுள்ளது.

இன்பம் :

நூற்பா – 19

“சொல்லினும் பொருளினும் சுவைபடல் இன்பம்”

சொற்களின் வகையாலும் மற்றும் அதன் பொருளின் வகையாலும் சுவைபடச் சொல்வது இன்பப் பாங்கு ஆகும்.

எ.கா :

“முன்னைத் தஞ்சிற்றில் முழங்கு
கடலோதம் முழ்கிப் போக
அன்னைக்கு உரைப்பன் அறிவாய்
கடலே என்று அலறிப் பேருந்
தன்னை மடவார் தளர்ந்து குத்த
வெண்முத்தம் தயங்கு கானல்
புன்னையரும் பேய்ப்பப் போவாரைப்
பேதுறுக்கும் புகாரே எம்ஊர்”

புகாரின் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லும் இப்பாடலில் சொல் காரணமாக வரும் இன்பம் மோனையைக் கொண்டு வருவதாயிற்று.

எ.கா :

“பொற்றொடிப் புதல்வர் ஓடியாடவும்
முற்றிழை மகளிர் முகிழ்முலை திளைப்பவும்
செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பின் ஒண்பூண்
அரிமா அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்
திருமா வளவன் தெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே”

இப்பாடலில் அமைந்த பொருட் சுவை இன்பம் விளைத்தல் ஆயிற்று.

ஒழுகிசை :

நூற்பா – 20

“ஒழுகிசை என்பது வெறுத்திசை இன்மை”

ஒருவரால் வெறுக்கத் தகும் இசை இன்றி சொல்லப்படுவது ஒழுகிசை எனப்படும். அ.தாவது இனிய ஓசை நயம் கொண்டு விளங்குதல் வேண்டும் என்பதாம்.

எ.கா :

“இமையவர் கண் மெளலி இணை மலர்த் தாள் சூடச்
சமையந் தொறுநின்ற தையல்சிமைய
மலைமடந்தை வாச மலர் மடந்தை எண்ணெண்
கலைமடந்தை நாவலோர் கண்”

என்று இப்பாடலில் கலைமகளின் சிறப்பு இனிய ஓசை நயத்துடன் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

உதாரம் :

நூற்பா – 21

“உதாரம் என்பது ஓதிய செய்யுளில்
குறிப்பின் ஒருபொருள் நெறிபடத் தோன்றல்”

ஓதப்படும் செய்யுளின் கண் அதன் சொற்களால் தோன்றும் பொருளேயன்றி வேறு ஒரு பொருளைக் குறிப்பினால் உணர்த்துவது உதாரம் எனப்படும்.

எ.கா :

முத்த திருநாவுக்கரசு என்னும் சிறுவன் எங்கே என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் வினவ, அப்பூதி அடிகள் ‘இப்போது இங்கே அவன் உதவான்’ என்று சாற்றி அப்பாலன் இறந்து விட்டான் என்ற செய்தியை மறைத்து உரைத்ததைச் சான்றாகப் பகரலாம்.

உய்த்தலின் பொருண்மை :

நூற்பா – 22

“கருதிய பொருளைத் தெரிவுற விரித்தற்கு
உரிய சொல்லுடையது உய்த்தலில் பொருண்மை”

சில சொற்களை வருவித்தும் கூட்டியும் அதற்கு உரிய பொருளைக் காணாது செய்யுளில் உள்ள சொற்களைக் கொண்டு அதற்குரிய பொருளைக் காணாதலே உய்த்தலில் பொருண்மையாகும்.

எ.கா :

“இன்றுமையாள் மாசிலா வாள் முகங் கண்டு ஏக்கற்றோ
அன்றிவிட அரவை அஞ்சியோ கொன்றை
உளராஆ றோடும் ஒளிர் சடையீர் சென்னி
வளராவாறு என்னோ மதி”

என்ற பாடலில் சிவனின் தலையிலுள்ள பிறை நிலா வளராததன்மைக் குறித்துக் கூறப்படுகிறது. இச்செய்யுளில் எத்தகைய சொல்லும் வருவித்தல் இன்றியும் உய்த்துணரும் வகை இன்றியும் அமையப் பெற்றது. இதுவே உய்த்தலில் பொருண்மை ஆயிற்று.

காந்தம் :

நூற்பா - 23

“உலகு ஒழுக்கு இறவாது உயர் புகழ் காந்தம்”

ஒன்றைப் புகழ்ந்துரைக்கும் போது வரைமுறை தவிரந்து உயர்வு நவீர்சியாக உரை செய்யாது உலகியல் நெறியுடன் விளங்கிப் பொருந்துமாறு உரைப்பதனைக் காந்தம் என்பர்.

எ.கா :

“ஒரு பேர் உணர்வுடனே ஒண்ணிறையும் தேய

வருமே துறவென்பால் வைத்த - ஒரு பேதை

போதளவு வாசப் புரிசூழல் சூழ்வாள் முகத்துக்

காதளவு நீண்டுலவும் கண்”

இப்பாடலில் பெண்ணாருத்தியைக் கண்ட ஆடவன் உள்ளத்தை உலகியல் நடை மாறாது உரைத்தலால் காந்தமாயிற்று.

வலி :

நூற்பா - 24

“வலியெனப்படுவது தொகைமிக வருதல்”

வேற்றுமைத் தொகை முதலிய தொகைச் சொற்கள் மிகுதியாக வருவது வலி என உரைக்கப்படும்.

எ.கா :

“காணிமிர்த்தாற் கண்பரிவ வல்லியோ புல்லாதார்

மானனையார் மங்கல நாண் அல்லவோ - தான்

மழைத் தடக்கை வர்கழற்கால் மானவேற் கிள்ளி

புழைத் தடக்கை நால்வாய்ப் பொருப்பு”

இப்பாடலில் யானையின் வீரமும் ஆற்றலும் உரைக்கப்பட்டன. கால் நிமிர்த்தல், கழற்கால், வேற்கிள்ளி, புழைத் தடக்கை என்கிற இடங்களில் வேற்றுமைத் தொகை இடம்பெற்றுள்ளது. தானமழை என்னும் தொகைநிலை வருதலையும் உணரலாம். இத்தகைய தொகைச் சொற்கள் மிக வருதல் வலி ஆகும்.

சமாதி :

நூற்பா - 25

“உரிய பொருள் இன்றி ஒப்புடைப் பொருள்மேல்

தரும் வினை புணர்ப்பது சமாதியாகும்.”

உரிய பொருளின் சிறப்பியல்புகளை நேரிடையாகக் கூறாது அதற்கு உவமையாகக் கூறப்படும் வேறு பொருள்களின் மீது சேர்த்து இயைபு படுத்தி உரைத்தலைச் சமாதி என்பர்.

எ.கா :

**“விழித்த குவளைக் கழிப்போது வாக்கிய
கள்ளுண்டு களித்த வண்டினம்”**

மலர்ந்து விளங்கும் குவளை மலரில் உள்ள தேனை வண்டினம் பருகும் நிலையில் மலர்தல், தேன் சொரிதல், மகிழ்தல் ஆகிய மக்கள் செயலைக் குவளையின் பாலும் வண்டினத்தின் பாலும் ஏற்றி உரைப் பதாயிற்று.

வைதருப்பருநெறி :

1. செறிவு முதலான பத்துக் குணங்களையுடையது.
2. வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் ஆகிய மூவினங்களால் இயன்ற பாடலை வேண்டுவது.
3. பொருள் எளிதில் விளங்க வேண்டும்.
4. மோனைகள், தொகைகள் ஓரளவே இருத்தல் வேண்டும்.
5. உலகியல் நெறிக்கு ஏற்பப் புகழரை அமைதல் வேண்டும்.
6. உய்த்தல் இல் பொருண்மையைக் காணுதல்.

கௌடநெறி :

நூற்பா - 15

கௌடநெறி எனச் சொல்லப் படுவது வைதருப்ப நெறியில் சுட்டப் பெற்ற பத்துக் குணங்களுடன் சேராது விளங்கும் கொள்கையில் இயங்குவதாகும். எனவே செறிவு முதலிய பத்துக் குணங்களுள் சிலவற்றை ஏற்றும் சிலவற்றை ஏற்காதும் வருவது கௌடநெறி.

இரு நெறியாரும் ஒத்த நிலையில் விளங்கும் குணங்கள் ஒழுகிசை, பொருளின்பம் உதாரம், சமாதி என்பன.

தெளிவு :

எ.கா :

**“பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று”**

இக்குறட்பாவில் பொருள் புலப்பாடு இலதாயினும் விசேடமான பொருளை உணர்த்தும் சொல்லாற்றலுடையதாகத் தொடுக்கப் படுவதே சிறப்பெனக் கௌடர் கொள்வர்.

சமநிலை :

எ.கா :

**“இடர்த்திறத்தைத்தூற பொற்றொடி
நீயிடித் துத்தடித்துச்
சுடர்க் கொடித் திக்கனைத் திற்றடு
மாறத் துளிக்கு மைக்கார்**

மடக்குயிற் கொத்தளிக் கக்களிக்
கப்புக்க தோகை வெற்றிக்
கடற்படைக் கொற்றவன் பொற் கொடித்
தேரினிக் கண்ணுற்றதே”

இது தோழியொருத்தி தலைவியை நோக்கித் தலைவன் வருகையைக் கண்டு தெரிவித்தலாயிற்று. இவ்வெடுத்துக் காட்டுச் செய்யுள் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் ஆகிய மூன்றும் ஓரளவு விரவி மேவினும் வல்லின ஓசையே மிகுதியாக விளங்குவதால் இது கௌட நெறியாகும்.

காந்தம் :

“ஐயோ அகல் அல்குல் சூழ்வருதற்(கு) ஆழித்தேர்
வெய் (யோற்கு) அனேகநாள் வேண்டுமால் - கைபரந்து
வண்டிசைக்கும் கூந்தல் மதர்விழிகள் சென்றுலவ
எண்திசைக்கும் போதா(து) இடம்”

இச்செய்யுளில் நங்கையொருத்தியின் அகன்ற அல்குலைப் பற்றியும், அப்பெண்ணின் வழிகள் மான் என மருட்சியுடன் மேவி விளங்குதலைப் பற்றியும் மிகைப்பட உரைத்ததாயிற்று. இது உலகியல் நடைக்கு மாறுபட்டதாகிய நிலையில் கௌடநெறியாயிற்று.

1. செறிவு முதலாய பத்துக் குணங்களுள் சிலவற்றை ஏற்கும்.
2. ஓரின எழுத்துக்களால் ஆன பாடல்கள் விரும்புவர்.
3. பாடற்பொருள் எளிதில் விளங்குதல் வேண்டும்
4. மோனைகள், தொகைகள், மிகுதியாக அமைதல் வேண்டும்.
5. உலகியலுக்கு அப்பாற்பட்டும் கற்பனை வளம் பெருகவும் புகழுரைகளை உரைக்கலாம்.
6. உய்த்தல் பொருண்மை காணுதல்.

பொருளணியியல்

காப்பு

“என்னை யுடையாள் கலைமடந்தை யெவ்வுயிர்க்கும்
அன்னை யுடைய வடித்தளிர்கள் - இன்னளிசூழ்
மென்மலர்க்கே கன்று மெனவுரைப்பர் மெய்யிலா
வன்மனத்தே தங்குமோ வந்து.”

என்னை அடிமையாக உடையாள், கலைமகள். எல்லா உயிருக்கும் தாயாய் உள்ள இவளது தளிராகிய அடியிணைகள், இனிய பண்முரலும் வண்டுகள் தாம் சூழ்கின்ற மிருதுவாகிய மலர் பட்டாலே வாடும் என்று சொல்லுவார்.

இத்தன்மையுடைய தளிர்முகள் உண்மையற்ற கடினமான என் மனத்தில் வந்து தங்குமோ, தங்காது.

பொருளணிகள் முப்பத்தைந்து :

“தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பே வேற்றுமை விபாவனை
ஒட்டே யதிசயந் தற்குறிப் பேற்றம்
ஏது நுட்ப மிலேச நிரனிறை
ஆர்வ மொழிசுவை தன்மேம் பாட்டுரை
பரியா யம்மே சமாயித முதாத்தம்
அரிதுண ரவநுதி சிலேடை விசேடம்
ஒப்புமைக் கூட்ட மெய்ப்படு விரோதம்
மாறுபடு புகழ்நிலை புகழாப் புகழ்ச்சி
நிதரிசனம் புணர்நிலை பரிவருத் தனையே
வாழ்த்தொடு சங்கீ ரணம்பா விகமியை
ஏற்ற செய்யுட் கணியே ஹைந்தே.”

நூற்பா - 28

தன்மை, உவமை, உருவகம், தீவகம், பின்வருநிலை, முன்னவிலக்கு, வேற்றுப் பொருள்வைப்பு, வேற்றுமை, விபாவனை, ஒட்டு (பிறிதுமொழிதல்), அதிசயம், தற்குறிப்பேற்றம், ஏது, நுட்பம், இலேசம், நிரல்நிறை, ஆர்வமொழி, சுவை, தன்மேம்பாட்டுரை, பரியாயம், சமாயிதம், உதாத்தம், அவநுதி, சிலேடை, விசேடம், ஒப்புமைக்கூட்டம், விரோதம், மாறுபடு புகழ்நிலை, புகழாப்புகழ்ச்சி, நிதரிசம், புணர்நிலை, பரிவருத்தனை, வாழ்த்து, சங்கீரணம், பாவிகம் என்ற முப்பத்தைந்து அணிகளும் பொருளணிகள் ஆகும்.

தன்மை அணி

“எவ்வகைப் பொருளு மெய்வகை விளக்கும்
சொன்முறை தொடுப்பது தன்மை யாகும்.”

நூற்பா எண் - 29

எவ்வகைப்பட்ட பொருளையும் அவற்றின் மெய்மைத் தன்மையை விளக்கும் சொல் முறையால் பாடுவது தன்மையென்றும் அணியாகும்.

“அதுவே

பொருள்குணஞ் சாதி தொழிலொடு புலனாம்.”

நூற்பா எண் - 30

அத்தன்மையணி பொருளும், குணமும், சாதியும், தொழிலும் என்னும் இவை பற்றித் தோன்றும்.

பொருள்தன்மை :

ஒரு பொருளிடத்திலுள்ள பல விதமான இயல்புகளை உள்ளவாறே அலங்கரித்துக்கூறுவது ஆகும்.

எ.கா :

“நீலமணி மிடற்றன் நீண்ட சடைமுடியன்
நூல்அணிந்த மார்பன் நுதல்விழியன் - தோலுடையன்
கைம்மான் மறியன் கனன்மழுவன் கச்சாலை
எம்மான் இமையோர்க்கு இறை”

இங்கு சிவபெருமானின் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

குணத்தன்மை :

குணத்திலுள்ள பல விதமான தன்மைகளை உள்ளவாறே அலங்கரித்துக் கூறுவது ஆகும்.

எ.கா :

“உள்ளம் குளிர உரோமம் சிலிர்த்துரையும்
தள்ளவிழி நீர்அரும்பத் தன்மறந்தாள் புள்ளவைக்கும்
தேன்தா மரைவயல்கூழ் தில்லைத் திருநடஞ்செய்
பூந்தா மரைதொழுத பொன்.”

தொழுதவளின் குணத்தன்மைகள் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன.

சாதித்தன்மை :

ஒரு சாதியிலுள்ள பலவிதமான தன்மைகளை உள்ளவாறே அலங்கரித்துக் கூறுவது ஆகும்.

எ.கா :

“பத்தித் தகட்ட கறைமிடற்ற பைவிரியும்
துத்திக் கவைநாத் துளைஎயிற்ற மெய்த்தவத்தோர்
அகத்தா னம்பலத்தான் ஆரா அமுதணங்கின்
பாகத்தான் சூடும் பணி”

பாம்பின் இனைத்துக்குரிய தன்மைகள் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன.

தொழில் தன்மை :

தொழிலிலுள்ள பல விதமான தன்மைகளை உள்ளவாறே அலங்கரித்துக் கூறுவது ஆகும்.

எ.கா :

“சூழ்ந்து முரன்றுஅணவி வாசந்துதைந்து ஆடித்
தாழ்ந்து மதுநுகர்ந்தும் தாதுஅருந்தும் - வீழ்ந்தபெரும்
பாசத்தார் நீங்காப் பரஞ்சுடரின் பைங்கொன்றை
வாசத்தார் நீங்காத வண்டு”

இங்கு தேனுண்ணும் வண்டின் செயல்தன்மைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

உவமையணி

“பண்புந் தொழிலும் பயனுமென் நிவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்த்
தொப்புமை தோன்றச் செப்புவ துவமை”.

நூற்பா எண் - 31

பண்பு, தொழில், பயன் என்பன காரணமாக ஒன்றாகியும் பலவாகியும் வரும் பொருளொடு பொருளை இயைய வைத்து ஒப்புமை புலப்படப் பாடுவது உவமை என்னும் அணியாகும்.

பண்புவமை :

எ.கா :

“பவளத்தன்ன மேனி”
“வேய்புரை பணைத்தோள்”
“தெம்முனை இடத்தின் செய்கொல்
அம்மா வரிவை யவர்சென்ற நாடே”

தொழிலுவமை :

எ.கா :

“அரிமா வன்ன அணங்குடைத் துப்பின்
திருமா வளவன்”

பயனுவமை :

எ.கா :

“மாரி அன்ன வண்கைத்
தேர்வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே”

ஒரு பொருளொடு ஒரு பொருள் :

எ.கா :

செவ்வான் அன்ன மேனி
ஒரு பொருளொடு பலபொருள்

எ.கா :

“அவ்வான், இலங்குபிறை அன்ன விளங்குவால் வையெயிற்று”

பல பொருளோடு பல பொருள்:

எ.கா :

“களிஎறி சுறஇனத்து அன்ன வாளோர் மொய்ப்ப
மரீஇயோர் அறியாது மைந்துபட்டு அன்றே”

பல பொருளோடு ஒரு பொருள்:

எ.கா :

“பெரும்பெயர்க் கரிகாலன் முன்னிலைச் சொல்லாப்
பீடின் மன்னர் போல
ஓடுவை மன்னால் வாடை நீ எமக்கே”

உவமை அணியின் வகைகள் :

“அதுவே,
விரியே தொகையே யிதர விதரம்
உரைபெறு சமுச்சய முண்மை மறுபொருள்
புகழ்த னிந்தை நியம் அநியமம்
ஐயந் தெரிதரு தேற்ற மின்சொல்
எய்திய விபரீத மியம்புதல் வேட்கை
பலபொருள் விகார மோக அபூதம்
பலவயிற் போலி யொருவயிற் போலி
கூடா வவமை பொதுநீங் குவமை
மாலை யென்னும் பால தாகும்”

நூற்பா எண் - 32

உவமை அணியானது விரிஉவமை, தொகை உவமை, இதர உவமை, புகழ் உவமை, நிந்தை உவமை, நியம உவமை, அநியம உவமை, இயம்புதல் வேட்கை உவமை, பலபொருள் உவமை, விகார உவமை, ஐய உவமை, தெரிதருதேற்ற உவமை, இன்சொல் உவமை, விபரீத உவமை, மோக உவமை, அபூத உவமை, பொதுநீங்கு உவமை, மாலை உவமை என்னும் இருபத்து நான்கு வகைப்படும்.

விரி உவமை :

உபமானம் உபமேயம் ஆகியவற்றுக்கு இடையில், பண்பு, தொழில், பயன் ஆகியவை உவம உருபுகளோடு விரிந்து நிற்பது விரிஉவமை ஆகும்.

எ.கா :

“பால்போலும் இன்சொல் பவளம்போல் செந்துவர்வாய்
சேல் போல் பிறழும் திருநெடுங்கண் மேலாம்
புயல்போல் கொடைக்கைப் புனல்நாடன் கொல்லி
அயல்போலும் வாழ்வ தவர்”

தொகை உவமை :

உவமையில் தொழில், பயன் ஆகியன அல்லது உவமை உருபு ஆகியன தொக்கி நிற்பது தொகை உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“தாமரை வண்முகத்துத் தண்தரளம் போல்முறுவல்
காமரு வேய்புரை, தோள் காரிகையீர் தேமருவும்
பூங்குழலின் வாசப் பொறை சுமந்து நேர்ந்ததோ
பாங்குழலும் தென்றல் பரிசு”

ஈண்டு, உரும உருபு மறைந்து வந்துள்ளதால் தொகையுவமையாயிற்று.

இதரவிதர உவமை :

பொருள் ஒரு கால் உவமையாயும், உவமை ஒரு கால் பொருளாயும் தொடர்ச்சியாக வருவது.

எ.கா :

“களிக்கும் கயல்போலும் நுங்கணும் கண்போல்
களிக்கும் கயலும் கனிவாய்த் - தளிர்க்கொடியீர்
தாமரை போன்மலரும் நும்முகம் நும்முகம்போல்
தாமரையும் செவ்வி தரும்”

களிக்கும் கயல் போன்றிருக்கின்றன நும் கண்கள். கண் போல் களிக்கின்றன கயல்கள் எனக் கயலைக் கண்ணுக்கு உவமை ஆக்கியும், கண்ணைக் கயலுக்கு உவமை ஆக்கியும் வருவதால் இது இதரவிதர உவமை ஆகிறது.

சமுச்சய உவமை :

அதனை இதனால் ஒப்பது அன்றி, இதனாலும் ஒக்கும் என்பது சமுச்சய உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“அளவே வடிவொப்பது அன்றியே பச்சை
இளவேய் நிறத்தானும் ஏய்க்கும் - துளவேய்
கலைக்குமரி போர்துளக்கும் காரவுணர் வீரம்
தொலைக்குமரி ஏறுகைப்பாள் தோள்.”

சிங்கத்தை வாகனமாக உடையாள் தோள்களைப் பசிய மூங்கில் அளவினாலும் வடிவினாலும் ஒப்பதன்றிப் பசுமை நிறத்தாலும் ஒக்கும் என வருவதால் அது சமுச்சய உவமை ஆகும்.

உண்மை உவமை :

உவமையைக் கூறி மறுத்துப் பொருளினையே கூறி முடிப்பது.

எ.கா :

“தாமரை அன்று முகமேயீது ஈங்கிவையும்
காமரு வண்டல்ல கருநெடுங்கண் - தேமருவு
வல்லியின் அல்லள் இவள்ளன் மனங்கவரும்
அல்லி மலர்க்கோதை யாள்”

இது தாமரை மலர் அன்று முகமே. இவையும் அழகு மருவிய வண்டல்ல கறுத்து நீண்ட கண்களே. தேன் பொருந்திய கொடியல்லள் இவள், மடந்தையே என உவமானத்தைக் கூறி அதனை மறுத்து உவமேயத்தையே கூறி முடிப்பதால் இது உண்மை உவமை அணி ஆகும்.

மறுபொருள் உவமை :

முன்னர் வைத்த பொருட்கு நிகரான ஒரு பொருளைப் பின்னர் உவமையாக வைப்பது.

எ.கா :

“அன்னைபோல் எவ்வுயிரும் தாங்கும் அனபாயா
நின்னையார் ஒப்பார் நிலவேந்தர் - அன்னதே
வாரிபுடை சூழ்ந்த வையகத்திற்கு இல்லையால்
சூரியனே போலும் சுடர்”

தாயினைப் போல எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களையும் தாங்கும் அனபாயனே, உலகிலுள்ள வேந்தரில் உன்னை ஒப்பாரும் இல்லை. அதுபோலக் கடல் சூழ்ந்த வையகத்திற்குச் சூரியனை ஒக்கும் சுடரும் இல்லை.

புகழ் உவமை :

உவமையைப் புகழ்ந்து உவமிப்பது.

எ.கா :

“இறையோன் சடைமுடிமேல் எந்நாளும் தங்கும்
பிறைஏர் திருநுதலும் பெற்றது - அறைகடல்கூழ்
பூவலயம் தாங்கும் அரவின் படம்புரையும்
பாவைநின் அல்குல் பரப்பு”

ஒலிக்கின்ற கடலால் சூழப்பட்ட நிலப்பரப்பைத் தாங்கும் ஆதிசேடனின் படத்தின் பரப்பை உன் அல்குல் ஒக்கின்றது. அதுவேயன்றி முக்கண்களையுடைய

சிவபெருமானின் முடியினைப் பிரியாது. எந்நாளும் தங்கும் பிறையின் அழகினை உன் அழகிய நுதலும் பெற்றது. ஆதலால் அது உன் உருவத்தை ஒத்திருக்கிறது.

இதில் உவமானமாக இருக்கும் ஆதிசேடனைப் புகழ்ந்து கூறுவதால் இது புகழ் உவமை அணியாகும்.

நிந்தை உவமை :

உவமையைப் பழித்து உவமிப்பது

எ.கா :

“மறுப்பயின்ற வாண்மதியும் அம்மதிக்குத் தோற்கும்
நிறுத்துஅலரும் நேர்ஓக்கும் ஏமம் - சிறப்புடைத்துத்
தில்லைப் பெருமான் அருள்போற்றும் திருமேனி
முல்லைப் பூங்கோதை முகம்”

தில்லைவாழ் கூத்தப் பெருமானின் அருள்போற்றும் உடலின் முல்லைப்பூ மாலையினை அணிந்தவளின், முகம். மறுப்பொருந்திய ஒளியுடைய மதியும், அம்மதிக்குத் தோற்றுக் கூம்புகின்ற தாமரைமலரும், உவமையாகும் எனினும் முகத்திற்கு ஒவ்வாது. இதில் முகத்திற்கு உவமையாக அமையும் தாமரை மலர் மதிக்குத் தோற்றாது என்றும், முகத்திற்கு இது ஒவ்வாது என்றும் உவமானத்தை இழிவாகக் கூறுவதால் இது நிந்தை உவமை ஆகும்.

நியம உவமை :

இதற்கு இதுதான் உவமையாகும் எனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்துக் கூறுவது நியம உவமையாகும்.

எ.கா :

“தாதுஒன்றும் தாமரையே நின்முகம் ஒப்பதுமற்று
யாதுஒன்றும் ஒவ்வாது இளங்கொடியே - மீதுஉயர்ந்த
சேலே பணியப் புலிஉயர்த்த செம்பியர்கோன்
வேலே விழிக்கு நிகர்”

எல்லாருடைய கொடிக்கும், உயர்த்திய சோழனுடைய வேலே அவள் விழிக்கு ஒப்பாகும். தாமரை மலரும் அவள் முகத்திற்கு ஒப்பாகும். இவை தவிர வேறொரு பொருளும் இவள் விழிக்கும், முகத்திற்கும் ஒவ்வா என்று உவமானத்தைத் துணிந்து கூறுவதால் இது நியம உவமை ஆகும்.

அநியம் உவமை :

முன்பு கூறிய உவமையைத் தவிர வேறு பொருளும் உவமையாகும் எனக் கூறுவது அநியம உவமையாகும்.

எ.கா :

“கௌவை விரிதிரை நீர்க்காவிரி சூழ்நல்நாட்டு
மௌவல் கமழும் சூழல் மடவாய் - செவ்வி
மதுஆர் கவிரேநின் வாய்போல்வது அன்றி
அதுபோல்வது உண்டுஎனினும் ஆம்.”

மல்லிகை மலர் சூடிய மடவாய், முள்முருக்கம் பூவின் இதழே நின்வாய்க்கு உவமையாகும். இது போன்ற பிற பொருள்களும் உன் வாய்க்கு உவமை ஆகும். என்று கூறுவதால் இது அநியம உவமை ஆகும்.

ஐயஉவமை :

உபமானத்தையம் உபமேயத்தையம் ஐயுற்று உரைப்பது ஐய உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“தாதளவி வண்டு தடுமாறும் தாமரைகொல்
மாதர்விழி உலவும் வாள்முகம் கொல் - யாதென்று
இருபால் கவருற்று இடை ஊசலாடி
ஒருபால் படாது என் உளம்”

மகரந்தத்தைக் குடைந்த வண்டுகளால் சூழப்பட்ட தாமரை மலரோ, விரும்பும் விழி உலவுகின்ற ஒளி முகமோ என்று என் மனம் இருதலைப் பட்டு ஊஞ்சலாடுகிறது என்று உபமானத்தையும் உபமேயத்தையும் ஐயுற்றுக் கூறுவதால் இது ஐய உவமை ஆகும்.

தெரிதருதேற்ற உவமை :

உவமானமோ உவமேயமோ என ஐயுற்றதனைக் காரணம் தெரிந்து இது எனத் துணிவது தெரிதருதேற்ற உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“தாமரை நாண்மலரும் தண்மதியால் வீறுஅழியும்
காமர் மதியும் கறைவிரயும் - ஆம் இதனால்
பொன்னை மயக்கும் புனைசுணங்கி னார்முகமே
என்னை மயக்கும் இது.”

காலை மலரும் தாமரை மலரும் குளிர்ந்த மதியினால் அழகு அழியும், அழகிய மதியில் களங்கம் உண்டு. இக்குறைகள் இல்லாமையால் அவள் முகமே உயர்ந்தது எனத் துணிவதால் இது தெரிதருதேற்ற உவமை ஆகும்.

இன்சொல் உவமை :

உபமேயத்தைவிட உபமானம் உயர்ந்தது என்பது படக் கூறி உவமித்து, உயர்வுடையதாயினும் ஒப்பதன்றிச் சிறந்தது அன்று என்று கூறுவது இன்சொல் உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“மான்விழி தாங்கும் மடக்கொடியே நின்வதனம்
மான்முழுதும் தாங்கி வருமதியும் - ஆனாலும்
முற்றிழை நல்லாய் முகம்ஒப்பது அன்றியே
மற்றுஉயர்ச்சி உண்டோ மதிக்கு”

நல்லாளின் முகம் மானின் விழியை மட்டும் தாங்கியுள்ளது. நிலவுமான் முழுவதையும் தாங்கியிருந்தாலும் உன்முகத்திற்கு ஒப்பாகும் அன்றிச் சிறந்ததாகாது என்று கூறுவதால் இது இன்சொல் உவமை ஆகும்.

விபரீத உவமை :

பண்டைக் காலம் முதல் உபமானமாய் வருவதை உபமேயம் ஆக்கி, உபமேயமாய் வருவதை உபமானமாக்கிக் கூறுவது விபரீத உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“திருமுகம் போல்மலஞ் செய்ய கமலம்
கருங்நெடுங்கண் போலும் கயல்கள் - அரிவை
இயல்போலும் மஞ்சை இடைபோலும் கொம்பர்
மயல்போலும் யாம்போம் வழி.”

பெண்ணின் முகம் போல் மலரும் செந்தாமரை, பெண்ணின் கரிய நெடுங்கண்கள் போன்றன கயல்கள், பெண்ணின் சாயல் போன்றது மயில், பெண்ணின் இடை போன்றன கொம்புகள், எனக் கூறுவதால் இது விபரீத உவமையாகும்.

இயம்புதல் வேட்கை உவமை :

பொருளை, இது போன்றுள்ளது என்று கூற என்னுள்ளம் விரும்புகிறது என்று கூறும் வகையில் அமைவது இயம்புதல் வேட்கை உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“நன்றுதீது என்றுஉணராது என்னுடைய நன்னெஞ்சம்
பொந்துதைந்த பொற்சுணங்கின் பூங்கொடியே - மன்றல்
மடுத்துதைந்த தாமரைநின் வாள்முகத்திற்கு ஒப்புஎன்று
எடுத்தியம்ப வேண்டுகின்றது இன்று.”

பூங்கொடி போன்றவளே நறுமணம் உடையதாய் நீர் மடுவில் மலர்ந்த தாமரை நின் ஒளி முகத்திற்கு ஒப்பாகும் என்று எடுத்துரைக்க விரும்புகின்றது என் உள்ளம் இன்று என்று கூறுவதால் இது இயம்புதல் வேட்கை உவமை ஆகும்.

பலபொருள் உவமை :

ஒரு பொருட்குப் பல உவமைகளைக் கூறுவது பலபொருள் உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“வேலும் கருவிளையும் மென்மானும் காவியும்
சேலும் வடுவகிரும் செஞ்சரமும் - போலுமால்
தேமருவி உண்டுசிறை வண்டுஅறை கூந்தல்
காமருவு பூங்கோதை கண்”

பூங்கோதையின் கண்களுக்கு வேல், கருவிளைமலர், மென்றோக்குடைய மான், காவி மலர் சேல், மாவடு, செஞ்சரம் ஆகிய பலவற்றை உவமையாகக் கூறுவதால் இது பலபொருள் உவமை அணி ஆகும்.

விகார உவமை :

ஓர் உவமையை விகாரப்படுத்தி உவமிப்பது விகார உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“சீத மதியின் ஒளியும் செழுங்கமலப்
போதின் புதுமலர்ச்சி யும்கொண்டு - வேதாதன்
கைம்மலரான் அன்றிக் கருத்தால் வகுத்தமைத்தான்
மெய்ம்மலர்ப் பூங்கோதை முகம்”

பூங்கோதையின் முகத்தைக் குளிர்ந்த மதியிலுள்ள ஒளியையும், கமல மலரில் உள்ள புதுமலர்ச்சியையும் சேர்த்துப் பிரமன் தன்கையாலும் கருத்தாலும் படைத்தான் எனக் கூறப்படுவதால் இது விகார உவமை ஆகும்.

மோக உவமை :

ஒரு பொருள் மேல் எழுந்த வேட்கையால் வந்த மன மயக்கம் தோன்ற உவமை கூறுவது மோக உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“கயல்போலும் என்றுநின் கண்பழிப்பில் கண்ணின்
செயல்போல் பிறமும் திறத்தால் கயல்புகழ்வல்
ஆரத்தான் ஏர்மருங்குல் அம்தரள வாள்முறுவல்
ஈரத்தால் உள்வெதும்பும் யான்.”

அழகிய இடையினையும், முத்துச் சிரிப்பினையும் உடைய உன் காதல் குறிப்பினால் மனம் அழியும் நான், கயல் போன்று இருக்கிறதென்று எண்ணி உன் கண்ணைப் பழிப்பேன். உன் கண்போல் பிறழ்வதால் கயலைப் புகழ்வேன் எனக் காதல் வேட்கையால் கயலை இகழ்வதும் புகழ்வதுமாக மயங்கிக் கூறுவதால் இது மோக உவமை ஆகும்.

அபூத உவமை :

முன் இல்லாத ஒன்றை உவமையாக்கி உரைப்பது அபூத உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“எல்லாக் கமலத் தொழிலும் திரண்டுஒன்றின்
வில்ஏர் புருவத்து வேல்நெடுங்கண் - நல்வீர்
முகம்போலும் என்ன முறுவலித்தார் வாழும்
அகம்போலும் எங்கள் அகம்.”

வில் போன்ற புருவத்தினையும் வேல் போன்ற கண்ணையும் உடைய பெண்ணின் முகம் எல்லாக் கமல மலர்களின் அழகும் ஒரு மலரில் சேர்ந்ததைப் போன்று இருந்தது என்று உலகில் இல்லாத ஒன்றினைக் கூறுவதால் இது அபூத உவமை ஆகும்.

பலவயின் போலி உவமை :

ஒரு தொடர்மொழியில் பல உவமைகள் வரும் போது வந்த உவமைகள்தோறும் உவம உருபு வருமாறு புணர்ப்பது பலவயின் போலி உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“மலர்வாவி போல்வரால் மாதர் கமலம்
மலர்போலும் மாதர் வதனம் - மலர்கூழ்
அளிக் குலங்கள் போலும் அளகம் அதனுள்
களிக்கும் கயல்போலும் கண்.”

கமலமலர் போன்றது மாதர் வதனம். மலர்கூழ் வண்டுகள் போன்றது கூந்தல். அதனுள் களிக்கும் கயல்கள் போன்றன கண்கள். ஆதலால் மாதர் கமலமலர் உள்ள வாவி போன்றவர் ஆவர். இதில் வந்த உவமைகள் எல்லாவற்றிலும் உவம உருபு வருவதால் இது பலவயின் போலி உவமை ஆகும்.

ஒரு வயின்போலி உவமை :

ஒரு தொடரில் பல உவமைகள் வரும்போது வந்த உவமைகள் தோறும் உவமஉருபு வராமல், ஒரு இடத்தில் மட்டும் உவமஉருபு வருமாறு புணர்ப்பது ஒரு வயின்போலி உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“நிழற்கோபம் மல்க நிறைமலர்ப் பூங்காயா
சுழற்கலவம் மேல்விரித்த தோகை - தழல் குலவும்
தீம்புகை ஊட்டும் செறிகுழலார் போலும்கார்
யாம்பிரிந்தோர்க்கு என்னாம் இனி.”

பூத்த காயாமரத்தின் நிழலின் இந்திர கோபம் என்னும் பூச்சி செறிந்துள்ள சூழலில் மயில் தோகையை விரித்து ஆடுவது போலப் பெண்கள் தம் கூந்தலுக்கு நெருப்பிலிட்ட நறும்புகையினை ஊட்டும்படிக் கார்காலம் வந்தது என்பதில் பல

உவமைகள் வந்தபோதிலும் ஒரு உவமை உருபு மட்டும் வந்திருப்பதால் இது ஒரு வயின் போலி உவமை ஆகும்.

கூடா உவமை :

ஒரு பொருளில் இருக்கக்கூடாத ஒன்று, அப்பொருளில் இருப்பதாகக் கொண்டு, அதனை உவமானமாகக் கூறுவது கூடா உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“சந்தனத்தில் செந்தமலும் தண்மதியில் வெவ்விடமும்
வந்தனவே போலுமால்நும் மாற்றம் - பைந்தொடியீர்
வாவிக் கமல மதிமுகம்கண்டு ஏக்கறுவர்
ஆவிக்கு இவையோ அரண்”

பைந்தொடியீர்,சந்தனத்தில் செந்தமலும், தண்மதியில் கரும் விடமும் பிறந்தாற்போல உம்முடைய, வார்த்தைகள் அமைந்துள்ளன என்று கூறும்போது சந்தனத்தில் தமலும், மதியில் விடமும் இருக்கக்கூடாதவை அவற்றை இருப்பனவாகக் கொண்டு உவமை கூறுவதால் இது கூடா உவமை ஆகும்.

பொது நீங்கு உவமை :

ஒரு பொருளுக்கு உவமையைக் கூறி மறுத்துப் பொருள் தன்னையே உவமையாக உரைப்பது.

எ.கா :

“திருமருவு தண்மதிக்கும் செந்தா மரையின்
விரைமலர்க்கும் மேலாம் தகையால் - கருநெடுங்கண்
மானே இருள்ஆகம் சூழந்தநின் வாள்குமம்
தானே உவமை தனக்கு.”

மான் போன்றவளே, குளிர்ந்த மதிக்கும் திருமகள் வாழும் மணங்கமழ் செந்தாமரை மலர்க்கும் மேலாக உன் முகம் இருப்பதால் கருங்குந்தல் சூழ்ந்த உன் ஒளிப்பொருந்திய முகம்தான்உன் முகத்துக்கு உவமையாகும் என்று பொருளையே உவமையாகக் கூறி உவமிப்பதால் இது பொதுநீங்கு உவமை ஆகும்.

மாலை உவமை :

ஒரு பொருளுக்குப் பல உவமைகள் வந்தால் அவற்றை ஒன்றுக்கொன்று இடைவிடாது தொடர்ச்சி உடையனவாகக் கூறி இறுதியில் உபமேயத்தைக் கூட்டி முடிப்பது மாலை உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“மலயத்து மாதவனே போன்றும் அவன்பால்
அலைகடலே போன்றும் அதனுள் - குலவும்
நீலவயமே போன்றும் நேரியல்பால் நிற்கும்
சிலைகெழுதோள் வேந்தர் திரு.”

பொதியமலையிலுள்ள அகத்தியனைப் போன்றும், அவனால் உண்ணப்பட்ட அலைகடலைப் போன்றும், அதனுள் உள்ள நிலவட்டம் போன்றும் வில்பயின்ற தோள்களை உடைய வேந்தர், செல்வம் நீங்காது நிற்கும் எனத் தொடர்ச்சியுடைய பொருள்களை உபமானங்களாகக் கூறுவதனால் இது மாலை உவமை ஆகும்.

பிற அணிகளோடு உவமை அணிகள்

நூற்பா எண் - 23

“அற்புதஞ் சிலேடை யதிசயம் விரோதம்

ஒப்புமைக் கூட்டந் தற்குறிப் பேற்றம்

விலக்கே யேதுவென வேண்டவும் படுமே”

அற்புதம், சிலேடை, அதிசயம், விரோதம், ஒப்புமைக்கூட்டம், தற்குறிப்பேற்றம், விலக்கு, ஏது ஆகிய எட்டு அணிகளோடு தனித்தனியே சேர்ந்த உவமை அணி வரும்.

அற்புத உவமை அணி :

எ.கா :

“குழைஅருகு தாழ் குனிபுருவம் தாங்கி

உழையர் உயிர்பருகி நீண்ட – விழிஉடைத்தாய்

வண்டே இருள்அளகம் சூழ வருமதியொன்று

உண்டே இவள்முகத்திற்கு ஒப்பு”.

காதுகுழை அருகில் தொங்கவும், வளைந்த புருவம் உடையதாய், அருகிலுள்ளோர் உயிரைப் பருகி வளர்ந்த நீண்ட கண்களை உடையதாய், வண்டுகள் சூழ்ந்து வரும் கருங்கூந்தலை உடையதாய் வரும் சந்திரனைப் போல இவள் முகம் இருக்கிறது என்று இல்லாத ஒன்றை முகத்திற்கு உபமானமாகக் கூறுவதால் இது அற்புத உவமை அணி ஆகும்.

சிலேடை உவமை அணி :

இது செம்மொழி, பிரிமொழி என இருவகைப்படும்.

செம்மொழிச் சிலேடை உவமை :

எ.கா :

“செந்திருவும் திங்களும் பூவும் தலைச்சிறப்புச்

சந்தத் தொடையோடு அணிதழுவிச் - செந்தமிழ்நூல்

கற்றார் புனையும் கவிபோல் மனங்கவரும்

முற்றா முலையாள் முகம்.”

இதில் கவி சந்தம், ஓசை, அழகு தழுவிச் செந்தமிழ் நூல் கற்றார் புனையும் கவி எனவும். முகம் நிறம் (சந்தம்), மாலை (தொடை), அழகு (அணி) தழுவிப் பயின்றார் உள்ளம் கவரும் முகம் எனவும் சிலேடை அமைவதால் இது செம்மொழிச் சிலேடை உவமை ஆகும்.

பிரிமொழிச் சிலேடை உவமை :

எ.கா :

**“நளிதடத்த வல்லியின் கண்ணெகிழ ஞாலத்து
அளவின் நிறைகடாம் சிந்திக் - களிறுகிலும்
கந்த மலையா நிலவும் கவடுஅசைய
வந்த மலையா நிலம்.”**

இதில் தென்றலுக்கு யானை உவமையாக அமைகிறது. ஆனால் இதில் சிலேடைப் பொருள் அமையப் பாடப்பட்டுள்ளது. சிலேடையிலும் கண்ணெகிழ, கண் + நெகிழ, கள் + நெகிழ எனவும் கந்தமலையா கந்து + மலையா, கந்தம் + அலையா என இரு வகைகளில் பிரிந்து, இரு பொருள் தரும் நிலையில் தொடர்கள் பிரிந்து, இருபொருள் படும் படியாக அமைவதால் இது பிரிமொழிச் சிலேடை உவமை ஆகும்.

யானை :

செறிவு, பெருமை உடைய விலங்கின் கண்ணின் இமை நெகிழ்வதால் ஒழுக்கித் தரைமீது மதநீர் பொழியக் கட்டுத்தறியைச் சீறிப் புரசைக் கயிறு அசைய வரும் யானை போன்றும்.

தென்றல் :

பெரிய தடாகத்திலுள்ள பூ இதழ்களிலிருந்து தேன் சிந்துமாறு செய்து, உலகத்தார் மன அடக்கத்தை அழித்து, நறுமணம் கமழும் கிளைகளை அசைத்துத் தென்றல் வருகிறது என்று அமைவதால் இது பிரிமொழிச் சிலேடை உவமை ஆகும். இதனை சந்தான உவமை எனப்பாருமுள்ளார்.

அதிசய உவமை :

உபமான உபமேயங்களில் அதிசய அணியின் தன்மை அமையப் பாடுவது அதிசய உவமை ஆகும்.

எ.கா :

**“நின்னுழையே நின்முகம் காண்டும் நெடுந்தடம்
தன்னுழையே தன்னையே காண்குவம் - என்னும்
இதுஒன்று மேஅன்றி வேற்றுமை உண்டோ
மதுஒன்று செந்தா மரைக்கு”**

நல்லாய் உன்னிடம் உன் முகத்தினைக் காண்கிறோம். பெரிய பொய்கையில் தாமரை மலரைக் காண்கிறோம் என்பதன்றி உன் முகத்திற்கும் தாமரைக்கும் வேறு வேறுபாடு ஒன்றும் இல்லை என்பதால் இது அதிசய உவமையாகும்.

விரோத உவமை :

தம்முள் விரோதமாக உள்ளவற்றை உவமையாகக் கூறுவது விரோத உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“செம்மை மரைமலரும் திங்களம் நும்முகமும்
தம்மில் பகைவிளைக்கும் தன்மையவே – எம்முடைய
வைப்புஆகும் சென்னி வளம்புகார் போல்இனியீர்
ஒப்பாகும் என்பார் உள்ளர்.”

சோழனின் புகார் நகரம் போன்று இனிமை உடையீர், செந்தாமரை மலரும் மதியும், நும் முகமும் தம்முள் பகைமை கொண்டன. இவை ஒப்புமை உடையன என்று கூறுகிறவர்களும் உள்ளனர்.

பகைமை உடைய தாமரை மலரும் மதியமும் பெண்ணின் முகத்திற்கு உவமை என்பதால் இது விரோத உவமை அகும்.

ஒப்புமைக் கூட்ட உவமை :

உபமான உபமேயங்களுக்கிடையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஒப்புமைகளைக் கூறுவது ஒப்புமைக்கூட்ட உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“விண்ணின்மேல் காவல் புரிந்துஉறங்கான் விண்ணவர்கோன்
மண்ணின் மேல் அன்னை வயவேந்தே – தன்அளியில்
சேரா அவுணர் குலகங்களையும் தேவர்கோன்
நேரார்மேல் அத்தகையை நீ.”

வான் உலகத்தைக் காக்கும் தலைவனாகிய இந்திரன் உறங்கான். மண்ணில் வாழும் உயிர்களைக் காக்கும் அரசனாகிய நீயும் உறங்காய். பிறரைக் காக்கும் குளிர்ந்த உள்ளம் இல்லாத அசுரர்களை இந்திரன் அழிப்பான். பகைவர்களை நீயும் அழிப்பாய் என்பதில் இந்திரனுக்கும் மன்னனுக்கும் பல ஒற்றுமைகளைக் கூறுவதால் இது ஒப்புமைக் கூட்ட உவமை ஆகும்.

தற்குறிப்பேற்ற உவமை :

எ.கா :

“உண்ணீர்மை தாங்கி உயர்ந்த நெறிஒழுகி
வெண்ணீர்மை நீங்கி விளங்குமால் - தண்ணீர்த்
தரம்போலும் என்னத் தருகடம்பை மாறன்
சுரம்போல கொடைபொழிவான் கார்.”

குளத்திலுள்ள குளிர்ந்த நீர்போலக் கொடுக்க வல்ல கடம்பையில் வாழும் மாறனின் சுரம் போலக் கொடுக்க நினைத்து மேகம் தன்னுள் நீரைக் கொண்டு உயர்ந்த வானில் சென்று வெண்மை நீங்கிக் கருமை நிறம் அடைகிறது.

இயற்கையாய் மேகம் கருமை அடைவதை மாறனின் ஈகைக் கரம் போலக் கொடுக்க நினைந்து கருத்தது என்ற தற்குறிப்பேற்றத்தில் உவமை வருவதால் இது தற்குறிப்பேற்ற உவமை ஆகும்.

விலக்கு உவமை :

உபமான உபமேயங்களுக்குள் ஒப்புமை தோன்றக் கூறி உபமானத்தை ஒப்புமை இன்மையால் விலக்கிக் கூறுவதாக அமைவது விலக்கு உவமை ஆகும்.

எ.கா :

“குழைபொருது நீண்டு குமிழ்மேல் மறியா

உழைபொருதுஎன் உள்ளம் கவரா – மழைபோல்

தருநெடுங்கைச் சென்னி தமிழ்நாடு அனையார்

கருநெடுங்கண் போலும் கயல்.”

கொடையில் சிறந்த சோழனின் தமிழ்நாடு போன்ற அழகுடையாளின் கருநெடுங்கண் போன்ற கயல், காதணியாகிய சங்கோடு போட்டியிட்டு வளர்ந்து நீர்க்குமிழிமேல் குதித்தாலும் கண்போன்று என் உள்ளத்தைக் கவராது, என்று கூறுவதனால் கண்ணும் காதில் உண்டாகிய குழையோடு சேர்ந்து வளர்ந்து குமிழுக்கு மீதே தாலுவுவது போன்று மானின் விழியோடு பகைத்து என்னுள்ளத்தைக் கவருமென நின்றது.

ஏது உவமை :

காரணம் கூறும் நிலையில் உவமை அமைவது ஏது உவமை எனப்படும்.

எ.கா :

“வாள்அரவின் செம்மணியும் வன்னிஇளம் பாசிலையும்

தாள்இளைய திங்கள் நகைநிலவும் - நீள்ஒளியில்

தேன்உலவு பூங்கொன்றைத் தேவர்கோன் செஞ்சடைமேல்

வான்உலவும் வில்போல் வரும்.”

அரவின் தலையிலுள்ள நாகமணியின் செவ்வொளி மிகுவதாலும், வன்னிமரத்தளிரின் பசுமை நிறம் மிகுவதாலும், பிறைச்சந்திரனின் வெண்மையான ஒளி மிகுவதாலும், தேனை உடைய அழகிய கொன்றைப் பூவை அணிந்த சிவபெருமானின் செஞ்சடை வானவில்லைப் போன்று தோன்றும்.

உவமையில் சில மரபுகள் :

நூற்பா எண் - 34

“மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும்

பான்மாறு படுதலும் பாகுபா டுடைய”.

உவமேய அடைமொழி, உவமான அடைமொழியை விட மிகுதியாக அமைத்தலும், உவமேய அடைமொழியை விட உவமான அடைமொழியைக் குறைவாக அமைத்தலும், தாழ்ந்த பொருளை உவமானமாகக் கூறுதலும், உயர்ந்த பொருளை

உவமானமாகக் கூறுதலும், ஆண்பாலுக்குப் பெண்பாலையும், பெண்பாலுக்கு ஆண்பாலையும், ஒருமைக்குப் பன்மையையும், பன்மைக்கு ஒருமையையும் உவமானமாகக் கூறுதலும் உவமையில் உள்ளன.

உவமையே அடைமொழி மிகுந்து வருவது :

எ.கா :

“நீலப் புருவம் குனிய விழிமதாப்ப
மாலைக் குழல்குழந்த நின்வதனம் - போலும்
கயல்பாய வாசம் கவரும் களிவண்டு
அயல்பாய அம்போ ருகம்.”

உவமையமாகிய முகத்திலுள்ள புருவ முரிவிற்கு ஒத்த ஒரு அடைமொழி உவமானமாகிய தாமரையில் இல்லாமையால் உவமையே அடைமொழி மிகு வந்தது.

உவமான அடை குறைந்து வருவது :

எ.கா :

“நாட்டம் தடுமாறச் செவ்வாய் நலம்திகழத்
தீட்டரிய பாவை திருமுகம் - காட்டுமால்
கெண்டை மீதுஆட நறும்சேய் இதழ்கிளற
வண்டுகுழ செந்தா மரை.”

இங்கு உவமையே அடைக்கு உவமான அடை குறைந்து வருகிறது.

இழிந்த உவமை உயர்ந்த பொருளுக்கு :

எ.கா :

“மன்னவர்க்கு நாய்போல் வனப்புடையர் வாள்வயவ
மின்மினியும் வெஞ்சுடரோன் போல்விளங்கும் - அன்னப்
பெடைபோலும் சந்திரன் பைந்தடங்கண் போலும்
மிடைமாசு ஒன்றில்லா விசம்பு.”

வாள் வீரர் மன்னருக்கு நன்றியுடையவராய் இருப்பதால் நாயை ஒப்பர் என்றும் மின்மினி சூரியனைப் போல் விளங்கும் என்றும் இழிந்த பொருள் உயர்ந்த பொருளுக்கு உவமை ஆக வருகிறது.

அன்னப்பெடை போலும் சந்திரன் என்பதில் ஆண்பாலுக்குப் பெண்பால் உவமை ஆகி வந்தது.

‘பைந்தடங்கள் போலு மிடைமாசொன்றில்லா விசம்பு’ என்பதில் ஒருமைப்பாலுக்குப் பன்மைப் பால் உவமையாக வந்தது.

உவம உருபுகள் :

நூற்பா எண் - 35

“போல மானப் புரையப் பொருவ
நேரக் கடுப்ப நிகர நிகர்ப்ப
ஏர ஏய மலைய வியைய
ஒப்ப எள்ள வறழ வேற்ப
அன்ன வனைய வமர வாங்க
என்ன விகல விழைய வெதிரத்
துணைதூக் காண்டாங்கு மிகுதகைவீழ
இணைசிவன் கேழற்றுச் செத்துஓ பிறவு
நவைதீர் பான்மை யுவமைச் சொல்லை.”

போல, மான, புரைய, பொருவ, நேர, கடுப்ப, நிகர, நிகர்ப்ப, ஏர, ஏய, மலைய, வியைய, ஒப்ப, எள்ள, உறழ, ஏற்ப, அன்ன, அனைய, அமர, ஆங்க, என்ன, இகல, விழைய, எதிர, துணை, தூக்கு, ஆண்டு, ஆங்கு, வீழ், இணை, சிவன், கேழ், அற்று, செத்து என்கிற முப்பத்தைந்தும் உவம உருபுகளாகும்.

பிற என்பதனால் நாட, நக, நடுங்க, நந்த, கன்ன, கருத, காட்ட, மிளிர, ஏய்ப்ப, மருள முதலியனவும் வரும்.

உவம உருபு வெளிப்பட்டு விரிந்து வந்தாலும், மறைந்து வந்தாலும் உவமைப் பொருளை உணர்த்தும்.

உருவக அணி

நூற்பா எண் : 34

“உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித்
தொன்றென மாட்டின. துருவக மாகும்.”

உவமையாகிய பொருளையும் (உவமானத்தையும்) உவமிக்கப்படும் பொருளையும் (உவமேயத்தையும்) வேறுபாடு நீக்கி ஒன்று என்ற உணர்வு தோன்ற ஒற்றுமைப்படுத்திக் கூறுவது உருவகம் என்னும் அணியாகும்.

உருவக அணியின் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 35

“தொகையே விரியே தொகைவிரி எனாஅ
இயைபே இயைபில் வியநிலை எனாஅ
சிறப்பே விருபகம் சமாதானம் எனாஅ
உருவகம் ஏகம் அநேகாங்கம் எனாஅ
முற்றே அவயவ அவயவி எனாஅச்
சொற்ற ஐம்முன்றும் மற்றுஅதன் விரியே.”

தொகை உருவகம், விரி உருவகம், தொகை விரி உருவகம், இயைபு உருவகம், இயைபில் உருவகம், வியநிலை உருவகம், சிறப்பு உருவகம், விருபக உருவகம், சமாதான உருவகம், உருவக உருவகம், ஏகாங்க உருவகம். அநேகாங்க உருவகம், முற்று உருவகம், அவயவ உருவகம், அவயவி உருவகம் என உருவக அணி பதினைந்து வகைப்படும்.

தொகை உருவகம் :

உவமானம் உவமேயம் முறையே நிற்க அவற்றுக்கு இடையில் ஆன, ஆய, ஆகிய என்னும் உருவக உருபு மறைந்து வருவது தொகை உருவகமாகும்.

எ.கா :

“அங்கை மலரும் அடித்தளிரும் கண்வண்டும்
கொங்கை முகிழும் குழல்காடும் - தங்கியதுஓர்
மாதர்க் கொடிஉளதால் நண்பா அதற்குளமுந்த
காதற்கு உளதோ கரை.”

அழகிய கையாகிய மலரும், அடியாகிய தளிரும், கண்ணாகிய வண்டும், கொங்கையாகிய அரும்பும், கூந்தலாகிய மேகமும் உடைய பெண்ணாகிய கொடி என்பதில் உவமேய உவமானங்களுக்கு இடையில் ஆகிய என்ற உருவக உருபு செய்யுளில் மறைந்து வருவதால் இது தொகை உருவகமாகும்.

விரி உருவகம் :

உவமேய உவமானங்களுக்கு இடையில் உருவக உருபு வெளிப்பட்டு வருவது விரி உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“கொங்கை முகையாக மென்மருங்குல் கொம்பாக
அங்கை மலரா அடித்தளிராத் - திங்கள்
அளிநின்ற மூரல் அணங்காம் எனக்கு
வெளிநின்ற வேனில் திரு.”

கொங்கை முகையாக, இடை கொடியாக, அங்கை தாமரை மலராக, பாதம் தளிராக வேனிற் கால வளமுடையவளாகத் தலைவி இருந்தாள்.

தொகை விரி உருவகம் :

ஒரு பாடலில் வரும் பல உருவகங்களில் சிலவற்றில் உருவக உருபு மறைந்தும் சிலவற்றில் உருவக உருபு விரிந்தும் வந்தால் அப்பாடல் தொகை உருவகம் எனப்படும்.

எ.கா :

“வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக
வெய்ய கதிரோன் விளக்காகச் செய்ய
சுடர்ஆழியான் அடிக்கே சூட்டினான் சொல்மாலை
இடர்ஆழி நீங்குகவே என்று.”

வையம் தகளியாக. வர்கடல் நெய்யாக கதிரோன் விளக்காக - என்ற உருவகங்களில் ஆக என்ற உருபு விரிந்து வருகின்றது.

சொல் மாலை - சொல் (ஆகிய) மாலை

இடர் ஆழி - இடர் (ஆகிய) ஆழி என்பனவற்றில் உருவக உருபு மறைந்து வருகின்றது.

இயைபு உருவகம் :

ஒரு பாடலில் பல பொருள்களை உருவகம் செய்து கூறும் போது தம்முள் இயைபு உடைய பொருள்களை வைத்து உருவகம் செய்வது இயைபு உருவகமாகும்.

எ.கா :

“செவ்வாய்த் தளிரும் நகைமுகிழும் கண்மலரும்
மைவார் அளக மதுகரமும் செவ்வி
உடைத்தாம் திருமுகம் என்உள்ளத்து வைத்தார்
துடைத்தாரே அன்றோ துயர்.”

இதில் முகத்தை உருவகம் செய்யும் போது அதன் உறுப்புகளாகிய வாய், நகை, கண், அளகம், ஆகிய நான்கும் தனித்தனியே உருவகிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறே முகத்துக்கு உவமையாக எடுத்துக் கொண்ட பொருளும் தளிர், முகிழ், மலர், வண்டு என்ற தொடர்புடைய பொருள்களே ஆகும். ஆதலால் இது இயைபு உருவகம் ஆகும்.

வாய் - தளிர்

நகை - முகிழ்

கண் - மலர்

அளகம் - வண்டு

பெண்ணின் உறுப்புகளுக்கு மலரோடு தொடர்புடைய பொருள்கள் உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இயைபில் உருவகம் :

தம்முள் இயைபு இல்லாத பல பொருள்களை வைத்து உருவகம் செய்வது இயைபில் உருவகமாகும்.

எ.கா :

“தேன்நக்கு அலர்கொன்றை பொன்ஆகம் செஞ்சடையே
கூனல் பவளக் கொடியாகத் - தானம்
மழையாகக் கோடு மதியாகத் தோன்றும்
புழைஆர் தடக்கைப் பொருப்பு”

விநாயகரின் கொன்றைமலர், செஞ்சடை, மதநீர், கொம்பு ஆகியவை முறையே பொன், பவளக்கொடி, மழைநீர், பிறைச்சந்திரனாக உருவகிக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள்

பொன், பவளக்கொடி, மழைநீர், பிறைச்சந்திரன் ஆகிய உருவகிக்கப்படும் பொருள்கள் தம்முள் இயைபு இல்லாதவை. ஆதலால் இது இயைபில் உருவகமாகும்.

வியநிலை உருவகம் :

ஒன்றன் உறுப்புகள் பலவற்றுள் சிலவற்றை உருவகம் செய்தும் சிலவற்றை உருவகம் செய்யாதும் உரைத்து அங்கியை உருவகம் செய்து உரைப்பது வியநிலை உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“செவ்வாய் நகைஅரும்பச் செங்கைத் தளிர்விளங்க
மைவாள் நெடுங்கண் மதர்த்துஉலவச் செவ்வி
நறவுஅலரும் சோலைவாய் நின்றதே நண்பா
குறவர் மடமகளாம் கொம்பு.”

இதில் வாய், பல், கண், கை, ஆகிய உறுப்புக்களும் (அங்கமும்) குறவர் மடமகள் என்ற முழுமையும் (அங்கியும்) வருகின்றன. இவற்றுள் பல்லை அரும்பாகவும், கையைத் தளிராகவும் உருவகம் செய்தும், வாய், கண் ஆகிய உறுப்புகளை உருவகிக்காமலும் அங்கியாகிய குறத்தியைப் பூங்கொம்பாகவும் உருவகம் செய்வதால் இது வியநிலை உருவகம் ஆகும்.

சிறப்பு உருவகம் :

ஒரு பொருளை எடுத்து, அதற்குச் சிறந்த அடைகளை உருவகம் செய்து அவற்றால் பொருளை உருவகமாக்கி உரைப்பது சிறப்பு உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“விரிகடல்குழ் மேதினி நான்முகன்மீ கான்ஆச்
சுரநதிபாய் உச்சி தொடுத்த - அரிதிருத்தாள்
கூம்பாக எப்பொருளும் கொண்ட பெருநாவாய்
ஆம்பொலிவிற்று அயினதால் இன்று.”

இதில் மேதினியை (உலகம்) நாவாயாக (கப்பல்) உருவகம் செய்ய நினைத்து, நாவாயின் உறுப்புக்களான மீகாமனாக (செலுத்துவோன்) நான்முகத்தோனையும் (பிரமன்), பாயாக தேவகங்கையையும், பாய் விரித்த கூம்பாக திருமால் மேல் எடுத்த பாதத்தையும், உருவகம் செய்து முடிப்பதால் இது சிறப்பு உருவகம் ஆகும்.

விருபக உருவகம் :

ஒரு பொருட்குக் கூடாத தன்மைகள் பலவும் கூட்டி உருவகம் செய்வது விருபக உருவகம் ஆகும்.

எ.கா:

“தண்மதிக்குத் தோலாது தாழ்தடத்து வைகாது
முள்மருவும் தாள்மேல் முகிழாது - நண்ணி
இருபொழுதும் செவ்வி இயல்பாய் மலரும்
அரிவை வதனாம் புயம்.”

இதில் தாமரை சந்திரன் ஒளிக்குக் கூம்பாது, குளத்தில் தங்காது, முள்ளை உடைய தாளின் மேல் பூக்காது, காலை மாலையில் மலரும் என்று தாமரைக்குக் கூடாத தன்மைகளைக் கூறுவதால் இது விருபக உருவகம் ஆகும்.

சமாதான உருவகம் :

ஒரு பொருளை நல்லதாக உருவகம் செய்து விட்டுப் பின் அதனைத் தீங்கு செய்வதாகக் கூறி, அத்தீங்கும் அதனால் வருவதில்லை என்பதற்குப் பிறிதொரு காரணம் கூறுவதாக அமைவது சமாதான உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

**“கைகாந்தள் வாய்குமுதம் கண்நெய்தல் காரிகையீர்
மெய்வார் தளிர்கொங்கை மென்கோங்கம் - இவ்வனைத்தும்
வன்மைசேர்ந்து, ஆவி வருத்துவது மாதவம்ஒன்று
இன்மையை அன்றோ எமக்கு.”**

அழகுடையீர், உம் காந்தள் மலராகிய கையும், குமுதமாகிய வாயும், நெய்தல் மலராகிய கண்ணும், தளிராகிய மெய்யும், மென்மை உடைய கோங்கு அரும்பாகிய கொங்கையும் ஆகிய நன்மை செய்த இவை வன்கண்மை சேர்ந்து எம் உயிரை வருத்துவது, முற்காலத்தில் யாம் செய்த தீவினையின் பயனே ஆகும்.

நன்மை செய்தது, தீமை செய்வதாகக் கூறி அதற்குக் காரணம் முற்செய்த தீவினையின் பயன் என்று கூறுவதால் இது சமாதான உருவகம் ஆகும்.

உருவக உருவகம் :

ஒன்றை ஒன்றாக உருவகம் செய்து, அதனை மீண்டும் பிறிதொன்றாக உருவகம் செய்வது உருவக உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

**“கன்னிதன் கொங்கை குவடாம் கடாக்களீற்றைப்
பொன்நெடுந்தோள் குன்றே புகைகந்தா - மன்னவநின்
ஆகத் தடம்சே வகமாக யான்அணைப்பல்
சோகித்து அருளே துவண்டு.”**

தலைவனே நீ காதலித்த கன்னியின் முலை எனும் மலையாகிய மதக் களிற்றை உன் அழகிய தோளாகிய குன்றமே கந்தாகவும் மார்பாகிய அகன்ற இடமே கூடமாகவும் என்பதில்

**முலை - மலை - களிறு
தோள் - குன்றம் - கந்து
மார்பு - இடம் - சேவகம்**

என ஒன்றை ஒன்றாக உருவகித்த பின்னும் வேறொன்றாக உருவகிப்பதால் இது உருவக உருவகம் ஆகும்.

ஏகாங்க உருவகம் :

ஒரு பொருளின் அங்கம் (உறுப்பு) பலவற்றுள்ளும் ஒன்றை மட்டும் உருவகம் செய்து விட்டு மற்ற அங்கங்களை (உறுப்புகளை) உருவகிக்காமல் கூறுவது ஏகாங்க உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“காதலனைத் தாவென் றுலவுங் கருநெடுங்கண்
ஏதிலனால் யாதென்னு மின்மொழித்தேன் - மாதர்
மருண்ட மனமகிழ்ச்சி வாண்முகத்து வந்த
இரண்டினுக்கு மென் செய்கோ யான்.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட பொருள் ஒரு பெண்ணாவாள், அவளுடைய கண், முகம் ஆகியவற்றை உருவகம் செய்யாது ஒளி ஒன்றை மட்டுமே தேனாக உருவகித்திருப்பதால் ஏகாங்க உருவகம் ஆயிற்று.

அநேகாங்க உருவகம் :

ஒன்றன் அங்கம் பலவற்றையும் உருவகஞ் செய்து உரைப்பது.

எ.கா :

“கைத்தளிரால் கொங்கை முகிழ்தாங்கிக் கண்என்னும்
மைத்தடம்சேல் மைந்தர் மனம்கலங்க - வைத்ததோர்
மின்உளதால் மேகம் மிசைஉளதால் மற்றுஅதுவும்
என்னுளதால் நண்ப இனி.”

கை - தளிர்

முலை - அரும்பு

கண் - சேல்

என்ற பல உறுப்புகளை உருவகம் செய்வதால் இது அநேகாங்க உருவகம் ஆகும்.

முற்றுருவகம் :

உறுப்பியையும், உறுப்புகளையும் ஏற்ற இடத்தோடும் பிறவற்றோடும் முழுவதும் உருவகம் செய்து உரைப்பது முற்று உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“விழியே களிவண்டு மென்னகையே தாது
மொழியே முருகுஉலாம் தேறல் - பொழிகின்ற
தேமருவு கோதைத் தெரிவை திருமுகமே
தாமரை என் உள்ளத் தடத்து.”

இதில் உள்ளத்தைக் குளமாகவும், முகத்தைத் தாமரையாகவும், கண்ணை வண்டாகவும், நகையை மகரந்தமாகவும் உருவகம் செய்துள்ளதால் இது முற்று

உருவகம் ஆகும். தலைவன், தலைவி, தலைவியின் உறுப்புக்கள் யாவற்றையும் உருவகம் செய்துள்ளதால் இது முற்று உருவகம் ஆகும்.

அவயவ உருவகம் :

அவயவத்தை (உறுப்புக்களை) உருவகம் செய்து அவயவியை (உறுப்பியை) உருவகம் செய்யாது கூறுவது அவயவ உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

**“புருவச் சிலைகுனித்துக் கண்அம்புளன் உள்ளத்து
உருவத் துரந்தார் ஒருவர் - அருவி
பொரும்கல் சிலம்பில் புனைஅல் குல்தேர்மேல்
மருங்குல் கொடிநாடங்க வந்து.”**

அலங்கரிக்கப்பட்ட அல்குலாகிய தேரின் மேல் ஏறி, மருங்குலாகிய கொடி அசைய வந்து, அருவி வீழும் மலைச் சிலம்பில் தோன்றித் தம் புருவமாகிய வில்லை வளைத்துக் கண்ணாகிய அம்பினால் என் உள்ளத்தில் ஊடுருவ ஒருவர் எய்தார்.

பெண்ணின் அல்குல், மருங்கு, புருவம், ஆகிய உறுப்புக்களை உருவகம் செய்தும் உறுப்பியை உருவகம் செய்யாது விட்டதால் இது அவயவ உருவகம் ஆகும்.

அவயவி உருவகம் :

அவயவியை (உறுப்பியை) உருவகம் செய்து அவயவங்களை (உறுப்புக்களை) உருவகம் செய்யாமல் கூறுவது அவயவி உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

**“வார்புருவம் கூத்தாட வாய்மழலை சோர்ந்து அசைய
வேர்அரும்பச் சேந்து விழிமதர்ப்ப - மூரல்
அளிக்கும் தெரிவை வதனஅம் புயத்தால்
களிக்கும் தவம்உடையோன் கண்.”**

இப்பாடலில் புருவம், வாய், கண் ஆகிய உறுப்புக்களை உருவகிக்காமல் அவியவியாகிய முகத்தை மட்டும் தாமரையாக உருவகிப்பதால் இது அவயவி உருவகம் ஆகும்.

உருவக அணி வேறுபல அணிகளோடு கலந்து வருதல் :

நூற்பா எண் - 38

**“உவமை யேது வேற்றுமை விலக்கே
அவநுதி சிலேடையென் றவற்றொடும் வருமே.”**

உவமை அணி, ஏது அணி, வேற்றுமை அணி, விலக்கணி, அவநுதி அணி, சிலேடை அணி, என்னும் ஆறு அணிகளோடும் உருவகம் கலந்து வரும்.

உவமை உருவகம் :

எ.கா :

“மதுமகிழ்ந்த மாதர் வதன மதியம்
உதய மதியமே ஒக்கும் மதிதளர்வேன்
வெம்மை தணிய மதர்ஆகமே மிகுக்கும்
செம்மை ஒளியால் திகழ்ந்து.”

இதில் முகமாகிய மதி என உருவகப்படுத்தி, அது நிறைமதி போன்று இருந்தது என உவமையும் அமைவதால் இது உவமை உருவகம் ஆகும்.

ஏது உருவகம் :

காரணத்தோடு கூடிவரும் உருவகம் ஏது உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“மாற்றத்தால் கிள்ளை நடையில் மடஅன்னம்
தோற்றத்தால் தண்ணென் சுடர்விளக்கம் - போற்றும்
இயலால் மயில்எம்மை அந்நீமை ஆக்கும்
மயல்ஆர் மதர்நெடுங்கண் மான்.”

நண்ப! எம்மை இப்படி இழிவுபடுத்தி மயக்குகின்ற நீண்ட சிவந்த காதலை ஏற்படுத்தும் கண்களை உடைய மான் போன்றவள், மொழியினால் கிளி, நடையினால் மட அன்னம், மேனி நிறத்தால் குளிர்ந்த சுடர் விளக்கு, சாயலில் மயில்.

இதில் மயக்குதற்குரிய காரணங்கள் உருவகத்தோடு கூறப்பட்டிருப்பதால் இது ஏது உருவகம் ஆகும்.

வேற்றுமை உருவகம் :

உவமான, உவமேயங்களில் வேற்றுமை தோன்றக் கூறி உருவகிப்பது வேற்றுமை உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“வையம் புரக்குமால் மன்னவநின் கைக்காரும்
பொய்இன்றி வானில் பொழிகாரும் - கையாம்
இருகார்க்கும் இல்லைப் பருவம் இழுக்கும்
ஒருகார் பருவம் உடைத்து.”

அரசனே! உன்னுடைய கையாகிய மேகமும், காலம் பொய்க்காமல் வானிலிருந்து மழை பெய்விக்கின்ற மேகமும் உலகத்தைக் காக்கும் தன்மையால் ஒத்திருக்கின்றன. எனினும் கைகள் என்கின்ற இரண்டு மேகங்களுக்கும் கொடுப்பதற்கென்று ஒரு குறித்த பருவம் இல்லை. இடியை உடைய மேகத்திற்குக் கொடுப்பதற்கு என்று ஒரு பருவம் உண்டு.

கைக்கும் மேகத்திற்கும் உலகைக் காக்கும் தன்மையில் ஒற்றுமையைக் கூறிப் பின் பருவத்தில் வேறுபாடு கூறி வேற்றுமை அணியாக்கிக் கைக்கார் என உருவகம் செய்து கூறுவதால் இது வேற்றுமை உருவகம் ஆகும்.

விலக்கு உருவகம் :

உருவகம் செய்யும் போது உவமானம் உவமையாதற்குரிய தடையைக் கூறி விலக்குவது விலக்கு உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“வல்லி வதன மதிக்கு மதித்தன்மை

இல்லை உளதேல் இரவன்றி – எல்லை

விளக்கும் ஒளிவளர்த்து வெம்மையால் எம்மைத்

துளக்கும் இயல்புஉளதோ சொல்.”

இதில் மதி முகத்திற்கு உவமை ஆதலை விலக்கி, உருவகப்படுத்தியுள்ளதால், இது விலக்கு உருவகம் ஆகும்.

அவநுதி உருவகம் :

உவமையப் பொருளின் உண்மையை மறுத்துக் கூறும் அவநுதி அணியில் உருவகம் அமைவது அவநுதி உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“பொங்குஅளகம் அல்ல புயலே இதுஇவையும்

கொங்கைஇணை அல்ல கோங்குஅரும்பே – மங்கைநின்

மைஅரிக்கண் அல்ல மதர்வண்டு இவைஇவையும்

கையல்ல காந்தள் மலர்.”

இது அடர்ந்த கூந்தல் அன்று மேகப்பரப்பே, இவை இரண்டும் கொங்கைகள் அல்ல கோங்கு அரும்புகளே. இவை மைதீட்டிய செவ்வரி படர்ந்த கண்கள் அல்ல செருக்குடைய வண்டுகளே. இவை கையல்ல காந்தள் மலர்களே.

கூந்தல், முலைகள், கண்கள், கைகள் ஆகியவற்றின் உண்மையை மறுத்து இவற்றைப் புயல், கோங்கரும்பு, வண்டுகள், காந்தள் மலர்களாக உருவகம் செய்துள்ளமையால் இது அவநுதி உருவகம் ஆகும்.

சிலேடை உருவகம் :

உவமான உவமையப் பொருள்களுக்குச் சிலேடைப் பொருள் பொருந்துமாறு உருவகம் செய்வது சிலேடை உருவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“உள்நெகிழ்ந்த செவ்வித்தாய்ப் பொன்தோட்டு, ஒளிவளரத்

தன்அளி சூழந்துஇன்பம் தரமலர்ந்து – கண்ணெகிழ்ந்து

காதல் கரைஇறப்ப ஆவி கடவாது

மாதர் வதனாம் புயம்.”

சிலேடைப் பொருள் :

உபமானப் பொருள் தாமரைக்கு உள்ளே பிரிந்த பொலிவினை உடையதாய் அழகிய இதழ்களின் ஒளி மிகக் குளிர்ந்து, வண்டுகள் சூழ்ந்து கண்டார்க்கு இன்பம் தரும்படி மலர்ந்து தேன் சிந்தி கண்டவர்க்கு ஆசை மிகுமாறு பொய்கையைக் கடக்காது என்றும்,

உபமேயப் பொருள் முகத்திற்கு :

உள்ளக் கசிவால் புதுமலர்ச்சி உடையதாய்ப் பொன்னால் ஆன தோடுகளின் ஒளி மிகக், குளிர்ந்த விருப்பத்தை மேவிக் கண்டார்க்கு ஆசை ஏற்படுமாறு மலர்ந்து கண்ணை உடையதாய் எழுந்த ஆசையின் எல்லை கடக்கவும் ஆவி கடவாது முகம்.

என்றும் உபமான, உபமேயங்களுக்குப் பொருந்துமாறு சிலேடைப் பொருள் அமையக்கூறி 'மாதர் வதனாம்புயம்' என உருவகம் செய்வதால் இது சிலேடை உருவகம் ஆகும்.

புறநடை :

நூற்பா எண் - 39

“உருவக முவகை யெனவிரு திறத்தவும்

நிரம்ப உணர்த்தும் வரம்புதமக் கின்மையிற்

கூறிய நெறியின் வேறுபட வருபவை

தேறினார் கோடல் தெள்ளியோர் கடனே.”

உருவகம், உவமை என்னும் இருவகை அணிகளின் வரையறைகள் யாவும் விடுபடாது உணர்த்தப்படும் தன்மை உடையன அல்ல. ஆதலால், சொல்லப்பட்ட நெறியில் வேறுபட்டு வருவனவற்றை அறிந்து அவ்வகைகள் அடக்கி காண்பது அறிவோர் கடமை ஆகும்.

உருவகங்களில் சில சிறு வேறுபாட்டு :

ஏது உருவகம் :

எ.கா :

“வில்லர் உழவர் பகைகொளினும் கொள்ளற்க

சொல்லர் உழவர் பகை.”

இக்குறட்பாவில் போர்த் தொழிலில் வல்ல வீரர்களையும் நீதிநூல்களைக் கற்றறிந்த புலவர்களையும் உழவர் என உருவகப்படுத்தியவர், போர்த் தொழிலுக்கு வில்லும் புலவர்களுடைய ஆராய்ந்த செயலுக்ககு நீதிநூலும் கருவியாகிய காரணம் எனக்காட்டப்பட்டமையால் இது ஏது உருவகம் ஆகும்.

இயைபு உருவகம் :

எ.கா :

“ஏரி இரண்டும் சிறகா எயில்வயிறாக்
காருடைய பீலி கடிகாவா – நீர்வண்ணன்
அத்தியூர் வாயா அணிமயிலே போன்றதே
பொன்தேரான் கச்சிப் பொலிவு.”

இதில் சிறகு,வயிறு, தோகை, வாய் ஆகிய உருவகங்கள் ஒன்றொடொன்று தொடர்புடையன ஆதலால் இது இயைபு உருவகம் ஆகும்.

விலக்கு உருவகம் :

எ.கா :

“மலையில் பயிலா மடமஞ்சை வாரி
அலையில் பிறவா அமுதம் - விலையிட்டு
அளவாத நித்திலம் ஆராத தேறல்
வளவாய் மதர்நெடுங்கன் மான்.”

மான் போன்ற பெண்ணை மயில், அமுதம், முத்து (நித்திலம்), தேன் ஆகியவையாக உருவகப்படுத்தும் போது, மலையில் பயிலாமை, அலையில் பிறவாமை, விலையிட்டு அளவாமை, ஆராமை ஆகிய அடைமொழிகள் மயில், அமுதம், முத்து, தேன் ஆகியவற்றைக் குறிப்பாக விலக்குவதால் இது விலக்கு உருவகம் ஆகும்.

சிறப்பு உருவகம் :

எ.கா :

“மழலைவாய் நல்வி மதர்நெடுங்கண் மஞ்சை
குழலின் பொறைமெலிந்த கொம்பர் சுழலுகலவம்
தாங்கிய அன்னம் தடங்கொங்கை ஆரமுதம்
தேங்கொள் கமலத் திரு.”

திருமகளைப் போன்ற பெண்ணை உருவகம் செய்யும் போது மழலைச் சொல் பேசும் வாயை உடைய மான், நீண்டு கண்களை உடைய மயில், கூந்தல் பாரத்தைச் சுமப்பதால் மெலிந்த கொம்பு, சுழலும் தோகை உடைய அன்னம், கொங்கையை உடைய அமுதம் என்று பொருளுக்கு இல்லாத அடைமொழிகளைக் கூறியிருப்பதால் இது சிறப்பு உருவகம் ஆகும்.

அற்புத உருவகம் :

எ.கா :

“மன்றல் குழலார் உயிர்மேல் மதன்கடவும்
தென்றல் கரிதடுக்கும் திண்கணையம் - மன்றவரைக்
கங்குல் கடலின் கரைஏற்றும் நீள்புணையாம்
பொங்குநீர் நாடன் புயம்.”

பொங்கிவரும் காவிரிபாயும் நாட்டு மன்னனது தோளை உருவகம் செய்யும் போது மணக்கும் கூந்தலை உடைய பெண்களின் உயிர்மீது மன்மதன் செலுத்தும் தென்றலாகிய யானையைத் தடுக்கும் கணையமரம் என்றும், அம்மாதரை இரவாகிய கடலிலிருந்து கரையேற்றும் தெப்பம் என்றும் வியப்புச் சுவை அமைய உருவகம் செய்வதால் இது அற்புத உருவகம் ஆகும்.

உவமைகள் சில சிறு வேறுபாட்டுடன் :

தெரிதருதேற்ற உவமை :

எ.கா :

“நல்லார்கண் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கண் பட்ட திரு”

கல்லாதாரிடத்திலுள்ள செல்வம், கற்றாரிடத்திலுள்ள வறுமையை விடத் துன்பம் செய்வதாகும் என்று கூறும் போது செல்வம் கெடுக்கும், வறுமை கெடுக்காது என்று தெளிந்து கூறப்படுவதால் இது தெரிதருதேற்ற உவமை ஆகும்.

பலவயிற்போலி உவமை :

எ.கா :

“அடிநோக்கின் ஆழ்கடல் வண்ணன் அவன்தன்
படிநோக்கின் பைங்கொன்றைத் தாரான்- முடிநோக்கித்
தேர்வளவன் ஆகத் தெளிந்தேன் சென்னிமேல்
ஆர்அலங்கல் தோன்றியது கண்டு.”

அடியை நோக்கினால் ஆழ்கடல் நிறைந்த உடைய திருமாலாகத் தோன்றுகின்றன. வடிவத்தை நோக்கினால் கொன்றைப் பூமாலை அணிந்த சிவனாகத் தோன்றுகிறான். அவனது முடியை (தலைமை) நோக்கினால் அத்திப்பு மாலை இருப்பதைக் கண்ட சோழன் என்று தெளிந்தேன் என்று கூறும் போது சோழனுக்குத் திருமாலையும், சிவபொருமானையும் உவமையாகக் கூறியிருப்பதால் இரு பலவயின் போலி உவமை ஆகும்.

பண்புவமை :

எ.கா :

“கருங்கால் வேங்கை வீஉறு துறுகல்
இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை
எல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்லை அல்லை நெடுவெண் ணிலவே.”

வேங்கை மலர் பரவியுள்ள துறுகல்லின் வண்ணமும் வடிவமும் புலிக்குட்டியின் வண்ணத்திற்கும் வடிவத்திற்கும் ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பதால் இது பண்பு உவமை ஆகும்.

ஒப்புமை உவமை :

எ.கா :

“முத்துக்கோத் தன்ன முறுவல் முறுவலே
ஒத்தஅரும்பு முல்லைக் கொடிமருங்குல் - மற்றுஅதன்மேல்
மின்அளிக்கும் கார்போல் விரைக்கூந்தல் மெல்லியார்
தண்ணளிக்கும் உண்டோ தரம்.”

முத்தைக் கோத்ததைப் போன்று என்று பற்களுக்கு உவமை கூறிப் பற்களைப் போன்று முல்லை அரும்பு என உவமை கூறுவதால் இது ஒப்புமை உவமை ஆகும்.

சந்தான உவமை :

எ.கா :

“ஈர்த்து நிலம்தோயும் இரும்பிடித் தடக்கையின்
சேர்ந்துஉடன் செறிந்த குறங்கு, குறங்குஎன்
மால்வரை ஒழுகிய வாழை வாழைப்
பூஎனப் பொலிந்த ஓதியின்
அளிச்சினை வேங்கை நாள்மலர் நாள்மலர்
களிச்சரும்பு அரற்றும் சுணங்கு சுணங்குபிதிர்ந்து
யாணர்க் கோங்கின் விரைமுகை முகைஎனப்
பூண்ஆகத்து ஒடுகிய வெம்முலை முலைஎன
வண்தோட்டுப் பெண்ணை வளர்த்த நுங்கின்
செறிநீர் தரும்எ யிற்றின்.”

இதில் துதிக்கையைப் பொன்ற தொடைகள், தொடைகளைப் போன்ற வாழை மரங்கள், வாழை மரங்களின் பூவைப் போன்ற முடித்த கூந்தல், முடித்த கூந்தலின் நிறத்தை உடைய அடியை உடை வேங்கையது புதுமலர், அம்மலர் போன்ற வண்டசுற்றும் தேமல், தேமல் பரவியது போன்ற கோங்குமரத்தின் அரும்பு, கோங்கரும்பு பொன்ற கொங்கை, கொங்கைகளைப் போன்ற நுங்கு, நுங்கு போன்று நீர்ஊறும் பல்

என உவமைகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு உடையவனாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் இது சந்தான உவமை அகும். இதனை மாலை உவமை என்று கூறுவாரும் உள்.

விலக்கு உவமை :

எ.கா :

“பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி

ஒருவன் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே.”

பாரிக்கு மேகத்தை உவமை கூறுதல் புலவர்க்கு கருத்து அன்று என்னும் கருத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தி உவமையை விலக்குவதால் இது விலக்கு உவமை அணி ஆகும்.

தீவகவணி

தீவகம் என்னும் வடசொல்லுக்கு ‘விளக்கு’ என்பது பொருளாகும். ஓரிடத்தில் வைக்கப்பட்ட விளக்கு, பல இடங்களிலும் உள்ள பொருளை விளங்கக் காட்டும். அதுபோல ஓரிடத்தில் நின்ற சொல் பல இடங்களிலும் சென்று பொருளை விளக்குவது தீவக அணியாகும். இதற்கு விளக்கு அணி என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு. இதனை வடநூலார் ‘தீப அலங்காரம்’ என்பர்.

நூற்பா எண் - 38

“குணம் தொழில் சாதி பொருள் குறித்து ஒருசொல்

ஒருவயின் நின்றும் பலவயின் பொருள்தரின்

தீவகம் செய்யுள் முவிடத்து இயலும்.”

மூன்றிடமாவன முதல், இடை, கடை என்பனவாம். அவற்றிற்கேற்பத் தீவகமும் முதனிலைத் தீவகம், இடைநிலைத் தீவகம், கடைநிலைத் தீவகம் என மூன்றாயின. இம்மூன்றையும் குணம், தொழில், சாதி, பொருள் என்னும் நான்கோடு உறழ்ப் பன்னிரண்டாகும்.

முதனிலைத் தீவகம் :

முதனிலைக் குணத்தீவகம் :

முதற்கண் நிற்கும் பண்பை உணர்த்தும் சொல், பிற சொற்களோடு இயைந்து பொருள் உணர்த்துவது முதனிலைக் குணத்தீவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“சேந்தன வேந்தன் திருநெடுங்கண், தெவ்வேந்தர்

ஏந்து தடந்தோள் இழிகுருதி - பாய்ந்து

திசைஅனைத்தும் வீரச் சிலைபொழிந்த அம்பும்

மிசைஅனைத்தும் ப்ட்குலமும் வீழ்ந்து.”

சேந்தன என்னும் சொல் செம்மை என்னும் பண்படியாய்த் தோன்றிய சொல், அச்சொல் சிவத்தல் என்னும் நிறத்தைக் குறிக்கும். சேந்தன என முதற்கண் நின்ற அச்சொல் கண் சேந்தன,தோள் சேந்தன, திசை அனைத்தும் சேந்தன, அம்பு சேந்தன, பூக்குலம் சேந்தன எனப் பல சொற்களோடும் சேர்ந்து பொருள் கொள்ளும் படி இயைந்து நின்றது. எனவே இது முதனிலைக் குணத்தீவகமாயிற்று.

முதனிலைத் தொழில் தீவகம் :

முதற்கண் நிற்கும் தொழிலை உணர்த்தும் சொல், செய்யுளின் பிற சொற்களோடு இயைந்து பொருள்படுதலே முதனிலைத் தொழில் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“சரியும் புனைசங்கும் தண்தளிர்போல் மேனி
வரியும் தனதடம்குழ வம்பும் - திருமான
ஆரம் தழுவும் தடந்தோள் அகளங்கன்
கோரம் தொழுத கொடிக்கு.”

இப்பாடலின் முதலில் நிற்கும் சரியும் என்னும் வினைச்சொல் சங்கு சரியும், வரி சரியும், வம்பு சரியும் எனப் பொருள் கொள்ள நின்றது. எனவே இது முதனிலைத் தொழில் தீவகமாயிற்று.

முதனிலைச் சாதித்தீவகம் :

சாதியை உணர்த்தும் சொல் முதலில் நின்று அது செய்யுளின் ஏனைய சொற்களோடும் இயைந்து பொருள் புலப்படத்துவது முதனிலைச் சாதித்தீவகமாகும்.

எ.கா :

“தென்றல் அனங்கன் துணையாம் சிலகொம்பர்
மன்றல் தலைமகனாம் வான்பொருள்மேல் - சென்றவர்க்குச்
சாற்றிவிடும் தூதாகும் தங்கும் பெரும்புலவி
மாற்ற வருவிருந்தும் ஆம்.”

தென்றல் என்பது காற்றுச் சாதியுள் ஒன்று. கிழக்கில் இருந்து வீசுவது கொண்டல். மேற்கில் இருந்து வீசுவது கோடை. வடக்கிலிருந்து வீசுவது வாடை. தெற்கிலிருந்து வீசுவது தென்றல்.

இப்பாடலின் முதற்கண் நின்ற இச்சொல் துணை, தலைமகன், தூது, விருந்து ஆகிய சொற்களிடத்துச் சென்று இயைந்து பொருள் விளக்கியதால் முதனிலைச் சாதித் தீவகமாயிற்று.

முதனிலைப் பொருள் தீவகம் :

செய்யுள் முதலில் நிற்கும் பொருட்பெயர், பிற சொற்களோடும் சென்று பொருந்திப் பொருள்புலப்படுத்துவது முதனிலைப் பொருள் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“முருகவேள் சூர்மா முதல்தடிந்தான், வள்ளி
புரிமுழல்மேல் மாலை புனைந்தான், - சரண்அளித்து
மேலாய வானோர் வியன்சேனை தாங்கினான்,
வேலால் இடைகிழித்தான் வெற்பு.”

இப்பாடலில் முதல் நிற்கும் பொருட்பெயர் முருகவேள் என்பதாகும். அப்பெயர் தடிந்தான், புனைந்தான், தாங்கினான், கிழித்தான் என்னும் சொற்களோடு இயைந்து பொருளை விளக்கியதால் முதலிலைப் பொருள் தீவகமாயிற்று.

இடைநிலைத் தீவகம் :

இடைநிலைக் குணத் தீவகம் :

செய்யுளின் இடையில் நின்று குணப்பொருள் உணர்த்தும் சொல், பிற சொற்களோடு சென்று இயைந்து பொருள்படுவது இடைநிலைக் குணத் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“எடுத்த நிரைகொணா என்றலுமே வென்றி
வடித்து)இலங்கு வைவாளை வாங்கத் - துடித்தனவே
தண்ணார மார்பும் தடந்தோளும் வேல்விழியும்
எண்ணாத மன்னர்க்கு) இடம்.”

இப்பாடலின் இடையில் நின்ற துடித்தல் என்னும் சொல் பண்பு குறித்த சொல். இது மார்பு துடித்தது, கை துடித்தது, கண் துடித்தது என மூன்று சொற்களோடு இயைந்து பொருள்பட்டதால் இடைநிலைக் குணத்தீவகம் ஆயிற்று.

இடைநிலைத் தொழில் தீவகம் :

இடையில் நின்று தொழிலை உணர்த்தும் சொல், ஏனையவற்றொடும் சென்று இயைந்து பொருள்படுவது இடைநிலைத் தொழில் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“எடுக்கும் சிலைநின்று எதிர்ந்தவரும் கேளும்
வடுக்கொண்டு) உரந்துணிய வாளி -தொடுக்கும்
கொடையும் திருஅருளும் கோடாத செங்கோல்
நடையும் பெரும்புலவர் நா.”

இப்பாடலின் இடையில் நின்ற தொழிற்சொல் தொடுக்கும் என்பதாகும். அது கொடை, அருள், நடை என்னும் சொற்களோடு இயைந்து பொருள் தந்ததால் இடைநிலைத் தொழில் தீவகமாயிற்று.

இடைநிலைச் சாதித்தீவகம் :

இடையில் நின்று சாதியை உணர்த்தும் சொல், ஏனையவற்றொடும் சென்றியைந்து பொருள் புலப்படுத்துவது இடைநிலைச் சாதித் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“கரமருவு பொற்றொடியாம், காலில் கழலாம்
பொருவில் புயவலயம் ஆகும், அர(வு)அரைமேல்
நாணாம் அரற்கு, நகைமணிசேர் தாழ்குழையாம்,
பூணாம் புனைமாலை யாம்.”

இப்பாடலின் இடையில் நின்ற சொல் அரவு என்பதாகும். இது பாம்பினுள் ஒரு சாதியாகிய நல்ல பாம்பினைக் குறிப்பதாகும். இச்சொல் தொடி, கழல், புயவலயம், அரைஞாண், குழை. அணி, மாலை ஆகிய சொற்களோடு இயைந்து நின்று பொருள் புலப்படத்துவதால் இடைநிலைச் சாதித் தீவகமாயிற்று.

இடைநிலைப் பொருள் தீவகம் :

இடையில் நின்று பொருளை உணர்த்தும் சொல், பிற சொற்களோடு சென்று இயைந்து பொருள் புலப்படுத்துவது இடைநிலைப் பொருள் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“மான்அமரும் கண்ணாள் மணிவயிற்றில் வந்த(து) உதித்தான்
தானவரை என்றும் தலைஅழித்தான் - யானைமுகன்
ஓட்டினான் வெங்கலியை உள்ளத்த(து) இனி(து)அமர்ந்த(து)
வீட்டினான் நம்மேல் வினை.”

இப்பாடலின் இடையில் நிற்கும் சொல் யானைமுகன். இச்சொல் பொருள் குறித்த சொல்லாகும். இது உதித்தான், அழித்தான், ஓட்டினான், வீட்டினான் என்னும் சொற்களோடு இயைந்து பொருள் தந்தது. ஆகையால் இடைநிலைப் பொருள் தீவகமாயிற்று.

கடைநிலைத் தீவகம் :

கடைநிலைக் குணத்தீவகம் :

இறுதியில் நின்று குணத்தை உணர்த்தும் சொல், ஏனைய சொற்களோடு சென்றியைந்து பொருளைப் புலப்படுத்துவது கடை நிலைக் குணத் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“ஒருவன் அறிவானும் எல்லாமயா(து) ஒன்றும்
ஒருவன் அறியா தவனும் - ஒருவன்
குணம்அடங்கக் குற்றம் உளானும் ஒருவன்
கணன்அடங்கக் கற்றானும் இல்.”

இல் என்பது இல்லாமையை உணர்த்தும் பண்புச் சொல் ஆகும். இது ஈற்றில் நின்று அறிவானும் இல், அறியாதவனும் இல், உளானும் இலானும் இல், கற்றானும் இல் என முன் உள்ள சொற்களோடு பொருந்திப் பொருள் தந்தது. எனவே இது கடைநிலைக் குணத் தீவகமாயிற்று.

கடைநிலத் தொழில் தீவகம் :

இறுதியில் நின்று தொழிலை உணர்த்தும் சொல், பிற சொற்களோடு சென்றியைந்து பொருள்புலப்படுத்துவது கடைநிலைத் தொழில் தீவகமாகும்.

எ.கா :

**துற(வு)உளவாச் சான்றோர் இளிவரவும் தூய
பிறஉளவா ஊன்துறவா ஊணும் - பறைகறங்கக்
கொண்டான் இருப்பக் கொடுங்குழையாள் தெய்வமும் ஒன்று
உண்டாக வைக்கற்பாற்று அன்று.**

வைக்கப்பாற்றன்று என்பது ஒரு சொல் நீர்மைத்து. அதற்கு மதிக்கத்தக்கதன்று என்பது பொருள். இது வினைச் சொல்லாகும். இச்சொல் இளிவரவு, ஊன், தெய்வம் என்னும் சொற்களுடன் பொருந்தி நின்று பொருள் தந்ததால் இது கடைநிலைத் தொழில் தீவகம் ஆயிற்று.

கடைநிலைப் பொருள் தீவகம் :

இறுதியில் நின்று பொருளை உணர்த்துகின்ற பெயர்ச்சொல், பிற சொற்களோடு இயைந்து பொருள் புலப்படுத்துவது கடைநிலைப் பொருள் தீவகமாகும்.

எ.கா :

**“புறத்தன ஊரன நீரன மாவின்
திறத்தன கொல்சே ரியவே - அறத்தின்
மகனை முறைசெய்தான் மாவஞ்சி ஆட்டி
முகனை முறைசெய்த கண்.”**

இப்பாடலின் இறுதியில் இடம் பெற்ற கண் என்னும் பொருள் குறித்த சொல் புறம், நீர், ஊர், மாவடு, கொல்சேரி என்னும் சொற்களோடு இயைந்து பொருள் உணர்தியதால் இது இடைநிலைப் பொருள் தீவகமாயிற்று.

தீவகஅணி பிற அணிகளோடு கூடி வருதல் :

நூற்பா எண் - 39

**“அதுவே,
மாலை விருத்தம் ஒருபொருள் சிலேடை என
நால்வகை யானும் நடைபெறும் என்ப”**

தீவக அணி பிற அணிகளோடு கூடிவரும் இவ்வியல்பால் மாலாதீவகம், விருத்தத் தீவகம், ஒரு பொருள் தீவகம், சிலேடைத் தீவகம் எனப் பெயர் பெறும்.

நால்வகையானும் என்னும் உம்மையால் பிறவகையால் வரும் உவமைத்தீவகம் உருவகத் தீவகம் என்பனவும் கொள்ளப்படும்.

மாலாத் தீவகம் :

செய்யுளில் ஓரிடத்து நின்ற சொல், பல சொற்களோடும் சென்று இயைந்து மாலை போலத் தொடர்ந்து வந்து பொருள் புலப்படுத்துவது மாலாத் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“மனைக்கு விளக்கம் மடவார், மடவார்
தமக்குத் தகைசால் புதல்வர், - மனக்(கு)இனிய
காதல் புதல்வர்க்கும் கல்வியே, கல்விக்கும்
ஓதில் புகழ்சால் உணர்வு.”

இப்பாடலில் தீவகமாக அமைந்த சொல் விளக்கம் என்பதாகும். அச்சொல் மனை, மடவார், புதல்வர், கல்வி ஆகிய சொற்களோடு இயைந்து நின்று பொருளுணர்த்தியது. மனைக்கு மடவார், மடவார்க்குப் புதல்வர், புதல்வர்க்குக் கல்வி, கல்விக்கு உணர்வு என்பவை ஒன்றனோடு ஒன்று தொடுக்கப்பட்டதால் மாலையாயிற்று.

விருத்தத் தீவகம் :

ஒரு பொருளைக் குறித்த பெயர் இரண்டு மாறுபாட்ட குணங்களோடு இயைந்து பொருள்படுவது விருத்தத் தீவகமாகும். (விருத்தம் - மாறுபாடு)

எ.கா :

“வரிவண்டு நாணா மதுமலர் அம்பாப்
பொருவெஞ் சிலைக்குப் பொலிவும் - பிரிவின்
விளர்க்கு நிறம்உடையார் தம்மேல் மெலிவும்
வளர்க்கும் மலையா நிலம்.”

இப்பாடலில் பொருள் குறித்த பெயராக அமைந்தது மலையாநிலம் (தென்றல்காற்று). இது பொலிவு, மெலிவு என்னும் இரண்டு சொற்களுடன் இயைந்து பொருள் புலப்படத்தியதால் தீவகமாயிற்று. பொலிவு மெலிவு என்பன தம்முள் மாறுபட்ட குணங்களை விளக்கும் சொற்கள் ஆகும். ஆதலால் விருத்தமாயிற்று.

ஒரு பொருள் தீவகம் :

ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் பல சொற்கள் உள. அச்சொற்களுடன் ஒரு சொல் சென்று இயைந்து பொருள் படுவது ஒரு பொருள் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“வியன்ஞாலம் சூழ்திசைகள் எல்லாம் விழுங்கும்,
அயலாம் துணைநீத்(து) அகன்றார் - உயிர்பருகும்
விண்கவரும் வேரிப் பொழில்புதைக்கும் மென்மயில்கள்
கண்கவரும் மீ(து)எழுந்த கார்.”

இப்பாடலின் இறுதியில் அமைந்த சொல் கார் என்பதாகும். அப்பொருட் பெயர் விழுங்கும், பருகும், கவரும், புதைக்கும், கவரும் என்னும் ஒரு பொருள் தரும்

சொற்களுடன் இயைந்து பொருள் தந்தது. ஆதலின் இது ஒரு பொருள் தீவகமாயிற்று.

சிலேடைத் தீவகம் :

இரு பொருளுடன் ஒரு சொல் சென்று இயைந்து பொருளைப் புலப்படுத்துவது சிலேடைத் தீவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“மாண்மருவி வாளிகள் சேர்ந்து மருண்டு உள்ளம்
தான்மறுக நீண்ட தகைமையவாம் - கான
வழியும் ஒருதனிநாம் வைத்து அகலும் மாதர்
விழியும் தருமால் மெலிவு.”

காட்டுவழி :

1.மாண்கள் வாழ்தல் 2.சிங்கங்கள் திரண்டு வருதல் 3.கண்டார் உள்ளம் அஞ்சுதல்
4.நீண்டிருத்தல் ஆகிய இயல்புகளை உடையது காட்டுவழி.

பெண்ணின் விழி (கண்) :

1.மயக்கம் பொருந்தியது 2.ஒளியினை உடைய செவ்வரி படர்ந்தது 3.கண்டார் உள்ளத்தைத் தடுமாற வைப்பது 4.நீண்டிருப்பது ஆகிய இயல்புகளை உடையது பெண்ணின் விழி.

இப்பாடலில் விழி, வழி என்பன மான் மருவி, வாளிகள் சேர்ந்து, மருண்டு உள்ளம், தான் மறுக, நீண்ட தகைமை என்னும் சிலேடை சொற்களுடன் இயைந்து நின்று பொருள் தந்ததால் சிலேடைத் தீவகமாயிற்று.

உவமைத் தீவகம் :

ஒரு சொல் தீவகமாக நின்று பல உவமைகளோடு இயைந்து பொருள் புலப்படுத்துவது உவமைத் தீவகம் ஆகும்.

எ.கா :

“முன்னம் குடைபோல் முடிநா யகமணிபோல்
மன்னும் திலகம்போல் வாள்இரவி - பொன்அகலம்
தங்கு கவுத்துவம்போல் உந்தித் தடமலர்போல்
அங்கண் உலகு அளந்தாற்கு ஆம்.”

இப்பாடலின் இடையில் அமைந்த சொல் இரவி (சூரியன்) என்பதாகும். அச்சொல் குடைபோல், மணிபோல், திலகம் போல், கவுத்துவம் போல், மலர் போல் என்னும் தொடர்களோடு இயைந்து பொருளைப் புலப்படுத்தியதால் தீவகமாயிற்று.

உருவகத் தீவகம் :

ஒரு சொல் தீவகமாக நின்று பல உருவகச் சொற்களுடன் இயைந்து பொருளைப் புலப்படுத்துவது உருவகத் தீவகமாகும்.

எ.கா :

“கானல் கயலாம், வயலின் கமலமாம்,
ஏனல் கருவிளையாம், இன்புறவில் - மானாம்
கடத்துமேல் வேடர் கடுஞ்சரமாம் நீங்கிக்
கடத்துமேல் மெல்லியலாள் கண்.”

இப்பாடலில் ஒரு பெண்ணின் கண்ணைக் கயல், கமலம், கருவிளை, மான், சரம் ஆகிய பொருள்களாகக் காட்டியதால் உருவகமாயிற்று. அவற்றுடன் கண் என்னும் சொல் இயைந்து பொருள்படுதலின் தீவகமாகி உருவகத்தீவகமாய் நின்றது.

அலகு - 4

பின்வருநிலையணி

சொல்லின்பமும் பொருள் இன்பமும் தோன்ற அமைக்கப்படுவது செய்யுள். இது கற்றோரால் புணையப்படும் சிறப்பு வாய்ந்தது. கவிஞன் தன்னுடைய திறமையை வெளிப்படுத்தத் திரிசொற்களைப் பயன்படுத்துவான். அச்சொற்கள் பல பொருளுக்கு ஒரு சொல்லாகவும் அமையும். ஒரு சொல் பல பொருளைத் தாங்கியும் வரும். அச்சொற்களைச் செய்யுளில் பல இடத்தும் வரத்தொடுப்பது பின்வருநிலையாகும். முன்வந்த ஒரு சொல்லோ பொருளோ பின்னர் பல இடத்தும் வருவது பின்வருநிலையணி ஆகும். இவ்வாறு அடுக்கி வருவதை யாப்பிலக்கண நூலார் 'இரட்டைத்தொடை' என்று கூறுவர். இதனை வடநூலார் ஆவிருத்தி என்பர். (அவிருத்தி - திரும்ப வருதல்)

நூற்பா எண் - 40

“முன்வரும் சொல்லும் பொருளும் பலவயின்

பின்வரும் என்னில் பின்வரு நிலையே.”

ஒரு செய்யுளில் முன்னர் வந்த சொல்லே பின்னர் பல இடத்தும் வருதல் முன்னர் வந்த பொருளே பின்னர் பல இடத்தும் வருதல் ஆகியவை பின்வருநிலை என்னும் அணியாகும்.

சொற்பின் வருநிலை :

முன் வந்த சொல்லே பின்னும் பலவிடத்தும் வந்து வேறு பொருள் உணர்த்துவது சொற்பின் வருநிலை ஆகும்.

எ.கா :

“மால்கரி காத்த(து)அளித்த மாலுடைய மாலைகூழ்

மால்வரைத்தோள் ஆதரித்த மாலையார் - மால்இருள்கூழ்

மாலையின் மால்கடல் ஆர்ப்ப மதன்தொடுக்கும்

மாலையின் வாளி மலர்.”

இப்பாடல் தொடரில் மால் என்பது,

மால்கரி - மயக்கம், காத்தளித்தமால் - திருமால், மாலைகூழ் - பூமாலை, மால் - பெருமை, மாலை - இயல்பு, மால் இருள் - மயங்குதல், மாலை - அந்தி, மால் கடல் - கருமை, மாலை - இடைவிடாமை எனப் பலபொருள் தந்தது. மால் என முன் நின்ற சொல் பின்னும் பல இடங்களிலும் வந்ததால் இது சொற்பின் வருநிலை ஆயிற்று.

பொருள் பின் வருநிலை :

செய்யுளில் முன்வந்த பொருள் பின்னர் பல இடங்களிலும் வருவது பொருள் பின் வருநிலை ஆகும்.

எ.கா :

அவிழ்ந்தன தோன்றி, அலர்ந்தன காயா,
நெகிழ்ந்தன நேர்முகை முல்லை, - மகிழ்ந்(து)இதழ்
விண்டன கொன்றை, விரிந்த கருவிளை,
கொண்டன காந்தள் குலை.”

இப்பாடலில் முதலில் நின்ற சொல் ‘அவிழ்ந்தன’ என்பதாகும். அச்சொல்லிற்குப் பொருள் மலர்தல் என்பதாகும். அப்பொருளை அலர்தல், நெகிழ்தல், விள்ளல், விரிதல் எனப் பின்னர் வந்த சொற்களும் தந்தன. மலர்ந்தன என்னும் பொருள் பின்னர்ப் பல இடங்களிலும் வந்ததால் இது பொருள்பின்வருநிலை ஆயிற்று.

சொற்பொருட் பின்வருநிலை :

முன்னர் வந்த சொல்லும் பொருளும் பின்னர்ப் பல இடத்தும் வருவது சொற்பொருட் பின்வருநிலை ஆகும்.

எ.கா :

“வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும் அ.:(து)உணரார்
வைகலும் வைகலை வைகும்என்(று) இன்புறுவர்
வைகலும் வைகல்தம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்(து)உணரா தார்.”

இப்பாடலில் இடம்பெற்ற ‘வைகல்’ என்னும் சொல் பின்னர்ப் பல இடங்களிலும் வந்தள்ளது. ஆதலால் இது சொற்பின்வருநிலை. அச்சொல் அவ்விடங்களில் நாள், கழிதல் என்னும் பொருள்களைத் தந்ததால் பொருட்பின் வருநிலை. இவ்வாறு முன் நின்ற சொல்லும் பொருளும் பின்னர்ப் பல இடங்களில் வருதலின் சொற்பொருட் பின் வருநிலை ஆயிற்று.

பின் வருநிலையணி உவமையொடு கூடி வருதல் :

உவமைப் பொருட் பின்வருநிலை :

பொருளைக் குறிக்கும் சொற்கள் உவமைத் தன்மை பெற்றுப் பலவிடத்தும் வருவது உவமைப் பொருட் பின்வருநிலை ஆகும்.

எ.கா :

“செங்கமல நாட்டம், செழுந்தா மரைவதனம்,
பங்கயம் செவ்வாய், பதுமம்போல் - செங்கரங்கள்,
அம்போ ருகந்தாள் அரவிந்தம் ஆரனார்
தம்போர் உகந்தாள் தனம்.”

இப்பாடலில் தாமரை என்னும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கச் செங்கமலம், செழுந்தாமரை, பங்கயம், பதுமம், அம்போருகம், அரவிந்தம் என்னும் பல பெயர்கள் பல இடங்களில் வந்துள்ளமையால் பொருட்பின் வருநிலை ஆயிற்று. ஒரு பெண்ணின்

கண், முகம், வாய், கை, கால், மாப்பு ஆகிய உறுப்புக்களுக்குத் தாமரை உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே இது உவமைப்பொருட் பின்வருநிலை ஆயிற்று.

முன்ன விலக்கணி

கவிஞன் ஒரு பொருளைக் குறிப்பால் மறுத்து மேன்மை தோன்றச் சொல்லுவது முன்னவிலக்கு என்னும் அணியாகும். குறிப்பாக அல்லாமல் வெளிப்படையாக மறுப்பதும் இவ்வணியாகக் கொள்ளப்படும். முன்னம் என்பதற்குக் குறிப்பு என்பது பொருளாகும். இவ்வணியை விலக்கணி, தடைமொழியணி, உட்கோளணி என்னும் வேறு பெயர்களாலும் குறிப்பர்.

நூற்பா எண் - 41

“முன்னத்தின் மறுப்பின்அ(து) முன்ன விலக்கே

முவகைக் காலமும் மேவிய தாகும்.”

ஒரு பொருளைக் குறிப்பினால் மறுத்துக் கூறுவது முன்ன விலக்கு என்னும் அணியாகும். அஃது இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட காலங்களோடும் கூடிவரும்.

குறிப்பினால் அல்லாமல் கூற்றினால் மறுத்துக் கூறுவதும் விலக்கணி ஆகும். எனவே விலக்கு 1.கூற்று 2.குறிப்பு என்னும் இருவகைப்படும். இவ்விரண்டையும் மூன்று காலங்களோடு உறழ அவை அறுவகையினவாம்.

இறந்தவினை விலக்கு :

கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை மறுப்பது இறந்தவினை விலக்காகும்.

எ.கா :

“பாலன் தன(து)உருவாய் ஏழ்உல(கு)உண்(டு) ஆல்இலையின்

மேல்அன்(று) கண்துயின்றாய் மெய்என்பர் - ஆல்அன்(று)

வேலைநீர் உள்ளதோ? விண்ணதோ? மண்ணதோ?

சோலைகூழ் குன்(று)எடுத்தாய் சொல்.”

உலகங்கள் அனைத்தையும் உண்ட கண்ணன் ஆலிலையில் உங்கியதாய்க் கூறப்படுகிறது. அனைத்தையும் உண்டான் என்றால் இலையை விட்டு உண்ணுதல் பொருந்தாது. அந்த இலை இருந்த இடம் கடலா? விண்ணா? மண்ணா? என ஐயமுற்று வினவப்படுகிறது. இதிலிருந்து கண்ணன் உலகத்தை உண்டான் என்னும் பழைய நிகழ்ச்சி மறுத்துரைக்கப்பட்டதால் இது இறந்தகால வினை விலக்காயிற்று.

எதிர்வினை விலக்கு :

இனி நிகழப்போகும் நிகழ்ச்சியை மறுப்பது எதிர்வினை விலக்காகும்.

எ.கா :

“முல்லைக் கொடிநடுங்க, மொய்காந்தள் கைகுலைப்ப,
எல்லை இனவண்டு எழுந்(து)இரங்க, - மெல்லியல்மேல்
தீவாய் நெடுவாடை வந்தால் செயல்அறியேன்
போவாய் ஒழிவாய் பொருட்கு.”

இப்பாடலில் தீயாகிய நெடிய வாடைக்காற்று வீசினால் என்பது எதிர்கால நிகழ்ச்சியாகும். அக்காலத்தில் என்னால் செய்யக் கடவது ஒன்றுமில்லை என்று கூறித் தலைவனின் செயலைத் தடுத்ததால் இது எதிர்வினை விலக்காயிற்று.

நிகழ்வினை விலக்கு :

நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சியை விலக்குவது நிகழ்வினை விலக்காகும்.

எ.கா :

“மாதர் நுழைமருங்குல் நோவ மணிக்குழைசேர்
காதின் மிகைநீலம் கைபுனைவீ! - மீ(து)உல(வு)
நீள்நீல வாள்கண் நெடுங்கடையே செய்யாவோ?
நாள்நீலம் செய்யும் நலம்.”

இப்பாடலில் நீல நிறம் பொருந்திய கண்களை உடைய தலைவி காதின்மீது நீல நிறக் குவளை மலரை அணிந்திருந்தாள். அம்மலர் செய்யும் அழகைக் கடைக்கண்ணை செய்யும் தன்மை கொண்டது. எனவே மலரைக் களைக என விலக்குவதால் இது நிகழ்வினை விலக்காயிற்று.

விலக்கணியின் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 42

“அதுவே,

பொருள் குணம் காரணம் காரியம் புணரும்.”

அவ்விலக்கணி 1.பொருள் 2.குணம் 3.காரணம் 4.காரியம் என்னும் நான்களோடும் கூடிவரும். அவ்இடத்துப் பொருள் விலக்கு, குண விலக்கு, காரண விலக்கு, காரிய விலக்கு எனப்பெயர் பெறும்.

பொருள் விலக்கு :

பொருளைக் காட்டி விலக்குவது பொருள் விலக்காகும்.

எ.கா :

“கண்ணும் மனமும் கவர்ந்தவள் ஆடிடம்என்று
அண்ணல் அருளும் அடையாளம் - தண்நிழலின்
சுற்ற(று)எல்லை கொண்டு(டு)உலவும் சோதித் திரள்அல்லால்
மற்ற(று)இல்லை காணும் வடிவு.”

எழில் வடிவைப் பெற்ற தலைவி ஒளி உருவாகக் காட்சியளித்தாள். அவளுடைய முகம் முதலான உறுப்புக்களின் தன்மை புலப்படவில்லை. பண்பை அறிந்தும் அப்பண்பைக் கொண்ட பொருளின் இயல்பைக் காண இயலவில்லை எனக் கூறியதால் இது பொருள் விலக்காயிற்று.

குண விலக்கு :

ஒரு பொருளின் பண்பைக் காட்டி விலக்குவது குணவிலக்காகும்.

எ.கா :

“மாதர் துவர்இதழ்வாய் வந்(து)என் உயிர்கவரும்,
சீத முறுவல் அறிவழிக்கும், - மீ(து)உலவி
நீண்ட மதர்விழிஎன் நெஞ்சம் கிழித்(து)உலவும்,
யாண்டையதோ? மென்மை இவர்க்கு.”

தலைவியின் உறுப்புக்களால் வருந்துகிறான் தலைவன். பலவகையிலும் தனக்குத் துன்பம் தருவதால் பெண்ணுக்கு உரிய மென்மைத்தன்மை தலைவிக்கு இல்லை எனக்கூறுகிறான். மென்மையாகிய பண்பைக் (குணத்தைக்) கூறி விலக்குதலால் இது குண விலக்காயிற்று.

காரண விலக்கு :

ஒரு காரணத்தைக் கூறி விலக்குவது காரண விலக்காகும்.

எ.கா :

“மதர்அரிக் கண்சிவப்ப, வார்புருவம் கோட,
அதரம் துடிப்ப, அணிசேர் - நுதல்வியர்ப்ப,
நின்பால் நிகழ்வனகண்(டு) அஞ்சாதால் என்நெஞ்சம்
என்பால் தவ(று)இன்மை யால்.”

நீ குற்றம் உடையை! அதனால் அச்சப்படுகிறாய். என்னிடத்தில் குற்றமில்லை. ஆதலால் நான் அச்சப்படவில்லை என இப்பாடலில் காரணம் கூறி விலக்கியதால் காரண விலக்காற்று.

காரிய விலக்கு :

காரியத்தைக் கூறி விலக்குவது காரிய விலக்காகும்.

எ.கா :

“மன்னவர் சேயா மயில்அகவி ஆடலும்
பொன்அலரும் கொன்றையும் பூந்தளவின் - மென்மலரும்
மின்உயிரா நீள்முகிலும் மெய்என்(று) கொள்வதேல்
என்உயிரோ இன்னும் உளது.”

இப்பாடலில் வழிக் கார்கால வரவின் காரணம் நிகழ்கிறது. ஆனால் உயிர் போதலாகிய செயல் நிகழவில்லை எனக் கூறப்பட்டதால் இது காரிய விலக்காயிற்று.

விலக்கணியின் விரி :

நூற்பா எண் - 43

“வன்சொல் வாழ்த்து தலைமை இகழ்ச்சி
துணைசெயல் முயற்சி பரவசம் உபாயம்
கையறல் உடன்படல் வெகுளி இரங்கல்
ஐயம் என்றாங்கு) அறிந்தனர் கொளலே.”

விலக்கணி 1.வன்சொல் விலக்கு 2.வாழ்த்து விலக்கு 3. தலைமை விலக்கு 4. இகழ்ச்சி விலக்கு 5. துணைசெயல் விலக்கு 6.முயற்சி விலக்கு 7. பரவச விலக்கு 8. உபாய விலக்கு 9. கையறல் விலக்கு 10. உடன்படல் விலக்கு 11. வெகுளி விலக்கு 12. இரங்கல் விலக்கு 13. ஐயவிலக்கு என்று சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்று விரிகளையும் உடையது.

வன்சொல் விலக்கு :

வன்மையான சொற்களைக் கூறி விலக்குவது வன்சொல் விலக்காகும்.

எ.கா :

“மெய்யே பொருள்மேல் பிரிதியேல் வேறொரு
தையலை நாடத் தகும்நினக்கு) – நெய்யிலைவேல்
வள்ளல் பிரிவற்றம் பார்த்து)எங்கள் வாழ்நாளைக்
கொள்ள உழலுமாம் கூற்று.”

தலைவனே! நீ பிரிந்தால் உடனே தலைவி உயிர்விடுவாள். எனவே வேறொருத்தியை இப்போதே மணப்பெண்ணாகத் தேடுக! என்று வன்மையாகக் கூறித் தலைவனின் பிரிவைத் தடுத்ததால் இப்பாடல் வன்சொல் விலக்காயிற்று.

வாழ்த்து விலக்கு :

வாழ்க என வாழ்த்தி விலக்குவது வாழ்த்து விலக்காகும்.

எ.கா :

“செல்லும் நெறிஅனைத்தும் சேம நெறியாக
மல்க நிதியம் வளம்சிறக்க – வெல்லும்
அடல்தேர் விடலை அகன்று)உறைவது யாங்கு)அவ்
இடத்தே பிறக்க இயாம்.”

இப்பாடலில் சேமநெறி ஆக, மல்க நிதியம், வளம் சிறக்க என முன்னர் வாழ்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. பின்னர் நீ பிரிந்தால் யாம் இறப்போம். இறந்த நாங்கள் நீ வாழும் ஊரில் மீண்டும் பிறக்க எண்ணுகிறோம். எனவே உன் ஊரைக் கூறுக எனக் கேட்டுப் பிரிவை விலக்கியதால் இது வாழ்த்து விலக்காயிற்று.

தலைமை விலக்கு :

தன்பால் தலைமை தோன்றக் கூறி விலக்குவது தலைமை விலக்காகும்.

எ.கா :

“பொய்ம்மை நெறிதீர் பொருளும் மிகப்பயக்கும்
எம்உயிர்க்கும் ஏதும் இடரில்லை – வெம்மைதீர்ந்து
ஏக இனிய நெறிஅணிய என்றாலும்
போகல் ஒழிவாய் பொருட்கு.”

நீ பிரிந்து செல்லினும் எம் உயிர்க்கு இடரில்லை எனத் தம் தலைமை கூறித் தலைவனின் பிரிவைத் தடுத்ததால் இப்பாடல் தலைமை விலக்காயிற்று.

இகழ்ச்சி விலக்கு :

ஏதுவை (காரணத்தை) இகழ்ந்து விலக்குவது இகழ்ச்சி விலக்காகும்.

எ.கா :

“ஆசை பெரிதுடையேம் ஆருயிர்மேல், அப்பொருள்மேல்
ஆசை சிறிதும் அடைவிலமால் - தேசு
வழுவா நெறியின் வருபொருள்மேல் அண்ணல்
எழுவாய் ஒழிவாய் இனி.”

தலைவன் பிரிவதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது பொருள். அப்பொருள் மேல் எங்களுக்குச் சிறிதும் ஆசை இல்லை என இகழ்ச்சிபடக் கூறித் தலைவனின் பிரிவை நீக்குதலால் இது இகழ்ச்சி விலக்காயிற்று.

துணைசெயல் விலக்கு :

துணைசெய்வாரைப் போலக் கூறி விலக்குவது துணைசெயல் விலக்காகும்.

எ.கா :

“விளைபொருள்மேல் அண்ணல் விரும்பினையேல் ஈண்(டு)எம்
கிளைஅழுகை கேட்பதற்கு முன்னே – விளைதேன்
புடைஊறு பூந்தார்ப் புனைகழலாய்! போக்கிற்(கு)
இடையூறு வாராமல் ஏகு.”

பொருளுக்காகப் பிரியக் கருதும் தலைவனே! உன் பிரிவால் தலைவி இறப்பாள். அதனால் சுற்றத்தவராகிய நாங்கள் அழுவோம். அவ்ஒலி கேட்டால் நீ செலவை மேற்கொள்ள முடியாது. எனவே நாங்கள் அழுவதற்கு முன் செல்வாயாக! எனக் கூறினாள் தோழி. இவ்வாறு உதவுவது போலக் கூறித் தலைவனின் செலவைத் தடுத்ததால் இது துணை செயல் விலக்காயிற்று.

முயற்சி விலக்கு :

முயற்சி தோன்றக் கூறி விலக்குவது முயற்சி விலக்காகும்.

எ.கா :

“மல்அணிந்த தோளாய்! இ(து)என்கொலோ? வான்பொருள்மேல்
செல்க விரைந்(து)என்று) உளம் தெளிந்து – சொல்லுதற்கே
என்று முயல்வல்யான் ஏகல்நீ என்று)இடையே
தோன்றுகின்ற(து) என்வாயிற் சொல்.”

உள்ளம் உன் பிரிவை ஏற்றுக் கொண்டாலும் வாயில்படும் சொல் செல்லாதே
எனத் தடுக்கிறது. இவ்வாறு தன் முயற்சியை எடுத்துரைத்துத் தலைவனின் பிரிவை
நீக்கியதால் இது முயற்சி விலக்காயிற்று.

பரவச விலக்கு :

தன் உணர்வு இன்றிப் பிறிதொன்றன் வயப்பட்டு நிற்பதாகக் கூறி விலக்குவது
பரவச விலக்காகும். (பர-பிறிதொன்று, வசம் - சார்பு)

எ.கா :

“செல்கை திருவுளமேல் யான்அறியேன் தேங்கமழ்தார்
மல்அகலம் தங்கும் மதர்விழியின் - மெல்இமைகள்
நோக்கு விலக்குமே நோவாள் இவள்காதல்
போக்கி அகல்வாய் பொருட்கு.”

இப்பாடலில் தோழி ‘செல்கை திருவுளமேல் யானறியேன்’ எனக் கூறுகிறாள்.
இவ் விதியே அறியும் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. அத்துடன் தலைவியின் காதலை
நீக்கியே செல்க எனத் தன்வசமின்றிக் காதலின் வயப்பட்டு நிற்பதாய்க் கூறுகின்றாள்.
பரவசப்பட்டுக் கூறித் தலைவனின் பிரிவைத் தடுத்ததால் இது பரவச விலக்காயிற்று.

உபாய விலக்கு :

பிரியுங்கால் எனக்கொரு வழியைச் (உபாயத்தைச்) சொல்லிச் செல்க எனச்
செயலை விலக்குவது உபாய விலக்காகும்.

எ.கா :

“இன்னுயிர் காத்த(து)அளிப்பாய் நீயே இளவேனில்
மன்னவனும் கூற்றுவனும் வந்(து)அணிந்தால் - அன்னோர்
தமக்(கு)எம்மைத் தோன்றாத் தகைமையதோர் விஞ்சை
எமக்கின்ற(று) அருள்புரிந்தே ஏகு.”

இப்பாடலில் தோழி தலைவனிடம் கேட்கும் உபாயமாவது மன்மதனுக்கும்,
எமனுக்கும் கண்ணில் படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். இத்தகு உபாயத்தைக்
கொடுத்தல் தலைவனுக்கு இயலாததாகும். இவ்வாறு கூறித் தலைவனின் பிரிவைத்
தடுத்ததால் இது உபாய விலக்காயிற்று.

கையறல் விலக்கு :

வருத்தம் தோன்றக் கூறி விலக்குவது கையறல் விலக்காகும். கையறுதல் என்பது செயலற்றுப் புலம்புதல் எனப் பொருள்படும். இவ்இடத்தில் செய்யாமல் விட்ட செயலுக்காக வருந்துதலைக் குறித்தது.

எ.கா :

**“வாய்த்த பொருள்விளைத்த(து) ஒன்றுஇல்லை மாதவமே
ஆர்த்த அறிவில்லை அம்பலத்துக் - கூத்துடையான்
சீலம் சிறதேயும் சிந்தியேன் சென்றுஒழிந்தேன்
காலம் வறிதே கழித்து.”**

இதுவரை பொருள் தேடுதல், தவம் செய்தல், இறைவனை நினைத்தல் ஆகியவற்றைச் செய்யாமையால் வருத்தம் தோன்றியது. அச்செயல்கள் இனியும் செய்ய இயலாது என விலக்கியதால் இப்பாடல் கையறல் விலக்காயிற்று.

உடன்படல் விலக்கு :

ஒருவர் செயலுக்கு உடன்படுவது போலத் துணைநின்று அச்செயலை விலக்குவது உடன்படல் விலக்காகும்.

எ.கா :

**“அப்போ(து) அடுப்ப(து) அறியேன் அருள்செய்த
இப்போ(து) இவளும் இசைக்கின்றாள் - தப்பில்
பொருளோ? புகழோ? தரப்போவீர் மாலை
இருளோ நிலவோ எழும்.”**

இப்பாடலில் இப்போது இவளும் இசைக்கின்றாள் என்பது உடன்பாட்டைப் புலப்படுத்தியது. நீ பிரிந்த பின் மாலையில் இருளோ நிலவோ வரும். அவற்றால் தலைவி காதல் நோயுறுவாள். அப்போது ‘அடுப்பதறியேன்’ எனக் கூறி விலக்கியதால் இது உடன்படல் விலக்காயிற்று.

வெகுளி விலக்கு :

வெகுளி தோன்றக் கூறி விலக்குவது வெகுளி விலக்காகும்.

எ.கா :

**“வண்ணம் கருக, வளைசரிய, வாய்புலர
எண்ணம் தளர்வேம் எதிர்நின்று – கண்இன்றிப்
போதல் புரிந்து பொருட்காதல் செய்வீரால்
யாதும் பயமிலேம் யாம்.”**

தலைவன் பொருள் கருதிப் பிரியும் முன்னரே தலைவி உருக்குலைந்தாள். அவள் நிலை கண்டும் தலைவன் பிரியின் எமக்கு யாதும் பயன் இல்லை என எதிர்நின்று தோழி வெகுளி தோன்றக் கூறுகிறாள். இவ்வெகுளியால் யாங்கள் இறந்து

படுவோம் என்பதைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்திப் பிரிவை விலக்கியதால் இப்பாடல் வெகுளி விலக்காயிற்று.

இரங்கல் விலக்கு :

இரக்கம் தோன்றக் கூறிச் செல்லுதலைத் தடுப்பது இரங்கல் விலக்காகும்.

எ.கா :

“ஊசல் தொழில்இழக்கும், ஒப்பு மயில்இழக்கும்,

வாசம் சுனைஇழக்கும், வள்ளலே! – தேசு

பொழில்இழக்கும், நாளைஎம் பூங்குழலி நீங்க

எழில்இழக்கும் அந்தோ இவண்.”

பிரிவால் தலைவி உயிரிழக்கப் பல பொருள்களும் தன் இயல்பை இழக்கும் என்பது தோழி கூற்று. இது இரக்கம் தோன்றக் கூறித் தலைவனின் செயலைத் தடுத்ததால் இரங்கல் விலக்காயிற்று.

ஐய விலக்கு :

ஐயுற்றதனை விலக்குவது ஐய விலக்காகும்.

எ.கா :

“மின்னோ? பொழிலின் விளையாடும் இவ்உருவம்

பொன்னோ? எனும்சுணங்கில் பூங்கொடியோ? – என்னோ!

திசைஉலவும் கண்ணும் திரள்முலையும் தோளும்

மிசைஇருளும் தாங்குமோ மின்.”

காணுகின்ற உருவம், மின்னோ? கொடியோ? என்னும் ஐயத்தைத் தோற்றுவித்தது. கண், மாப்பு, தோள், கூந்தல் ஆகியவற்றை மின்னல் சுமந்திருத்தல் இயலாது எனக் கூறி மின்னல் விலக்கப்பட்டுப் பெண் எனத் துணியப்பட்டதால் ஐய விலக்காயிற்று.

விலக்கணி பிற அணிகளோடும் கூடி வரும் :

நூற்பா எண் - 44

“வேற்றுப்பொருள் சிலேடை ஏதுஎன்(று) இன்னவை

மேற்கூறு இயற்கையின் விளங்கித் தோன்றும்.”

1.வேற்றுப்பொருள் வைப்பு 2. சிலேடை 3. ஏது என்னும் மூன்று அணிகளோடும் இவ்விலக்கணி கூடி வரும்.

வேற்றுப் பொருள்வைப்பு விலக்கு :

உலகறிந்த ஒரு பொருளை வைத்து விலக்குவது வேற்றுப் பொருள் வைப்பு விலக்காகும்.

எ.கா :

“தண்கவிகை யால்உலகம் தாங்கும் அனபாயன்
வெண்கவிகைக் குள்அடங்கா வேந்தில்லை - எங்கும்
மதியத்(து) உடன்இரவி வந்து(து)உலவும் வானில்
பொதியப் படாத பொருள்.”

இப்பாடலில் அனபாயச் சோழனின் ஆட்சிக்குள் இந்த உலகம் அடங்கியிருக்கிறது என்பது கவிஞன் கூற வந்த பொருள். அதற்கு வானுக்குள் எல்லாப் பொருளும் அடங்கியிருத்தலைக் காட்டுவது வேற்றுப்பொருள் வைப்பு. அனபாயனின் குடைக்குள் அடங்காத வேந்தரில்லை என்று நீக்கியது விலக்காகும். விலக்கு, வேற்றுப் பொருள் வைப்போடு சேர்ந்து வந்ததால் இது வேற்றுப்பொருள் வைப்பு விலக்காற்று.

சிலேடை விலக்கு :

இரண்டு பொருள்களுக்கும் ஒப்புமைப் பொருள்படக் கூறிப் பின்னர் ஒன்றை விலக்குவது சிலேடை விலக்கு ஆகும்.

எ.கா :

“அம்போ ருகம்செற்று) அமுத மயமாகி
வம்பார் முறுவல் ஒளிவளர்க்க - இம்பர்
முகைமதுவார் கோதை முகம்உண்டு) உலகின்
மிகைமதியும் வேண்டுமோ வேறு.”

இப்பாடல் முகத்திற்கும் சந்திரனுக்கும் பொதுவாய்ப் பொருந்துகிறது.

முகம் :

1.தாமரையின் அழகினும் மேம்பட்டிருத்தல் 2. கண்டாரை வாழ வைத்தல் 3. புதுமையோடு கூடிய புன்னகையால் ஒளியினை வளர்த்தல் ஆகிய குணங்களை உடையது முகம்.

சந்திரன் :

1.விரிந்த அழகிய தாமரையைக் குவித்தல் 2.அமுத கலைகளை உடையதாய் இருத்தல் 3. அழகைத் தருகின்ற புது ஒளியினை விரித்தல் ஆகிய இயல்புகளை உடையது சந்திரன். ஆதலால் இவை சிலேடை ஆயின. முகத்திற்கு வேறாகச் சந்திரனும் வேண்டுமோ? என நீக்கியதால் இது சிலேடை விலக்காயிற்று.

ஏது விலக்கு :

ஒரு காரணத்தை அடிப்படையாக வைத்து விலக்குவது ஏது விலக்காகும்.

எ.கா :

“பூதலத்துள் எல்லாப் பொருளும் வறியராய்க்
காதலித்தார் தாமே கவர்தலால் - நீதி
அடுத்(து)உயர்ந்த சீர்த்தி அனபாயா! யார்க்கும்
கொடுத்தினைக் கொள்கின் றிலேம்.”

வறியவர் தாமே கவர்தல் என்னும் காரணத்தால் கொடுத்தல் என்னும் செயல் விலக்கப்பட்டது. எனவே இப்பாடல் ஏது விலக்காயிற்று.

வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி

கவிஞன் ஒரு பொருளைச் சிறப்பிக்கக் கருதுவான். அதற்கு உலகமறிந்த வலிவுடைய பிறிதொரு பொருளை எடுத்துக்காட்டி முடிப்பான். இதுவே வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியாகும்.

நூற்பா எண் - 45

“முன்ஒன்று தொடங்கி மற்றது முடித்தற்குப்
பின்ஒரு பொருளை உலகுஅறி பெற்றி
ஏற்றிவைத்து உரைப்பது வேற்றுப்பொருள் வைப்பே.”

முன்னர் ஒரு பொருளின் சிறப்பைக் கூறத் தொடங்குவர். பின்னர் அப்பொருளை உறுதிப்படுத்துவதற்கு வலிவுடைய பிறிதொரு பொருளை வைப்பர். அப்படி வைக்கும் பொருள் உலகினர் அனைவரும் அறிந்த பொருளாய் இருக்கும். இவ்வாறு ஒன்றற்குப் பிறிதொரு பொருளை அமைத்துக் காட்டுவது வேற்றுப் பொருள் வைப்பணியாகும்.

ஒரு சிறப்புப் பொருளை உறுதிப்படுத்தி முடிப்பதற்குப் பொதுப் பொருளைக் கூறுவர். பொதுப் பொருளை உறுதிப்படுத்திக் கூறச் சிறப்புப் பொருளைக் கூறுவதும் உண்டு. ஆயினும் அப்பொருள்கள் உலகறிந்த பொருள்களாக இருக்க வேண்டும்.

வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியின் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 46

“முழுவதும் சேறல் ஒருவழிச் சேறல்
முரணித் தோன்றல் சிலேடையின் முடித்தல்
கூடா இயற்கை கூடும் இயற்கை
இருமை இயற்கை விபரீதப் படுத்தல் என்று
இன்னவை எட்டும் அதனது இயல்பே.”

1.முழுவதும் சேறல் 2. ஒருவழிச் சேறல் 3. முரணித் தோன்றல் 4. சிலேடையின் முடித்தல் 5. கூடா இயற்கை 6. கூடும் இயற்கை 7. இருமை இயற்கை 8. விபரீதப் படுத்தல் என்னும் எட்டும் வேற்றுப் பொருள் வைப்பணியின் வகைகள் ஆகும்.

முழுவதும் சேறல் :

ஒன்றற்குக் கூறிய இயல்பு உலகில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் பொருந்தும் வண்ணம் உரைப்பது முழுவதும் சேறல் ஆகும்.

எ.கா :

“புறந்தந்(து) இருள்இரியப் பொன்றேமி உய்த்துச்
சிறந்த ஒளிவளர்க்கும் தேரோன் - மறைந்தான்
புறஆழி சூழ்ந்த புவனத்தே தோன்றி
இறவாது வாழ்கின்றார் யார்.”

இப்பாடலில் கவிஞன் கூற வந்த பொருள் நிலையாமையாகும். இக்கருத்தைப் புலப்படுத்த வைக்கப்பட்ட செய்தி சூரியன் மறைதல். உலகத்தினர் அனைவரும் அறிந்த சூரியன் மறைதலைக் கொண்டு அனைவரும் அழிவர் என்பதைக் காட்டியதால் இது வேற்றுப் பொருள் வைப்பாயிற்று. சூரியனுக்குரிய தோன்றி மறைதலாகிய செயல் அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் நிகழும். ஆதலின் இது முழுவதும் சேறலாயிற்று.

ஒருவழிச்சேறல் :

ஒன்றற்குக் கூறப்பட்ட இயல்பு சில பொருள்களுக்கு மட்டும் பொருந்தி வருவது ஒருவழிச் சேறலாகும்.

எ.கா :

**“எண்ணும் பயன்தூக்கா(து) யார்க்கும் வரையாது
மண்ணுலகில் வாமன் அருள்வளர்க்கும் - தண்நறுந்தேன்
பூத்(து)அளிக்கும் தாராய்! புழாளர்க்கு எவ்உயிரும்
காத்த(து)அளிக்கை அன்றோ கடன்.”**

இப்பாடலின் கவிஞன் கூறக் கருதிய பொருள் எல்லா உயிர்களையும் காத்தலாகிய கடமையினை. அதனை முடித்தற்கு வைக்கப்பட்ட பொருள் திருமாலின் காத்தல் தொழிலாகும். முக்கடவுள்களுள் திருமாலே காக்கும் கடவுள் என்பது உலகறிந்த செய்தியாகும். காத்தலைப் புகழடையார் மீது ஏற்றிக் கூறியதால் இது வேற்றுப் பொருள் வைப்பாயிற்று. எவ்உயிரையும் காத்தளிக்கும் தன்மை அனைவருக்கும் பொருந்தாது. ஒரு சிலராகிய புகழாளர்க்கே பொருந்துவதால் இது ஒருவழிச் சேறலாயிற்று.

முரணித் தோன்றல் :

தம்முள் மாறுபட்டு இருக்கும் தன்மையுடைய பொருளை வைப்பது முரணித் தோன்றல் ஆகும்.

எ.கா :

**“வெய்ய குரல்தோன்றி வெஞ்சினஏ(று) உட்கொளினும்
பெய்யும் முகில்தன்னைப் பேணுவரால் - வையத்(து)
இருள்பொழியும் குற்றம் பலவரினும் யார்க்கும்
பொருள்பொழிவார் மேற்றே புகழ்.”**

இப்பாடலில் கவிஞன் கூற வந்த பொருள் குற்றமிருப்பினும் கொடையாளனை யாவரும் புகழ்வார் என்பதாகும். இதனை வலியுறுத்த கொடிய ஓசையைச் செய்து மழையைப் பொழிந்து பாராட்டுப் பெறும் மேகம் வைக்கப்பட்டது. உலகறிந்த இப்பொருளால் இது வேற்றுப்பொருள் வைப்பாயிற்று. குற்றம் உடையவர் பழிக்கப்பட்ட வேண்டும். மாறாகப் புகழப்பட்டதால் இது முரணித் தோன்றல் ஆயிற்று.

சிலேடையின் முடித்தல் :

முன் வைத்த பொருளையும் பின் வைத்த பொருளையும் சிலேடையால் முடித்துக் காட்டுவது சிலேடையின் முடித்தலாகும்.

எ.கா :

“எற்றே கொடிமுல்லை தன்னை வளர்த்து)எடுத்த
முற்றிழையாள் வாட முறுவலிக்கும் - முற்று
முடியாப் பரவை முழங்கு)உலகத்து) என்றும்
கொடியார்க்கும் உண்டோ குணம்.”

இப்பாடலில் கொடியார் என்னும் சொல் இருபொருள் பயப்பதாகும். கொடியார் என்பது கொடுமை உடையார்க்கும் கொடிக்கும் பெயராய் அமைந்தது. இதில் வளர்த்தெடுத்தவர் என்றும் பாராமல் அவருக்கே துன்பம் தருபவர் உலகில் உண்டு என்பது கவிஞன் கூற வந்த பொருள். இச்செய்தி, தன்னை வளர்த்தெடுத்த தலைவி தலைவனுடைய பிரிவால் வருந்துமாறு முல்லைக்கொடி முறுவலிக்கும் என்னும் நிகழ்ச்சியில் வைத்துக் காட்டப்பட்டது. அதற்கு எடுத்துரைக்கப்பட்ட வலிவுடைய உலகறிந்த பொருள் கொடியார்க்குக் குணம் இல்லை என்பதாகும். எனவே இது வேற்றுப் பொருள் வைப்பாயிற்று. கொடிக்கும் கொடியவருக்கும் பொருந்தும் படியாகக் ‘கொடியார்’ என்னும் சொல் கூறப்பட்டதால் இது சிலேடையின் முடித்தலாயிற்று.

கூடா இயற்கை :

பொருந்தாத இயல்புடைய ஒன்றைப் பொருந்துவதாகக் கூறுவது கூட இயற்கை ஆகும்.

எ.கா :

“ஆர வடமும் அதிசீத சந்தனமும்
ஈர நிலவும் எரிவிரியும் - பாரில்
துதிவகையான் மேம்பட்ட துப்புரவும் தத்தம்
விதிவகையான் வேறு படும்.”

இப்பாடலில் கவிஞன் கூற வந்த பொருள் தனித்திருக்கும் தலைவிக்குக் குளிர்ச்சி தரும் பொருள்கள் வெம்மை செய்யும் என்பதாகும். அதனை உறுதிப்படுத்த நுகர்தற்குரிய பொருள்களும் அவரவர் வினைகளால் வேறுபடும் என்பது உலகறிந்த செய்தியாகிய வேற்றுப் பொருள் வைப்பாம். முத்துமாலை, சந்தனம், நிலவு ஆகிய பொருள்களில் நெருப்பின் தன்மை இருந்ததாகக் காட்டுவது கூடா இயற்கை (பொருந்தா இயல்பு) ஆகும்.

கூடும் இயற்கை :

பொருந்தும் இயல்புடைய ஒன்றை அதற்கேற்பக் காட்டுவது கூடும் இயற்கை ஆகும்.

எ.கா :

“பொய்உரையா நண்பர் புனைதேர் நெறிநோக்கிக்
கைவளைசேர்ந்து ஆவி கரைந்துஉகுவார் - மெய்வெதும்பப்
பூத்தகையும் செங்காந்தள் பொங்கு)ஒலிநீர் ஞாலத்து
தீத்தகையார்க்கு) ஈதே செயல்.”

இப்பாடலில் தலைவனின் வருகையை எதிர்பார்த்துத் துன்பமுறும் பெண்கள் மேலும் வருந்துமாறு செங்காந்தள் பூத்துக் கிடந்தது என்பது கவிஞன் கூற வந்த பொருள். அதற்கு வலிவூட்ட உலகில் கொடிய தன்மை கொண்டவர்க்குப் பிறரை வருத்துவதே இயல்பு என்னும் உலகறி பொருளை ஏற்றிக் கூறியதால் இது வேற்றுப் பொருள் வைப்பாயிற்று.

தீய தன்மை வாய்ந்தவர் பிறருக்குத் தீமை செய்வர் என்பது பொருத்தமுடையதாம். ஆனால் இது கூடும் இயற்கை ஆயிற்று.

இருமை இயற்கை :

பொருந்தும் தன்மை, பொருந்தாத தன்மை உடையனவற்றை ஒருங்கு வைத்துக் கூறுவது இருமை இயற்கை ஆகும்.

எ.கா :

“கோவலர்வாய் வேயங்குழலே அன்றிக் குரைகடலும்
கூவித் தமிழோரைக் கொல்லுமால் - பாவாய்!
பெரியோரும் பேணாது செய்வரே போலும்
சிறியோர் பிறர்க்கு)இயற்றும் தீங்கு.”

இப்பாடலில் தனித்திருக்கும் பெண்களுக்கு ஆயர்களின் குழலும் கடல் ஓசையும் துன்பம் தந்தன என்பது கவிஞர் கூற வந்த கருத்து. இதற்குச் சிறியோர் செய்யும் தீங்கினைப் பெரியோரும் செய்வர் என்பது வலிவுடைய பொருளாகக் கூறப்பட்டது. உலகோர் அறிந்த இப்பெருளைக் கூட்டி உரைத்ததால் இது வேற்றுப் பொருள் வைப்பாயிற்று. சிறியோர் பிறருக்குத் தீமை செய்வர் என்பது பொருந்தும் இயல்பாகும். பெரியோர் தீங்கு இயற்றல் என்பது பொருந்தா இயல்பாகும். கூடுதல், கூடாமையாகிய இரண்டும் ஒருங்கே கூறப்பட்டதால் இது இருமை இயற்கை ஆயிற்று. (கோவலர் குழலொலி – சிறியோர், கடலொலி – பெரியோர்)

விபரீதப் படுத்தல் :

இயற்கைக்கு மாறாய் நடந்ததனைக் கொண்டு முடிப்பது விபரீதப் படுத்தல் ஆகும்.

எ.கா :

“தலைஇழந்தான் எவ்உயிரும் தந்தான் பிதாவைக்
கொலைபுரிந்தான் குற்றம் கடிந்தான் - உலகில்
தனிமுதன்மை பூண்(டு)உயர்ந்தோர் வேண்டுவரேல் தப்பாம்
வினையும் விபரீத மாம்.”

இப்பாடலில் தலையிழந்த பிரம்மன் உயிரைத் தந்தான், தந்தையைக் கொன்ற சண்டிசன் குற்றம் நீங்கினான் என்பன கவிஞர் கூற வந்த கருத்து. இதனை முடித்தற்கு மேன்மை உடையவர்கள் தவறு செய்யினும் அது தவறாகாது என்னும் உலகறிந்த பொருளை ஏற்றி வைத்து உரைத்ததால் இது வேற்றுப்பொருள் வைப்பாயிற்று. பிரம்மனின் நல்வினைப்பயன் தீதாகவும் சண்டிசனின் தீவினைப்பயன் நன்மையாகவும் வந்ததால் விபரீதப்படுத்தல் ஆயிற்று.

வேற்றுமையணி

கவிஞன் ஒப்புமை உடைய இரு பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு முன்னர் அவற்றுக்குரிய ஒப்புமையைக் கூறுவான். பின்னர் வேற்றுமையையும் கூறி வேறுபடுத்துவது வேற்றுமையணி ஆகும். அதாவது இருபொருள்களுக்கும் உயர்வோ, தாழ்வோ தோன்ற உரைப்பதாகும்.

நூற்பா எண் - 47

“கூற்றினும் குறிப்பினும் ஒப்புடை இருபொருள்

வேற்றுமைப் படவரின் வேற்றுமை அதுவே.”

ஒப்புடைய இரு பொருள்களைத் தம்முள் வேறுபடுத்திக் கூறுவது வேற்றுமையணி ஆகும். அது 1. கூற்றினாலோ 2. குறிப்பினாலோ அமையும்.

கூற்றாவது சொற்களால் வெளிப்படையாக அறிவிப்பது. குறிப்பாவது சொல்லுக்கு வேறாக உய்த்துணரும்படி நிற்பது. இவ்வேற்றுமை, சமமும் உயர்வும் தாழ்வும் தோன்ற வருவதாகும்.

வேற்றுமை என்னாது அதுவே என்ற மிகையால் அவை 1. ஒரு பொருளான் வேற்றுமை செய்தலும் 2. இரு பொருளான் வேற்றுமை செய்தலும் உடையன.

ஒரு பொருள் வேற்றுமைச் சமம் :

ஒத்த இரு பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றுள் ஒன்றற்கு ஒரு வேற்றுமையைக் கூறிப் பிற ஒப்புமைத் தன்மைகளால் சமப்படுத்துவது ஒரு பொருள் வேற்றுமைச் சமமாகும். (இது கூற்றான் அமைந்த வேற்றுமை)

எ.கா :

“அனைத்து(து)உலகும் சூழ்போய் அரும்பொருள் கைக்கொண்டு

இனைத்து(து)அளவைத்து(து) என்றற்கு(கு) அரிதாம் - பனிக்கடல்

மன்னவநின் சேனைபோல் மற்றது நீர்வடிவிற்பு

என்னம் இதுஒன்றே வேறு.”

இப்பாடலில் ஒப்புமை கூறப்பட்ட பொருள்கள் இரண்டு. 1. கடல் 2. படை என்பனவாம். இவ்இரண்டும் மூன்று காரணங்களால் ஒத்து நின்றன. ஆனால் நீர் வடிவத்தைக் கொண்டது என அக்கடல் வேற்றுமைப்படுத்தப்பட்டது. ஆயினும் கடலுக்கும் படைக்கும் உயர்வு, தாழ்வு கூறப்படாமல் அவை இரண்டும்

ஒப்புமையுடையதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. எனவே இது ஒரு பொருள் வேற்றுமைச் சமமாயிற்று.

இரு பொருள் வேற்றுமைச் சமம். :

இரண்டு பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒப்புமை கூறிப் பின்னர் அவ்இரு பொருள்களுக்கும் வேறுபாடு கூறுவது இருபொருள் வேற்றுமைச் சமம் ஆகும். (இது கூற்றான் அமைந்த வேற்றுமை)

எ.கா :

“சென்று செவிஅளக்கும் செம்மையவாய்ச் சிந்தைஉள்ளே

நின்றளவில் இன்பம் நிறைப்பவற்றுள் - ஒன்று

மலர்இவரும் கூந்தலார் மாதர்நோக்கு) ஒன்று

மலரிவரும் கூத்தன்தன் வாக்கு.”

இப்பாடலில் ஒப்புமை கூறப்பட்ட பொருள்கள் இரண்டு. அவற்றுள் ஒன்று கண். மற்றொன்று கூத்தனின் கவிதை.

கண் :

நீண்டு காணப்படும் தன்மையால் காதுவரை சென்று அளக்கக் கூடிய இயல்பு கொண்டது 2. காதலோடு கூடிய நோக்கைப் பிறர் மனத்துள் பதித்தவுடன் நிறைந்த மகிழ்ச்சியை அவர்க்குச் செய்யும் இயல்பு கொண்டது.

கூத்தன் வாக்கு :

1.உலகத்தாரின் கேட்கும் தன்மை கொண்ட செவியால் அளந்தறியப்படுவது
2.கேட்போரின் மனங்களைப் பற்றி நின்று அளவில்லாத இன்பத்தைத் தோன்றச் செய்வது.

இவ்இரு பொருள்கள் ஒவ்வொன்றும் இரு இயல்புகளால் ஒற்றமைப்படுத்திக் கூறப்பட்டன. பின்னர் இத்தன்மைகளைக் கொண்ட பொருள்களுள் ஒன்று மாதர் நோக்கு, மற்றொன்று கூத்தன் தன் பாட்டு என்று வேறுபாடு கூறப்பட்டது. ஆயினும் ஒன்றற்கு ஒன்று உயர்வு, தாழ்வு இன்மையால் இது இரு பொருள் வேற்றுமைச் சமமாயிற்று.

உயர்ச்சி வேற்றுமை :

ஒரு பொருளுக்குக் காட்டப்படும் உவமையை விட அப்பொருள் உயர்வுடையது எனக் கூறி வேற்றுமைப்படுத்துவது உயர்ச்சி வேற்றுமை ஆகும். (இது கூற்றான் அமைந்த வேற்றுமை)

எ.கா :

“மலிதேரான் கச்சியும் மாகடலும் தம்முள்

ஒலியும் பெருமையும் ஒக்கும், - மலிதேரான்

கச்சி படுவ கடல்படா, கச்சி

கடல்படுவ எல்லாம் படும்.”

இப்பாடலில் ஒப்புமை உடையனவாகக் குறிக்கப்பட்ட பொருள்கள் இரண்டு. அவை கச்சியாகிய 1. காஞ்சிபுரமும் 2. கடலும் ஆகும். இவ்இரண்டும் ஒலியாலும் பெருமையாலும் ஒத்தன என முதலில் ஒப்புமையாக்கப்பட்டன. கடலைவிடக் காஞ்சிபுரம் உயர்ந்ததெனப் (கடல்படுவ எல்லாம் கச்சி படும்) பின்னர்க் கூறி வேற்றுமை செய்ததால் இது உயர்ச்சி வேற்றுமை ஆயிற்று.

இருபொருள் வேற்றுமைச் சமம் :

இரு பொருள்களுக்குரிய ஒப்புமையைக் கூறிப் பின் அவற்றுக்குரிய வேறுபாட்டைக் காட்டி ஒப்புமைப்படக் கூறுவது இருபொருள் வேற்றுமைச் சமமாகும். (இது குறிப்பான் அமைந்த வேற்றுமை)

எ.கா :

“கார்க்குலமும் பாய்திரையும் காட்டும் கடல், படையும்
போர்க்களிறும் பாய்மாவும் பொங்குமால், - ஏற்ற
கலம்உடைத்து முந்நீர், கதிர்ஆழித் திண்தேர்
பலஉடைத்து வேந்தன் படை.”

இப்பாடலுள் கடல் - மேகக் கூட்டம், பாய்திரை என்னும் இரண்டையும் உடையது. படை - கரியயானை, பாயும் குதிரை என்னும் இரண்டையும் உடையது. இவ்வாறு முதலில் ஒப்புமை கூறப்பட்டன. மேகம் போல் யானை, திரை போல் குதிரை என்பன குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டன.

பின்னர்க் கடல் கலமுடையது, படை தேர் உடையது என வேற்றுமை கூறப்பட்டது. இரண்டுக்கும் உயர்வு, தாழ்வு கூறப்படாததால் சமமாயிற்று. ஆதலின் இது இருபொருள் வேற்றுமைச் சமமாயிற்று.

உயர்ச்சி வேற்றுமை :

ஒப்புமை காட்டப்பட்ட பொருள்களுள் ஒன்றற்கு உயர்ச்சி கூறி வேறுபடுத்துவது உயர்ச்சி வேற்றுமை ஆகும். (இது குறிப்பான் அமைந்த வேற்றுமை)

எ.கா :

“பதுமம் களிக்கும் அளிஉடைத்து, பாவை
வதனம் மதர்நோக்கு உடைத்து, - புதைஇருள்கும்
அப்போது இயல்(பு)அழியும் அம்போ ருக,வதனம்
எப்போதும் நீங்கா(து) இயல்பு.”

இப்பாடலில் ஒப்புமை கூறப்பட்ட பொருள்கள் 1. தாமரை 2. பெண்ணின் முகம். இவ்இரண்டும் முறையே வண்டினையும் கண்களையும் பெற்று ஒப்புடையவாயின. பின்னர் எப்போதும் மலர்ச்சியுடன் இருக்கும் தன்மை முகத்திற்கு உண்டெனத் தாமரையை விட உயர்வு கூறப்பட்டது. எனவே உயர்ச்சி வேற்றுமை ஆயிற்று.

வேற்றுமை அணியின் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 48

“அதுவே,

குணம் பொருள் சாதி தொழிலோடும் புணரும்”

அவ்வேற்றுமை அணியானது 1. குணத்தோடும் 2. பொருளோடும் 3. சாதியோடும் 4.தொழிலோடும் கூடியும் வரும்.

குண வேற்றுமை :

இரண்டு பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றின் குணங்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது குணவேற்றுமை ஆகும்.

எ.கா :

“சுற்றுவில் காமனும் சோழர் பெருமானாம்

கொற்றப்போர்க் கிள்ளியும் கேழ்ஒவ்வார் - பொற்றொடியே!

ஆழி உடையான் மகன்மாயன், செய்யனே

கோழி உடையான் மகன்.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்டவர்கள் மன்மதனும் சோழனும் ஆவர். அவர்கள் இருவரும் கருமை, செம்மை என்னும் நிறத்ததால் (குணத்தால்) வேற்றுமைப்படுத்திக் காட்டப்பட்டதால் இப்பாடல் குண வேற்றுமை ஆயிற்று.

பொருள் வேற்றுமை :

தொழிலால் ஒப்புமையுடையவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றைப் பொருளால் வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பொருள் வேற்றுமை ஆகும்.

எ.கா :

“ஓங்கல் இடைவந்தது உயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி

ஏங்கொலிநீர் ஞாலத்து) இருள்அகற்றும் - ஆங்கவற்றுள்

மின்னேர் தனிஆழி வெங்கதிர்ஒன்று), ஏனையது

தன்னேர் இலாத தமிழ்.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட பொருள்கள் இரண்டு. அவை 1.சூரியன் 2. தமிழ் என்பனவாம்.

சூரியன் :

1.உதயகிரியில் தோன்றுதல் 2. மேன்மக்களால் தொழப்படுதல் 3. இருள் அகற்றுதல் ஆகிய மூன்று குணங்களை உடையது.

தமிழ் :

1.பொதிய மலையில் தோன்றியமை 2. அறிவுடையோர் தொழுதேத்தும் படி விளங்குதல் 3. அறியாமை யாகிய இருளை அகற்றுதல் ஆகிய மூன்று குணங்களை உடையது.

ஆயினும் இவ்இரண்டும் தொழிலால் ஒன்றுபட்டும் பொருளால் வேறுபட்டவை என்பதைக் காட்டுவதால் இது பொருள் வேற்றுமை ஆயிற்று.

சாதி வேற்றுமை :

ஒரு சாதிக்குரிய பொருள்களை ஒன்றாக வைத்து அவற்றிடையே வேற்றுமை தோன்றக் கூறுவது சாதி வேற்றுமை ஆகும்.

எ.கா :

“வெங்கதிர்க்கும் செந்தீ விரிசுடர்க்கும் நீங்காது

பொங்கு மதிஒளிக்கும் போகாது – தங்கும்

வளமையான் வந்த மதிமருட்சி மாந்தர்க்கு)

இளமையான் வந்த இருள்.”

இப்பாடற்கண் மருட்சி, இருள் என்னும் இருபொருள்கள் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டன. மருட்சி என்பது அக இருள். இருள் என்பது புற இருள். இவை இரண்டும் இருள் என்னும் ஒரு சாதியினைச் சார்ந்ததாகும். இவற்றுள் புறஇருள் சூரியனாலும் விளக்காலும் சந்திர ஒளியாலும் நீங்கும். இம்முன்றாலும் நீங்காதது மருட்சி எனக் குறிப்பால் வேற்றுமைப்படுத்தப்பட்டதால் இது சாதி வேற்றுமை ஆயிற்று.

தொழில் வேற்றுமை :

தொழிலால் ஒற்றுமை உடைய இரு பொருள்களை வைத்து அவற்றைத் தொழில் நிகழ்ச்சியால் வேறுபடுத்திக் காட்டுவது தொழில் வேற்றுமையாகும்.

எ.கா :

“புனல்நாடர் கோமானும் பூந்துழாய் மாலும்

வினைவகையான் வேறு படுவர் - புனல்நாடன்

ஏற்ற(று)எறிந்து மாற்றலர்பால் எய்தியபார் மாயவன்

ஏற்ற(று)இரந்து கொண்டமையி னால்.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட சோழனும் திருமாலும் உலகத்தைக் காக்கும் தொழிலால் ஒப்புமை உடையவர்கள். ஆயினும் சோழன் பகைவருடன் போரிட்டு மண்ணைப் பெறுவான். திருமால் இரந்து பெறுவான் எனப் பெறுகின்ற முறையில் வேற்றுமைப்படுத்தப்பட்டதால் இது தொழில் வேற்றுமையாயிற்று.

வேற்றுமையணி பிற அணிகளோடு கூடி வருதல் :

வேற்றுமை அணி விலக்கு, சிலைடை முதலிய பிற அணிகளோடு சேர்ந்து வருதலும் கொள்ளப்படும்.

விலக்கியல் வேற்றுமை :

ஒப்புமை உடைய இரண்டு பொருள்களை வேற்றுமைப்படுத்தி அவற்றுள் ஒன்றை நீக்குவது விலக்கியல் வேற்றுமை ஆகும்.

எ.கா :

“தம்மால் பயன்தூக்கா(து) யாவரையும் தாங்கினும்
கைம்மாறும் காலம் உடைத்தன்றே - எம்ஆவி
அன்னவனை ஆழி அனபா யனைஅலராள்
மன்னவனை மானுமோ வான்.”

பயன் கருதாமல் கொடுக்கும் தன்மையால் சோழனும் மேகமும் ஒப்பாவர். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டுமே மழை பொழியும் மேகம், பொய்க்கவும் செய்யும். ஆனால் காலம் பாராமலும் தவறாமலும் கொடுப்பவன் அனபாயன் எனக்கூறி வேற்றுமைப்படுத்தப்பட்டது. இறுதியில் சோழனுக்கு மேகம் ஒப்பாகாது என நீக்கியதால் இப்பாடல் விலக்கியல் வேற்றுமையாயிற்று.

சிலேடை வேற்றுமை :

ஒப்புமை உடைய இரு பொருள்களை இருபொருள்படக் கூறி வேற்றுமைப்படுத்துவது சிலேடை வேற்றுமை ஆகும்.

எ.கா :

“ஏ(று) அடர்த்து வில்முருக்கி எவ்வுலகும் கைக்கொண்டு
மாறடர்த்த வாழி வலவனைக் - கால்தொழுதற்(கு)
எஞ்சினார் இல்எனினும் மாயன் இகல்நெடுமால்
வஞ்சியான் நீர்நாட்டார் மன்.”

இப்பாடல் திருமாலுக்கும் சோழனுக்கும் பொருந்தும்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமால் :

1.விடையேறுகளை அடக்குதல் (கிருஷ்ண அவதாரம்) 2. வில்லினை முறித்தல் (இராம அவதாரம்) 3. மூன்று உலகங்களையும் அளந்து கைப்பற்றுதல் (வாமன அவதாரம்) என்னும் செயல்களைச் செய்து 4. பகைவரை அழித்த சக்கரப்படையைத் தாங்கியவன் திருமால் 5. அவன் அனைவராலும் வழிபடப்படுபவன்.

சோழன் :

1.பாண்டியனின் சுறா(ஏறு) மீன் கொடியை அழித்தல் 2. சேரனுடைய விற்கொடியைச் சிதைத்தல் 3. எல்லா நாட்டையும் கைக்கொள்ளல் ஆகிய செயல்களால் சிறந்தவன் சோழன். அவன் 4. பகைவரை வென்று தன்னை ஒப்பார் இல்லை என ஆணைச் சக்கரம் செலுத்துபவன் 5. அச்சோழன் அனைவராலும் வழிபடப்படுபவன். இவ்வாறு அமைவன இருவருக்கும் உள்ள ஒப்புமையாகும்.

திருமால் மாயன் (வஞ்சிப்பவன்)

சோழன் வஞ்சியான் (வஞ்சனை செய்யாதவன்)

என வேற்றுமை செய்யப்பட்டதால் வேற்றுமை ஆயிற்று.

மாயன் என்னும் சொல் கரிய நிறத்தை உடையவன் எனவும் வஞ்சனை உடையவன் எனவும் இருபொருள் படக் கூறப்பட்டுள்ளது. வஞ்சியான் என்னும் சொல்

வஞ்சனை இல்லாதவன் என்னும் வஞ்சி என்னும் ஊருக்கு உரியவன் என்றும் இரு பொருள்படக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே இவ்இரு சொற்களும் சிலேடையாய் நின்று சிலேடை வேற்றுமையாயிற்று.

விபாவனையணி

கவிஞன் ஒன்றன் வினையைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது அதற்குப் பலரால் அறியப்படும் காரணத்தைக் கூறாமல் பிறிதொரு காரணத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படும்படி இயல்பாக உரைப்பது விபாவனை அணியாகும். இதனைப் பிறிதாராய்ச்சி அணி, வெளிப்பாட்டு நிலையணி என்னும் வேறு பெயர்களாலும் சுட்டுவர். (விபாவனை – மேன்மையாக எண்ணுதல்).

நூற்பா எண் - 49

“உல(கு)அறி காரணம் ஒழி(து)ஒன்(று) உரைப்புழி

வேறொரு காரணம் இயல்பு குறிப்பின்

வெளிப்பட உரைப்பது விபாவனை ஆகும்.”

ஒன்றன் வினையை உரைக்கும் இடத்து அவ்வினைக்கு உலகத்தாரால் விளக்கமாக அறியப்பட்ட ஒரு காரணம் இருக்கும். அதனை விடுத்துப் பிறிதொரு காரணத்தையோ இயற்கையில் அமைந்த தன்மையையோ குறிப்பினால் வெளிப்படும்படி உரைப்பது விபாவனை என்னும் அணியாகும்.

குறிப்பின் வெளிப்படல் என்பது சிந்தித்து ஆராய்ந்து அறிவால் புலப்படுவதாகும்.

அயற்காரண விபாவனை : (இயல்புகாரண விபாவனை)

நிகழ்ச்சியானது உரிய காரணத்தால் அல்லாமல் வேறொன்றால் நிகழ்வதை ஆராய்ந்து அறிதலே அயற்காரண விபாவனை ஆகும். இதனை இயல்புகாரண விபாவனை என்றும் கூறுவர்.

எ.கா :

“தீயின்றி வேம்தமியோர் சிந்தை, செழுந்தேறல்

வாயின்றி மஞ்சை மகிழ்தாங்கும், - வாயிலார்

இன்றிச் சிலர்ஊடல் தீர்ந்தார், அமர்இன்றிக்

கன்றிச் சிலைவளைக்கும் கார்.”

வெந்து போதற்குத் தீ, மகிழ்வதற்குக் கள், ஊடல் தீர்வதற்கு வாயில், வில் வளைப்பதற்குப் போர் ஆகியவை உலகத்தாரால் அறியப்பட்ட காரணங்களாகும். இவை இல்லாமலேயே அச்செயல்கள் நிகழ்வதற்குக் காரகாலம் என்னும் வேறொரு காரணம் சிந்தித்து ஆராய்ந்ததால் வெளிப்பட்டது. ஆதலின் இது அயற்காரண விபாவனை ஆயிற்று.

இயல்பு விபாவனை :

(குறிப்பு காரண விபாவனை)

ஒன்றற்கு இயல்பாய் அமைந்து கிடக்கும் தன்மையினைச் சிறப்பித்துக் கூறுவது இயல்பு விபாவனை ஆகும். இதனைக் குறிப்புக் காரண விபாவனை என்றும் கூறுவர்.

எ.கா :

**“கடையாமே கூர்த்த கருநெடுங்கண், தேடிப்
படையாமே ஏய்ந்தனம், பாவாய்! – கடைஞெமிரக்
கோட்டாமே கோடும் புருவம், குலிகச்சே(று)
ஆட்டாமே சேந்த அடி.”**

கூர்மை ஆதற்குக் கடைதல் வேண்டும். பொருந்த அமைவதற்குத் தேடுதல் வேண்டும். வளைப்பதற்குப் பிறர் வேண்டும். சிவப்பதற்குக் குலிகச்சேறு பூசுதல் வேண்டும் என்பன உலகநிந்த காரணங்கள் ஆகும். இக்காரணங்கள் ஒழிக்கப்பட்டதால் அவை இயல்பாக அமைந்தமை ஆராய்ந்து அறியப்படுகிறது. ஆதலின் இது இயல்பு விபாவனை ஆயிற்று.

விபாவனை என்னாது ஆகும் எனக் கூறியதனால் 1. வினையெதிர் மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்துதல் 2. பொதுவகையால் காரணம் விலக்கிக் காரியம் புலப்படுத்தல் ஆகியவை இவ்வாறு ஆகும்.

வினை எதிர் மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்தல் :

ஒன்றற்கு உரிய வினையை மறுப்பதால் பொருளைப் புலப்படுத்திக் கூறுதல் வினை எதிர் மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்தலாகும்.

எ.கா :

**“பூட்டாத வில்குனித்துப் பொங்கு முகில்எங்கும்
தீட்டாத அம்பு சிதறுமால் - ஈட்டமாய்க்
காணாத கண்பரப்பும் தோகை கடும்பழிக்கு
நாணா(து) அயர்த்தார் நமர்.”**

வில்குக்கு நாண் பூட்டுதல், அம்பிற்குக் கூர் தீட்டுதல், கண்ணிற்குக் காணுதல் ஆகியவை அவ்வற்றிற்கு உரிய வினைகள். அவ்வினைகள் மறுக்கப்பட்டுப் பூட்டாத வில் என்பது வானவில்லைப் புலப்படுத்தியது. தீட்டாத அம்பு என்பது மழைத்துளியைக் குறித்தது. காணாத கண் என்பது மயில்தோகையில் உள்ள கண்களைக் குறித்தது. எனவே இது வினை எதிர்மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்தலாயிற்று.

பொதுவகையால் காரணம் விலக்கிக் காரியம் புலப்படுத்தல் :

ஒன்றற்குரிய காரணங்களை விலக்கிக் காரியங்களை வெளிப்படும் படி சொல்லுவது காரணம் விலக்கிக் காரியம் புலப்படுத்தல் ஆகும்.

எ.கா :

“காரணம் இன்றி மலையா நிலங்களும்
ஈர மதிவெதும்பற்கு) என்நிமித்தம், - காரிகையார்க்கு)
யாமே தளர இயல்பாக நீண்டனகண்,
தாமே திரண்ட தனம்.”

கனலல், வெதும்பல், தளாதல், திரளல் ஆகிய ஒவ்வொன்றிற்கும் உலகறிந்த காரணம் ஒன்று உண்டு. அவற்றைக் கூறாமல் முறையே காரணமின்றி, என்நிமித்தம், இயல்பாக, தாமே எனப் பொதுவாகச் சொல்லளவில் காரணம் விலக்கப்பட்டது. அவற்றிற்குரிய காரியங்கள் கனலும் எனவும் வெதும்பற்கு எனவும் நீண்ட எனவும் திரண்ட எனவும் புலப்படச் சொல்லப்பட்டன. ஆதலின் இது பொதுவகையால் காரணம் விலக்கிக் காரியம் புலப்படுத்தலாயிற்று.

வினைஎதிர் மறுத்துப்பொருள் புலப்படுத்தல் (குறிப்பு விபாவனை)

தொழிலை மறுத்துக் கூறுவதன் வாயிலாகப் பொருளைப் புலப்படுத்துவது வினைஎதிர் மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்தல் ஆகும்.

எ.கா :

“பாயாத வேங்கை மலரப் படுமதமா
பூவாத புண்டரிகம் என்(று)அஞ்சி - மேவும்
பிடிதழுவி மா(று)அதிரும் கானிற் பிழையால்
வடிதழுவும் வேலோய் வரவு.”

வேங்கைப்புலி - பாயும் தன்மை கொண்டது. இங்குப் பாயாத வேங்கை என்றதால் இது மரத்தைக் குறித்தது.

புண்டரிகம் - பூக்கும் தாமரை. இங்குப் பூவாத புண்டரிகம் என்றதால் அது புலியைக் குறித்தது.

இவை வெளிப்படையாகக் குறிக்கப்படாமல் குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டன. பூத்தல், பாய்தல் என்னும் வினைகள் மறுத்துரைக்கப்பட்டதால் இப்பாடல் வினை எதிர் மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்தலாயிற்று.

அலகு - 5

ஒட்டணி

கவிஞன் தான் கூறக் கருதிய ஒன்றை நேரே கூறாமல் விடுத்து, அதனை ஒப்புமை உடைய பொருளோடு ஒட்டிக் கூறுவான். அதன் வாயிலாகச் சொல்லக் கருதியதைக் குறிப்பாக உணர்த்துவான். ஒட்டிக் கூறுவதால் ஒட்டணி என்பது காரணப் பெயராயிற்று. இதனைப் பிறிது மொழிதல், நுவலா நுவற்சி, உள்ளுறை, உவமப்போலி எனவும் கூறுவர்.

நூற்பா எண் - 50

“கருதிய பொருள்தொகுத்து அதுபுலப் படுத்தற்கு

ஒத்ததுஒன்று உரைப்பின்அ.:(து) ஒட்டுஎன மொழிப.”

புலவன் தன்னால் கருதப்பட்ட பொருளை மறைத்து அதனை வெளிப்படுத்துதற்குத் தகுதியுடைய பிறிதொன்றனைச் சொல்லின் அது ஒட்டு என்னும் அணியாகும்.

ஒட்டணியின் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 51

“அதுவே,

அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதலும்

அடைபொது வாக்கி ஆங்ஙனம் மொழிதலும்

விரவத் தொடுத்தலும் விபரீதப் படுத்தலும்

எனநால் வகையினும் இயலும் என்ப.”

ஒட்டணியானது 1. கூறுகின்ற பொருளும் அதனது அடையும் வேறுபட மொழிதல் 2. அடை பொதுவாக்கிப் பொருள் வேறுபட மொழிதல் 3. அடை விரவிப் பொருள் வேறுபட மொழிதல் 4. அடையைத் திரிப்புடுத்திப் பொருள் வேறு படமொழிதல் என நான்கு வகைப்படும்.

அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதல் :

அடைமொழியையும் அடையடுத்த பொருளையும் வேறாகக் கூறுவது அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதலாகும்.

எ.கா :

“வெறிகொள் இனச்சுரும்பு மேற்றந்ததோர் காவிக்

குறைபடுதேன் வேட்டும் குறுகும் - நிறைமதுச்சேர்ந்த(து)

உண்டாடும் தன்முகத்தே செல்வி உடையதோர்

வண்தா மரைபிரிந்த வண்டு.”

இப்பாடலின் சொல்லக் கருதிய பொருளான தலைவனை விடுத்து அதற்கு வேறான வண்டையும் அதற்கேற்ற அடைமொழிகளையும் கூறியுள்ளமையால் இது அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதல் ஆயிற்று.

அடைபொது வாக்கிப் பொருள் வேறுபட மொழிதல் :

அடைமொழிகளைப் பொதுவாகக் கூறிப் பொருளை மட்டும் வேறுபடக் கூறுவது அடைபொதுவாக்கிப் பொருள் வேறுபடக் கூறுதலாகும்.

எ.கா :

**“உண்நிலவு நீர்மைத்தாய்! ஓவாப் பயன்சுரந்து
தண்ணளி தாங்கும் மலர்முகத்துக் - கண்நெகிழ்ந்து
நீங்கல் அரிய நிழல்உடைத்தாய் நின்(று)எமக்கே
ஓங்கியதோர் சோலை உளது.”**

இப்பாடலில் பயின்ற அடைகள் ஒரு வள்ளலுக்கும் சோலைக்கும் பொருந்துவனவாம்.

வள்ளல் :

1.உள்ளத்தின் கண்ணே உண்டாகிய நல்ல குணத்தை உடையவராய் இருத்தல்
2.பலருக்கும் ஏற்ற உதவிகளைச் செய்தல் 3. அருள் தாங்கிய மலர்ந்த முகத்தை உடையவராய் நிற்பல் 4. கண்ணோட்டமாகிய இரக்கம் உடையவராய்த் திகழ்தல் 5. பிரிதற்கரிய மென்மைத்தன்மை கூடி நிற்பல் என்னும் தன்மைகளால் உயர்ந்து புகழ்ப்பெற்றவர் என வள்ளலுக்குப் பொருந்தியது.

சோலை :

1.உள்ளே நீரை உடையதால் 2. மாறாத பல வளங்களைப் பிறருக்குக் கொடுத்தல் 3. குளிர்ச்சி பொருந்திய வண்டுகள் தாங்கிய மலரைக் கொண்டிருத்தல் 4. தேனைச் சொரிந்து நிற்பல் 5. விட்டு நீங்குவதற்கு அரிய நிழலை உடைமை ஆதல் என்னும் இயல்புகளைப் பெற்று வளர்ந்து நிற்பது எனச் சோலைக்குப் பொருந்தியது.

இப்பாடலில் கவிஞன் சொல்லக் கருதி மறைந்த பொருள் வள்ளல். அதனைப் புலப்படுத்த எல்லா வகையிலும் ஒத்ததாகக் கூறப்பட்ட பொருள் சோலையாகும். இவ்விரண்டுக்கும் பொருந்துமாறு அடை மொழிகள் கூறப்பட்டன. சொல்லக் கருதிய வள்ளலுக்கு வேறாகச் சோலையைக் காட்டியதால் இது அடைபொதுவாக்கிப் பொருள் வேறுபட மொழிதலாயிற்று.

இருபொருள்பட அமைந்த அடைமொழிச் சொற்கள்

சொல்	-	வள்ளல்	-	சோலை
உள்	-	மனம்	-	நடு
நீர்மை	-	குணம்	-	தண்ணீர்
தண்ணளி	-	அருள்	-	குளிர்வண்டு
மலர்முகம்	-	மலர்போன்ற முகம்	-	மலரிடத்து
கண்	-	கண்ணோட்டம்-	-	தேன்
நிழல்	-	மென்மைத் தன்மை	-	சாயல்

அடைவிரவிப் பொருள் வேறுபட மொழிதல் :

கவிஞன் தான் கூறவந்த பொருள்களுக்குச் சில அடைகளைப் பொதுவாக்கிக் கூறுவான். சிலவற்றை ஒன்றற்குச் சிறப்பாக்கிக் கூறுவான். இவ்வகையில் தான் கூறக் கருதிய பொருளுக்கு வேறான பொருளைக் கூறுதலே அடைவிரவிப் பொருள் வேறுபட மொழிதலாகும்.

எ.கா :

**“தண்ணிளிசேர்ந்(து) இன்சொல் மருவும் தகைமைத்தாய்
எண்ணிய எப்பொருளும் எந்நாளும் - மண்ணுலகில்
வந்து நமக்களித்து வாழும் முகில்ஒன்று
தந்ததால் முன்னைத் தவம்.”**

இப்பாடலில் மறைத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள் வள்ளல். அதற்கு ஒப்புமை உடையதாகக் காட்டப்பட்ட பொருள் மேகம். தண்ணி சேர்தல், எண்ணிய எப்பொருளும் அளித்தல் ஆகிய இரண்டும் வள்ளலுக்கும் மேகத்திற்கும் பொதுவான அடைமொழி.

இன்சொல் கூறுதல் வள்ளலுக்கே உரிய சிறப்பு அடைமொழி. விரவிக் கூறப்பட்ட அடைமொழிகள் பொதுவாகவும் ஒன்றற்குச் சிறப்பாகவும் கலந்து வரத் தொடுத்து முகிலுக்கு மாறாக வள்ளலைக் கூறியதால் இது அடைவிரவி வந்து பொருள் வேறுபட மொழிதலாயிற்று.

அடையை விபரீதப்படுத்துப் பொருள் வேறுபட மொழிதல் :

சொல்லை மறைத்து பொருளைப் புலப்படுத்திக் காட்டும் பொருளுக்குப் பொருந்தாத அடைமொழிகளைச் சேர்த்துக் கூறுவது அடையை விபரீதப்படுத்துப் பொருள் வேறுபட மொழிதலாகும்.

எ.கா :

**“கடைகொல் உலகியற்கை! காலத்தின் தீங்கால்
அடைய அரிதாயிற்று அன்றே - அடைவோர்க்(கு)
அருமை உடைத்தன்றி அம்தேன் சுவைத்தாய்க்
கருமை விரவாக் கடல்.”**

இப்பாடலில் மறைத்துக் கூறப்பட்ட பொருள் வள்ளல். அதற்கு ஒப்புமையுடையதாகக் காட்டப்பட்ட பொருள் கடல். அக்கடல் எளிமையில் அடைய முடியாதது. உப்புச் சுவையுடையது. கருமை நிறத்தைப் பெற்றது. இத்தன்மைகள் மாறுபடுத்தப்பட்டு எளிமையாய் அடைதல், தேன் சுவையை உடையதாதல், கருமை விரவாமை எனக் காட்டப்பட்டன. ஆகையால் இப்பாடல் அடையை விபரீதப்படுத்துப் பொருள் வேறுபட மொழிதலாயிற்று.

அதிசய அணி

நூற்பா -52 “

“மனப்படும் ஒருபொருள் வனப்பு(பு) உவந்து உரைப்புழி
உலகு(கு) வரம்(பு) இறவா நிலைமைத்து(து) ஆகி
ஆன்றோர் வியப்பத் தோன்றுவ(து) அதிசயம்”

கவிஞன் தான் கூறக் கருதிய ஒருபொருளின் உண்மைத் தன்மையினை உள்ளபடி கூறாமல் உயர்த்திக் கூறுதலை விரும்புவான். அக்கவிஞனின் கூற்றானது சான்றோருக்கும் வியப்பைத் தருவதாய், உலக இயல்புக்கு மாறானதாய் அமைவதே அதிசய அணி ஆகும். இது உயர்வு நவற்சி அணி, வியப்பணி என்னும் வேறு பெயர்களாலும் சுட்டப்பெறும்.

அதிசய அணியின் வகைகள் :

நூற்பா - 53

அதுதான்,

“பொருள் குணம் தொழில் ஐயம் துணிவே திரிபு எனத்
தெருள்உறத் தோன்றும் நிலைமைய(து) என்ப.”

இவ் அதிசய அணி பொருள், குணம், தொழில், ஐயம், துணிவு, திரிபு என்னும் வகையின எனத் தெளியும்படி தோன்றும் நிலைமையினை உடைத்தென்று கூறுவர் புலவர்.

இவ்ஆறும் பொருள் அதிசயம், குண அதிசயம், தொழில் அதிசயம், ஐய அதிசயம், துணிவு அதிசயம், திரிபு அதிசயம் எனப் பெயர் பெறும்.

பொருள் அதிசயம் :

பொருளால் அதிசயம் தோன்றும்படி கூறுவது பொருளதிசயமாகும்.

எ.கா :

“பண்டு புரம்ளரித்த தீமேல் படர்ந்து(து) இன்றும்
அண்ட முகடு நெருப்புஅறா(து) – ஒண்தளிர்க்கை
வல்லி தழுவக் குழைந்த வடமேரு
வில்லி நுதல்மேல் விழி.”

இப்பாடலில் கவிஞன் சிறப்பித்துக் கூறக் கருதிய பொருள் முப்புரத்தை எரித்த தீ. என்றோ நடந்த இந்நிகழ்ச்சியால் தோன்றிய நெருப்பு வான்வெளியில் இன்றும் இருக்கிறது என்பது கவிஞனால் உவந்து சொல்லப்பட்டது. அணையும் தன்மை கொண்ட நெருப்பு, பலகாலமாகியும் அணையாமல் இருக்கிறது என்பது உலக இயல்புக்கு மாறாக அமைந்துள்ளது. இது வியப்பைத் தருவதால் பொருள் அதிசயமாயிற்று.

குண அதிசயம் :

ஒரு பொருளைக் குணத்தால் வியக்கும் படியாகக் காட்டுவது குண அதிசயம் ஆகும்.

எ.கா :

“மாலை நில(வு) ஒளிப்ப மாதர் இழைபுனைந்த
நீல மணிகள் நிழல்உமிழ - மேல்விரும்பிச்
செல்லும் இவள்குறித்த செல்வன்பால் சேர்தற்கு
வல்லிருள்ஆ கின்ற மறுகு”

இப்பாடலில் கவிஞன் கூறக்கருதிய பொருள் நீலமணியின் ஒளியாகும். தலைவி அணிந்த நீல மணியின் ஒளி சந்திரன் ஒளியை மறைத்துத் தெருவில் இருளை உண்டாக்கியது என்பது உலக இயல்புக்கு மாறாகக் கவிஞன் கூறிய செய்தியாகும். ஒரு பொருளின் பண்பானது வியப்பைத் தருவதாகக் கூறப்பட்டதால் இது குண அதிசயமாயிற்று.

தொழில் அதிசயம் :

ஒரு பொருளைத் தொழிலால் வியப்படையும் படியாகக் காட்டுவது தொழில் அதிசயம் ஆகும்.

எ.கா :

“ஆளும் பரியும் கரியும் சொரிசுருதி
தோளும் தலையும் சுழித்து எறிந்து - நீள்குடையும்
வள்வார் முரசும் மறிதிரைமேல் கொண்டு ஒழுக
வெள்வாள் உறைகழித்தான் வேந்து”

இப்பாடலில் வாளினை உறைகழித்தலாகிய தொழிலே கவிஞன் கூற வந்த பொருள். அத்தொழிலால் பல படைகள் வெட்டுண்ணல், குருதி பெருக்கெடுத்தல் என்னும் செயல்கள் நடந்ததாகக் காட்டப்பட்டன. இவை உலக இயல்புக்கு மாறாகக் கூறப்பட்டதால் இது தொழில் அதிசயமாயிற்று.

ஐய அதிசயம்

ஐயுற்றுக் கூறுவதால் அதிசயப்பட எடுத்துரைப்பது ஐய அதிசயம் ஆகும்.

எ.கா :

“உள்ளம் புகுந்தே உலாவும் ஒருகால்,என்
உள்ளம் முழுதும் உடன்பருகும், - ஒள்ளிழைநின்
கள்ளம் பெருகும் விழிபெரிய வோ!சுவல்வேன்
உள்ளம் பெரிதோ! உரை.”

இப்பாடலில் கவிஞன் கூற வந்த பொருள் காதலியின் கண்ணாகும். இக்கண் உள்ளத்தில் புகுந்து உலவுவதால் அது நுண்மைத் தன்மை பொதிந்த சிறிய

பொருளாகக் கூறப்பட்டது. உள்ளம் முழுவதையும் கொள்ளைக் கொண்டதால் மிகப் பெரிய பொருளாகவும் காட்டப்பட்டது.

துணிவு அதிசயம் :

துணிவுற்றுக் கூறும் முறையால் அதிசயம் தோன்றும்படி உரைப்பது துணிவு அதிசயம் ஆகும்.

எ.கா:

“பொங்கிச் செறிந்து புடைதிரண்டு மீ(து)இரண்டு
செங்கலசக் கொங்கை திகழுமால் - எங்கோன்தன்
தில்லையே அன்னார் இவர்அல்குல் தேரின்மேல்
இல்லையோ! உண்டோ! இடை.”

இப்பாடலில் கவிஞன் கூறவந்த பொருள் பெண்ணின் மெல்லிடை. முதலில் அவ்இடை உண்டோ? இல்லையோ? என ஐயுற்றுக் கூறப்பட்டது. பின் மார்புகள் வாயிலாக உண்டு எனத் தெளிவதால் துணிவாயிற்று. கண்ணுக்குத் தோன்றும் இடையை உலக நடைக்கு மாறாகச் சிறியதாக்கி உண்டெனத் துணிந்ததை ஆன்றொர் வியப்பக் கூறியதால் இது துணிவு அதிசயம் ஆயிற்று.

திரிபு அதிசயம் :

ஒன்றனை வேறொன்றாகக் காட்டும் போக்கில் வியப்படையக் கூறுவது திரிபு அதிசயம் ஆகும்.

எ.கா :

“திங்கள் சொரிநிலவு சேர்வெள்ளி வள்ளத்துப்
பைங்கிள்ளை பால்என்று வாய்மடுக்கும் - அங்(கு)அயலே
காந்தர் முயக்(கு)ஒழிந்தார் கைவறிதே நீட்டுவரால்
ஏந்திழையார் பூந்துகிலாம் என்று.”

இப்பாடலில் கவிஞன் மேம்படுத்திக் கூற வந்த பொருள் முற்றத்தில் வீசும் நிலவினது ஒளி. அவ்ஒளியைக் கிளி பால் என்று கருதியது. பெண்கள் தங்களின் ஆடை என எண்ணினர். ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கருதிய நிலையை உலக இயல்புக்கு மாறாக வியக்கும் படிக் கூறியதால் இது திரிபு அதிசயமாயிற்று. ஒன்றனை வேறொன்றாகத் துணியும் இவ்வகையினை ‘மயக்க அணி’ எனவும் கூறுவர்.

தற்குறிப்பேற்ற அணி

இயல்பாக நிகழும் நிகழ்ச்சி ஒன்றின் மேல் கவிஞன் தான் கூறக் கருதிய பொருளை ஏற்றிச் சுவைபட உரைப்பது தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும். ஒன்றை வேறொன்றாகச் சிந்தித்துச் சொல்லுவதே இவ்வணியாகும். அணிகளுள் சிறந்ததாகக் கருதப்படும் இவ்வணியைக் கவிஞன் உடன்பாட்டுக்கும் எதிர்மறைக்கும் பயன்படுத்துவான். பல இலக்கியங்களில் கவிஞனின் கற்பனை ஆற்றலையும்

சிந்திக்கும் திறனையும் அறிவதற்கு இஃது ஒரு கருவியாக அமைகிறது. இதற்கு நோக்கணி, தற்குறிப்பணி என்னும் பெயர்களும் உண்டு.

நூற்பா எண் - 54

“பெயர்பொருள்1 அல்பொருள்2 என இரு பொருளினும்

இயல்பின் விளைதிறன் அன்றி அயல்ஒன்(று)

தான்குறித்(து) ஏற்றுதல் தற்குறிப் பேற்றம்.”

பொருள்கள் இயங்குபொருள், இயங்காப்பொருள் என இரு வகைப்படும். அவ் இருபொருள்களுக்கும் இயல்பாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் உள. ஒரு பொருளின் இயல்புத் தன்மையை விடுத்துக் கவிஞன் தான் கருதிய வேறொன்றனை அவற்றின் மீது ஏற்றிச் சொல்லுவதே தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அணியாகும். தன் குறிப்பை ஏற்றிக் கூறுவதால் தற்குறிப்பேற்றம் ஆயிற்று.

பெயர்பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் :

இயங்குகின்ற பொருளில் இயல்பாக நடக்கும் நிகழ்ச்சி மீது தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறுவது பெயர் பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் ஆகும்.

எ.கா :

“மண்படுதோள் கிள்ளி மதயானை மாற்ற(று)அரசர்

வெண்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால் - விண்படர்ந்து

பாயும்கொல்? என்று பனிமதியம் போல்வதூஉம்

தேயும் தெளிவிசும்பில் நின்று.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட பொருள் சந்திரன். அது ஓரிடத்தில் நிலலாமல் வானின்கண் உலவுவதால் பெயர் பொருளாகும். அது வளர்தலும் தேய்தலும் ஆகிய இயல்புகளைக் கொண்டது. பகைவர் குடைகளை அழித்த யானை, தன்மீதும் பாயும் எனக் கருதித் தேய்பிறையாக மாறியது என்பது கவிஞன் கூற்று. பிறை தேய்தலின் இயல்புக்குத் தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறியதால் இது பெயர் பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் ஆயிற்று.

பெயராப் பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் :

இயங்காத பொருளில் இயல்பாக நடக்கும் நிகழ்ச்சி மீது தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறுவது பெயராப் பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் ஆகும்.

எ.கா :

“வேனில் வெயிற்(கு)உலர்ந்த மெய்வறுமை கண்(டு)இரங்கி

வானின் வளம்சுரந்த வண்புயற்குத் - தான்உடைய

தாதுமே தக்க மதுவும் தடம்சினையால்

போதுமீது ஏந்தும் பொழில்.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட பொருள் சோலை. இது பெயராத பொருள். சோலைகளில் இருக்கும் மரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்த கிளைகளில் பூவையும்

தேனையும் கொண்டிருத்தல் இயல்பாகும். வெப்பத்தால் வாடிய காலத்தில் மழை பொழிந்தது மேகம். அதற்குக் கைமாறாகத் தன்னிடத்துள்ள பொருள்களைச் சோலைகள் கிளையாகிய கையில் ஏந்தி நின்றன என்பது கவிஞன் ஏற்றிக் கூறிய கருத்தாகும். ஆதலால் இது பெயராப் பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் ஆயிற்று.

தற்குறிப்பேற்றம் உவமஉருபுகளொடும் வருதல் :

நூற்பா எண் - 55

“அன்ன போலஎனும் அவைமுதல் ஆகிய

சொல்நிலை விளங்கும் தோற்றமும் உடைத்தே”

அத்தற்குறிப்பேற்றம் ‘அன்ன’போல்’ என்பவை முதலாகிய உவமைச் சொற்கள் புணர்ந்து விளங்கும் தன்மையுடையதாய்த் திகழும்.

எ.கா :

“காமருதேர் வெய்யவன் எங்கும் கரம்பரப்பித்

தேமருவு சோலை மலர்திறக்கும் - தாமரையின்

தொக்க இதழ்விரித்துப் பார்க்கும் தொலைந்(து) இருள்போய்ப்

புக்க புரைதிளைப்பான் போல்.”

இப்பாடலில் கவிஞன் கூறவந்த பொருள் சூரியனின் வரவால் மலர்கள் மலரும் நிகழ்ச்சியாகும். சூரியனைக் கண்ட மலர்கள் மலர்தல் என்பது இயல்பான நிகழ்ச்சி. ஆனால் தனக்குத் தோற்ற இருள், மலர்களுள் மறைந்திருக்குமோ எனத் தன் கைகளால் திறந்து பார்த்துத் தேடியதை ஒத்திருந்தது என்பது கவிஞன் ஏற்றிக் கூறிய கருத்தாகும். இப்பாடலில் போல என்னும் உவமஉருபு இடம் பெற்றுள்ளது. இதனால் உவம உருபுகளைப் பெற்றும் தற்குறிப்பேற்றம் அமையும் என்பது காட்டப்பட்டது.

ஏது அணி

ஒரு பொருளில் தோன்றும் தன்மைக்கு இதனாலேயே இது நிகழ்ந்தது எனக் காரணத்தை மிகுத்துச் சொல்லுவது ஏது என்னும் அணியாகும். காரணத்தோடு காரியத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லுவதும் ஏது அணியின் இலக்கணம் ஆகும். ஏது என்பதற்குக் காரணம் என்பது பொருளாகும்.

நூற்பா எண் - 56

“யாதன் திறத்தினும் இதனின்இது விளைந்த(து)என்று

ஏதுவிதந்(து) உரைப்ப(து) ஏது, அதுதான்

காரகம்1 ஞாபகம்2 எனஇரு திறப்பும்”

யாதானும் ஒரு பொருள் திறத்து அதனால் இது நிகழ்ந்தது என்று காரணத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுவது ஏது என்னும் அணியாகும். அது 1. காரக ஏது 2. ஞாபக ஏது என்னும் இரண்டு வகைப்படும்.

காரக ஏதுவின் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 57

“முதல்வனும் பொருளும் கருமமும் கருவியும்

ஏற்பது நீக்கமும் எனஇவை காரகம்.”

1.கருத்தா (முதல்வன்) 2. பொருள் 3. கருமம் 4. கருவி 5. ஏற்பது 6. நீக்கம் என்னும் இவ்வூறன் காரணமாகத் தோன்றுவது காரக ஏதுவாகும்.

கருத்தா காரக ஏது :

கருத்தாவின் செயலைப் பிற தோன்றுவதற்குக் காரணமாகவும் காட்டுவது கருத்தா காரக ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“எல்லைநீர் வையகத்(து) எண்ணிறந்த எவ்உயிர்க்கும்

சொல்லரிய பேரின்பம் தோற்றியதால் - முல்லைசேர்

தா(து)அலைத்து வன்கொன்றைத் தார்அலைத்து வண்(டு)ஆர்க்கப்

பூதலத்து வந்த புயல்”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட வினைமுதல் (கருத்தா) காற்று. வந்த புயல் என்னும் வினைமுதல் தாதலைத்தல், தார்அலைத்தல், வண்டு ஒலித்தல் ஆகிய செயல்கள் நிகழ்வதற்குக் காரணமாய் நின்றது. இன்பத்தைத் தோற்றுவித்தது எனக் காரகமாகவும் நின்றது. ஆதலால் இது கருத்தா காரக ஏதுவாயிற்று.

பொருட்காரக ஏது :

பொருட்களின் செயலினை ஏதுவாக்கிக் காட்டுவது பொருட்காரக ஏது ஆகும்.

எ.கா :

“கனிகொள் பொழில்அருவி கைகலந்து சந்தின்

பனிவிரவிப் பாற்கதிர்கள் தோய்ந்து - தனியிருந்தோர்

சிந்தை உடனே உயிர்உணக்கும் தென்மலயம்

தந்த தமிழ்மா ருதம்”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட பொருள் மாருதம் ஆகும். அது உணக்கும் (வாட்டும்) என்னும் வினையோடு முடிந்து காரகமாயும் (கருவியாய்) உணங்குதற்கும் ஏதுவாயிற்று.

கருமகாரக ஏது :

ஒரு செயற்பாட்டினைக் கருவியாகவும் காரணமாகவும் காட்டுவது கருமகாரக ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“மலையின் அலைகடலின் வாள்அரவின் வெய்ய

தலையில் பயின்ற தவத்தால் - தலைமைசேர்

அம்மாதர் புல்லும் அபயன் புயம்புணர

எம்மா தவம்புரிந்தோம் யாம்.”

இப்பாடலில் தவம் என்பது செயப்படுபொருளாகும். அது புரிந்தோம் என்னும் வினையொடு முடிந்தது. அத்தவமே கருவியாக நின்றது. அதுவே சோழனின் தோளைப் புணர்தலாகிய காரியத்திற்கு ஏதுவும் ஆகியது. ஆதலால் இது கரும காரக ஏதுவாயிற்று.

கருவி காரக ஏது :

கருவியாகிய துணைக்காரணத்தின் செயலினை ஏதுவாக்கிக் காட்டுவது கருவி காரக ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“கரடத்தான் மாரியும்¹ கண்ணால் வெயிலும்²
நிரைவயிரக் கோட்டால் நிலவும்³ – சொரியுமால்
நீளார்த் தொடைஅலதுலன் நேரார் கலிங்கத்து
வாளால் கவர்ந்த வளம்.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட கருவிகள் கரடம், கண், கோடு என்பனவாம். அவை சொரியுமால் என்னும் வினை கொண்டன. மதம் - மழையையும் கண் - வெயிலையும் கோடு - நிலவையும் தோற்றுவித்தன என்பதால் அவை வினைமுதலாக நின்றன. அக்கருவிகள் தோற்றுவித்தன என்பதால் ஏதுவாயும் அமைந்தன. ஆதலின் இது கருவி காரக ஏதுவாயிற்று.

ஞாபக ஏது :

நூற்பா எண் - 58

“அவையல பிறவின் அறிவது ஞாபகம்.”

சொல்லப்பட்ட காரணமன்றிப் பிற காரணத்தினால் சிந்தித்து அறிவது (உய்த்துணர்வது) ஞாபக ஏதுவாகும். ஞாபகம் - அறிவித்தல். இது கவிஞனின் எடுத்துக்காட்டுகளினால் அறியத்தக்கது.

எ.கா :

“காதலன்மேல் ஊடல் கரைஇறத்தல் காட்டுமால்
மாதர் நுதல்வியர்ப்ப¹ வாய்துடிப்ப² – மீது
மருங்குவளை வில்முரிய³ வாள்இடுக நீண்ட⁴
கருங்குவளை சேந்த⁵ கருத்து.”

1.பெண்ணின் நெற்றி வியர்த்தது 2.வாய் துடித்தது 3.பக்கங்கள் வளையப்பெற்ற புருவங்களாகிய விற்கள் மேலே சென்று முரிந்தன 4.கொல்லும் தன்மையுடைய வாட்படையானது சிறுத்துப் போகும்படி கண்கள் கூர்மை பெற்று நீண்டன 5.கருங்குவளை போன்ற அக்கண்கள் சிவந்தன. இச்செயல்களின் குறிப்பானது தம்முடைய தலைவன்மீது கொண்ட அளவுகடந்த ஊடலைத் தெரிவித்தன.காதலன்

மேல் ஊடல் அளவு கடந்ததை நெற்றி வியர்த்தல் முதலான குறிப்புக்கள் அறிவித்தலால் இது ஞாபக ஏதுவாயிற்று.

ஏதுவணியின் வேறுபாடு :

அபாவ ஏது :

நூற்பா எண் - 59

“அபாவம் தானும் அதன்பாற் படுமே”

ஒன்றனது இன்மையாகிய அபாவமும் அவ்ஏதுவின் பகுதியாக வரும். (அபாவம் - இன்மை)

அபாவத்தின் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 60

“என்றும் அபாவமும்1 இன்மையது அபாவமும்2

ஒன்றின்ஒன்று) அபாவமும்3 உள்ளதன் அபாவமும்4

அழிவுபாட்டு) அபாவமும்5 எனஐந்து அபாவம்”

அபாவஏது 1.என்றும் அபாவம் 2. இன்மையது அபாவம் 3. ஒன்றின் ஒன்று அபாவம் 4. உள்ளதன் அபாவம் 5. அழிவுபாட்டு அபாவம் என ஐந்து வகையாகச் சொல்லப் பெறும்.

என்றும் அபாவ ஏது :

ஒரு காரியத்திற்கு எக்காலத்தும் இல்லாத தன்மை ஒன்று ஏதுவாக வருவது என்றும் அபாவ ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“யாண்டும் மொழிதிறம்பார் சான்றவர் எம்மருங்கும்

ஈண்டு மயில்கள் இனம்இனமாய் - மூண்டு)எழுந்த

காலையே கார்முழங்கும் என்று)அயரேல் காதலர்தேர்

மாலையே நம்பால் வரும்.”

சொன்ன சொல்லைப் பிறழ்தல் என்பது சான்றோரிடம் எக்காலத்தும் இல்லாத தன்மையாகும். அத்தன்மை மாலையில் தேர்வரும் என்பதற்கு ஏதுவாக நின்றதால் இது என்றும் அபாவ ஏதுவாயிற்று.

இன்மையது அபாவ ஏது :

இல்லாமையினது இல்லாமை ஏதுவாக வருவது இன்மையது அபாவ ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“காரார் கொடிமுல்லை நின்குழல்மேல் கைபுனைய

வாராமை இல்லை வயவேந்தர் - போர்கடந்த

வாளையு கண்ணி! நுதல்மேல் வரும்பசலை

நாளையே நீங்கும் நமக்கு.”

இப்பாடலில் வாராமை இல்லை என்பது இன்மையது அபாவம். வருதலுக்கு எதிர்மறை – வாராமை. அதுஇல்லை. எனவே வருதல் உண்டென்பது பெறப்படுகிறது. வாராமையின்மையால் பசலை நீங்கும். என்பதால் இது இன்மையது அபாவ ஏதுவாயிற்று.

ஒன்றினொன்று அபாவ ஏது :

ஒன்றன்கண் ஒன்றனது இல்லாமை ஏதுவாக வருவது ஒன்றினொன்று அபாவ ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“பொய்ம்மை உடன்புணரார் மேலானோர் பொய்ம்மையும்
மெய்ம்மைசூழ் மேலாரை மேவாவாம் - இம்முறையால்
பூஅலர்ந்த தாரார் பிரிந்தால் பொலங்குழையார்
காவலர்சொல் போற்றல் கடன்.”

இப்பாடலில் பொய்ம்மையாகிய ஒன்றின்கண் பெரியோர் புணரார். பொய்யும் பெரியோரைப் புணராது என்பது ஒன்றின் ஒன்று அபாவமாகும். இதுவே பெரியோராக விளங்கும் தலைவரின் சொல்லைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது. ஆதலின் இது ஒன்றினொன்று அபாவ ஏதுவாயிற்று.

உள்ளதன் அபாவ ஏது :

ஓரிடத்தும் ஒரு காலத்தும் உள்ள பொருள் வேறு ஓர் இடத்தும் வேறொரு காலத்தும் இல்லாதிருத்தலே உள்ளதன் அபாவ ஏதுவாகும்.

எ.கா :

கரவொடு நின்றார் கடிமனையின் கையேற்று
இரவொடு நிற்பித்த(து) எம்மை – அரவொடு
மோட்(டு)ஆமை பூண்ட முதல்வனை முன்வணங்க
மாட்டாமை பூண்ட மனம்.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட பொருள் மனம். அதனது இன்மை முற்பிறவியில் சிவனை வணங்காமை. உள்ளதாய்த் திகழ்வது மறைப்போரிடம் பொருள் கேட்டு நின்றல். முன்பு வணங்காமையே தற்போது இரந்து நின்றற்கு ஏதுவானதால் இது உள்ளதன் அபாவ ஏதுவாயிற்று.

முற்பிறவியில் சிவபொருமானிடம் கைகுவியாமை - பிறிதோர் இடம், காலம்
(இல்லாமை)

இப்பிறப்பியல் மறைப்பவரிடம் கைகுவித்தல் - ஓர்இடம், காலம் (உள்ளது)

அழிவுபாட்டு அபாவ ஏது :

முன்பு உள்ளது அழிவுபட்டு இப்போது இல்லாமல் போதலே அழிவுபாட்டு அபாவ ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“கழிந்த(து) இளமை, களிமயக்கம் தீர்ந்த(து)
ஒழிந்தது காதல்மேல் ஊக்கம்— சுழிந்து
கருநெறியும் கூந்தலால் காதல்நோய் தீர்ந்த(து)
ஒருநெறியே சேர்ந்த(து) உளம்.”

இப்பாடலில் இளமை கழிதல், மயக்கம் தீர்தல், ஊக்கம் ஒழிதல், காதல் நோய் தீர்தல் ஆகியவை அழிவுபட்டதைக் கூறுதலால் அழிவுபாட்டு அபாவம் ஆகும். அவை மனம் ஒருவழிப்படுவதற்கு ஏதுவானதால் இது அழிவுபாட்டு அபாவ ஏதுவாயிற்று.

சித்திர ஏது :

ஆச்சரியத்தைத் தரத்தக்கதாய் அமைவது சித்திர ஏதுவாகும்.

ஏது அணியின் பிறிதோர் வகைகள் :

நூற்பா எண் - 61

“தூரகா ரியமும் ஒருங்குடன் தோற்றமும்
காரணம் முந்துறாஉம் காரிய நிலையம்
யுத்தமும் அயுத்தமும்முத்தையோடு இயலும்.”

1.தூர காரியம் 2. ஒருங்குடன் தோற்றம் 3. காரணம் முந்துறாஉம் காரிய நிலை 4. யுத்தம் 5. அயுத்தம் என்னும் இவ்ஐந்தும் முன்பு கூறப்பட்ட ஏது அணியோடு பொருந்தி வரும். முடியும் என்னாது இயலும் என்றதனால் ஐய ஏதுவும், இதனாள் அடங்கும்.

தூரகாரிய ஏது :

காரியம் ஓரிடத்திலும் காரணம் வேறிடத்திலும் நிகழ்வது தூர காரிய ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“வேறொரு மாதர்மேல் வேந்தன் நகநுதியால்
ஊறுதர இம்மா(து) உயிர்வாடும், - வேறே
இருவரே மெய்வடிவில் ஏந்திழை நல்லார்
ஒருவரே தம்மில் உயிர்.”

தலைவன் புண் உண்டாக்கியதற்குப் (காரணம்) பரத்தையே உயிர் வாடி இருக்க (காரியம்) வேண்டும். அவ்உயிர் வாடுதல் பரத்தையிடம் நிகழாமல் வேறோர் இடத்தில் இருந்த தலைவியிடம் ஏற்பட்டதால் இது தூரகாரியம் ஆயிற்று. தலைவி உயிர் வாடுவதற்குப் பரத்தையின் மேல்பட்ட நகம் ஏதுவாயிற்று. ஆதலின் இது தூரகாரிய ஏதுவாயிற்று. இச்செயல்கள் வியக்கும்படி இருந்ததால் சித்திரமாயிற்று.

ஒருங்குடன் தோற்ற ஏது :

காரணமும் காரியமும் ஒன்றாக நிகழ்வது ஒருங்குடன் தோற்ற ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“விரிந்த மதிநிலவின் மேம்பாடும்¹ வேட்கை
புரிந்த சிலைமதவேள் போரும்² – பிரிந்தோர்
நிறைதளர்வும்,³ ஒக்க நிகழ்ந்தனவால் ஆவி
பொறைதளரும் புன்மாலைப் போழ்து.”

இப்பாடலில் நிலவின் மேம்பாடு, மன்மதனின் போர் ஆகிய காரணங்கள் பிரிந்தோர் தளர்தல் அகிய காரியத்தோடு ஒருங்கே நிகழ்ந்தன. தளர்வதற்கு நிலவும் மன்மதனும் காரணங்கள் என்பதால் அவை ஏதுவாயின. ஆகையால் இது ஒருங்குடன் தோற்ற ஏதுவாயிற்று.

காரணம் முந்துறூஉம் காரிய நிலை ஏது :

காரணத்திற்கு முன்னர்க் காரியம் நிகழ்வது காரணம் முந்துறூஉம் காரிய நிலை ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“தம்புரவு பூண்டோர் பிரியத் தனியிருந்த
வம்புலவு கோதையர்க்கு மாரவேள் - அம்பு
பொரும்என்று மெல்லாகம் புண்கூர்ந்த மாலை
வரும்என்று) இருண்ட மனம்.”

இப்பாடலில் மார்பு புண்ணாதல், மனம் இருளல் ஆகிய இரண்டும் காரியங்கள். இதற்கு முறையே அம்பு தைத்தல், மாலைப்பொழுது வருதல் என்னும் இரண்டும் காரணங்களாவன. காரணம் நிகழ்வதற்கு முன்னரே காரியங்கள் நிகழ்ந்ததாலும் அந்நிகழ்வுகளுக்குத் தோன்றா ஏது கூறப்பட்டதாலும் இது காரணம் முந்துறூஉம் காரிய நிலை ஏதுவாயிற்று.

யுத்த ஏது :

காரணத்திற்குப் பொருத்தமான காரியம் நிகழ்வது யுத்த ஏதுவாகும். (யுத்தம் - பொருத்தம்)

எ.கா :

“பொன்னி வளநாடன் கைவேல் பொழிநிலவால்
முன்னர் அசைந்து முகுளிக்கும் - தன்னோர்
பொரவந்த வேந்தர் புனைகடகச் செங்கை
அரவிந்தம் நூறா யிரம்.”

சந்திரனைக் கண்டு செந்தாமரைகள் குவிதல் இயல்பு. அதற்கு ஏற்பக் கையாகிய தாமரையின் குவிவுக்கு வேட்படையின் ஒளியாகிய நிலவொளி காட்டப்பட்டது. ஆதலால் இது காரணத்திற்குப் பொருத்தமான காரியமாய் யுத்த ஏதுவாயிற்று.

அயுத்த ஏது :

காரணத்திற்குப் பொருந்தாத காரியம் நிகழ்வது அயுத்த ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“இகன்மதமால் யானை அனபாயன் எங்கோன்
முகமதியின் மூரல்நிலவால் - நகமலர்வ
செங்கயற்கண் நல்லார் திருமருவு வாள்வதன
பங்கயங்கள் சாலப் பல.”

தாமரை மலர்வதற்குச் சூரிய ஒளியே பொருத்தமான காரணமாகும். இப்பாடலில் சந்திரனாக விளங்கும் முகத்திலிருந்து தோன்றும் முறுவலாகிய ஒளியைக் கண்டு பெண்களின் முகத்தாமரை மலர்ந்ததாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. தாமரைகளின் மலர்ச்சியாகிய காரியத்திற்கு நிலவொளி பொருத்தமில்லாத காரணமாதலால் இது அயுத்த ஏதுவாயிற்று.

ஐய ஏது :

ஒரு காரியத்திற்குரிய காரணத்தை ஐயுற்றுக் கூறுவது ஐய ஏதுவாகும்.

எ.கா :

“மாதர் உமைவாய் மழலை மொழியாலோ!
ஓது மறையின் ஒலியாலோ! - யாதாலோ?
கோலம் இருதிறனாக் கொண்டான் திருமிடற்றின்
ஆலம் அமிர்தான வாறு.”

மிடற்றில் உள்ள நஞ்சு அமிர்தமானதற்குக் காரணம் மழலை மொழியோ? மறையின் ஒலியோ? யாதோ? என வினவியதால் ஐயமாயிற்று. அவ்ஐயங்களே ஏதுவாயும் நின்றன. ஆதலால் இது ஐய ஏதுவாயிற்று.

நுட்ப அணி

பிறருடைய கருத்தை அறிந்து, அதற்குரிய மறுமொழியைச் சொல்லால் வெளிப்படுத்தாமல் குறிப்பாலோ செயலாலோ அரிதாக உய்த்துணரும்படி புலப்படுத்துவது நுட்ப அணியாகும். இதற்கு நுணுக்கம், பரிசுரணம் என்னும் வேறு பெயர்களும் உண்டு. வடநூலால் இதனைச் ‘சூக்கும அலங்காரம்.’ என உரைப்பர்.

நூற்பா எண் - 62

தெரி(பு)1 வே(று) கிளவாது குறிப்பினும்2 தொழிலினும்

அரி(து)உணர் வினைத்திறம் நுட்பம் ஆகும்.

1.குறிப்பினாலாவது 2. தொழிலினாலாவது அரிதாக நோக்கி உணரும் தன்மையை உடையது நுட்பம் என்னும் அணியாகும்.

குறிப்பு நுட்பம் :

குறிப்பால் நுட்பமாக உணர்ந்து கொள்ளச் செய்வது குறிப்பு நுட்பமாகும்.

எ.கா :

“காதலன் மெல்உயிர்க்கும் காவல் புரிந்ததால்
பேதையர் ஆயம் பிரியாத – மாதர்
படர்இருள்கால் சீக்கும் பகலவனை நோக்கிக்
குடதிசையை நோக்கும் குறிப்பு”

ஆயக்கூட்டத்தால் சூழப்பெற்ற தலைவியைக் காண்கிறான் தலைவன். அருகில் பலர் இருப்பதால் தலைவியைக் கண்டு பேச முடியாமல் மிகவும் வருந்துகிறான். காணாத வருத்தம் தலைவனின் உயிரைக் கொல்லுகிறது. அந்நேரத்தில் தலைவி கதிரவனையும் பார்க்கிறாள். பின்னர் அது சென்று மறைகின்ற மேற்குத் திசையையும் பார்க்கிறாள்.

இச்செயல்களாகிய குறிப்புக்கள் ஞாயிறு மறையும் மாலைக்காலத்தில் கூடுதற்கு உடன்பட்டாள் என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்ள வைத்தன. ஆதலின் இது குறிப்பு நுட்பமாயிற்று.

தொழில் நுட்பம் :

தொழிலால் நுட்பமாக உணர்ந்து கொள்ளச் செய்வது தொழில் நுட்பமாகும்.

எ.கா:

“பாடல் பயிலும் பணிமொழி தன்பணைத்தோள்
கூடல் அவாவால் குறிப்பு(பு)உணர்த்தும் - ஆடவற்கு
மென்தீந் தொடையாழின் மெல்லவே தைவந்தாள்
இன்தீம் குறிஞ்சி இசை.”

இப்பாடலில் இடம்பெற்ற தொழில் யாழில் குறிஞ்சிப்பண் மீட்டுதல் ஆகும். இப்பண், புணர்தலுக்குரிய இசையாகும். இது யாமத்தில் இசைக்கப்படுவது. இதனை வேறொரு பொழுதில் தலைவி மீட்டியதால் தனக்குள்ள புணர்ச்சி விருப்பத்தைத் தலைவனுக்கு நுட்பமாகப் புலப்படுத்தினாள். ஆதலின் இது தொழில் நுட்பமாயிற்று.

இலேச அணி

நூற்பா எண் - 63

“குறிப்பு வெளிப்படுக்கும் சத்துவம் பிறிதின்
மறைத்துரை யாடல் இலேசம் ஆகும்.”

உள்ளம் கருதியதனை வெளிப்படுத்தும் சத்துவமாகிய குணங்களைப் பிறிதொன்றால் நிகழ்ந்ததாக மறைத்துக் கூறுவது இலேசம் என்னும் அலங்காரமாகும்.

எ.கா :

“கல்லுயர் தோட் கிள்ளி பரிதொழுது கண்பனிசோர்
மெல்லியலால் தோழியர்முன் வேறொன்று – சொல்லுவரால்
பொங்கும் படைபரப்ப மீதெழுந்த பூந்துகள்சேர்ந்து
எங்கண் கலுழ்ந்தனவால் என்று.”

ஈண்டுக் குதிரையின் மீது சோழன் செல்லுதலைக் கண்டு ஏற்பட்ட காமத்தால் உண்டான கண்ணீரை அங்கெழுந்த புழுதியால் ஏற்பட்டது எனப் பெண்கள் பிறிதில் மறுத்துக்கூறிய நிலையால் இது இலேச அணி ஆயிற்று.

இலேச அணியின் வகை :

நூற்பா எண் - 64

“புகழ்வது போலப் பழித்திறம் புனைதலும்
பழிப்பது போலப் புகழ்புலப் படுத்தலும்
அவையும் அன்னதென்று அறைகுநர் உளரே.”

ஒன்றைப் புகழ்ந்துரைத்தலைப் போன்று காட்டிப் பழித்தலும், பழித்தலைப் போன்று காட்டிப் புகழை விளம்புதலும் ஆகிய இவ்விரண்டும் இவ்இலேச அணியின் வகையாக உரைப்பவரும் உள்ளனர்.

புகழ்வது போலப் பழித்தல் :

இது, ஒன்றைப் புகழ்ந்து கூறுவது போன்று உரைத்து அதன் வழி மேவும் பழிப்பினைக் கூறுதலாகும்.

எ.கா :

“மேய கலவி விளைபொழுது நம்மெல்லென்
சாயல் தளராமல் தாங்குமால் - சேயிழையாய்
போர்வேட்ட மேன்மைப் புகழாளன் யாம்விரும்பித்
தார்வேட்ட தோள்விடலை தான்.”

ஈண்டுத் தலைவியைக் கூடுகின்ற தலைவன் தலைவியைத் தழுவி இன்பம் துய்க்க அறியாதவனாயினான் என்னும் பழிப்பினைத் தன் மென்மையான சாயலைக் குலையாது காத்தான் எனப் புகழ்ந்து கூறுவது போலக் கூறப்பட்டது. எனவே இது, காதலர்க்கு ஏற்புடைய செயலாகாமையை உரைத்தலின் புகழ்வது போலப் பழித்தலையுடைய இலேச அணியின் வகை.

பழிப்பது போலப் புகழ்தல் :

இது பழித்துரைத்தல் போன்று சாற்றிப் புகழ்ச்சியைக் கூறுதலாகும்.

எ.கா :

“ஆடல் மயிலியலி அன்பன் அணியாகம்
கூடுங்கால் மெல்லென் குறிப்பறியான் - ஊடல்
இளிவந்த செய்கை இரவாளன் யார்க்கும்
விளிவந்த வேட்கை இலன்.”

ஈண்டுத் தலைவியைக் கூடும்போது, உள்ள நிலையைப் பழித்தல் போன்று உரைப்பதாயினும் அதுவே இயல்பாதல் தோன்ற உரைத்துத் தலைவனைப் புகழ்ந்து கூறுதலாக அமைந்தது எனவே இது பழிப்பது போலப் புகழ்தலாகிய இலேச அணியின் வகையாயிற்று.

நிரல் நிறை அணி

நூற்பா எண் - 65

நிரல் நிறுத்து இயற்றுதல் நிரல் நிறை அணியே.

சொல்லையும், பொருளையும் நிரல் நிறுத்தி நேரே பொருள் கொள்வது நிரல் நிறை என்னும் அலங்காரம் ஆகும்.

நிரலே நிறுத்தி நேர்பொருள் கொள்ளுதல் :

எ.கா :

“காரிகை மென்மொழியால் நோக்கால் கதிர்முலையால்
வார்புருவத் தால்இடையால் வாய்த்தளிதால் - நேர்தொலைந்த
கொல்லி வடிநெடுவேற் கோங்கரும்பு விற்கரும்பு
வல்லி கவிர்மென் மலர்.”

ஈண்டு இனிய மொழியால் கொல்லி என்கிற பண்ணும், நோக்கினால் வேலும், தனங்களால் கோங்கு அரும்பும், புருவத்தால் மன்மதனின் கரும்புவில்லும், மெல்லிடையால் வல்லி (பூங்கொடியும் தளிர் போன்ற மெல்லிய வாயால் முருக்க மலரும் செவ்வியாகிய அழகு இழந்தன என வரிசைப் படுத்தி முறையாக நிரல்நிறையாக்கிப் பொருள் கொள்ளுதலால் இது நிரலே நிறுத்தி நேரே பொருள் கொள்ளும் அணி வகையாயிற்று.

நிரலே நிறுத்தி மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்ளுதல் :

எ.கா :

“ஆடவர்கள் எவ்வாறு அகன்றொழிவார் வெ.காவும்
பாடகமும் ஊரகமும் பஞ்சரமா - நீடியமால்
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் இது வன்றோ
மன்றார் மதிற்கச்சி மாண்பு.”

ஈண்டுத் திருவெஃகாவில் கிடந்தான் எனவும், பாடகத்தில் இருந்தான் எனவும் ஊரகத்தில் நின்றான் எனவும் மொழி மாற்றிப் பொருள் கொள்ளுதலால் இது நிரலே நிறுத்தி மொழி மாற்றிப் பொருள் கொள்ளுதல் ஆகும்.

ஆர்வ மொழியணி

நூற்பா எண் - 66

ஆர்வமொழி மிகுப்பது ஆர்வ மொழியே.

ஆர்வத்தின் வயப்பட்டு நிகழும் மொழி, மிகத் தோன்றச் சொல்லுவது ஆர்வ மொழி என்னும் அணி ஆகும்.

எ.கா :

“சொல்ல மொழிதளர்ந்து சோரும் துணைமலர்த்தோள்

புல்ல இருதோள் புடைபெயரா – மெல்ல

நினைவோம் எனில்நெஞ் சிடம்போதா(து) எம்பால்

வனைதாராய் வந்ததற்கு மாறு.”

ஈண்டுத் தலைவனைக் கண்ட பேருவகையால் மொழிசோரும், தோள் புடை பெயராது, நெஞ்சு இடம் போதாது எனக் கூறுதலின் இது, ஆர்வமொழி என்னும் அணி ஆயிற்று.

சுவையணி

நூற்பா எண் - 67

“உண்ணிகழ் தன்மை புறத்துத் தோன்ற

எண்வகை மெய்ப்பாட்டின்இயல்வது சுவையே”

உள்ளத்தில் நிகழும் தன்மை புறத்தில் புலனாக விளங்க எட்டு வகையான மெய்ப்பாட்டாலும் நடப்பது சுவை என்னும் அணி ஆகும்.

சுவை அணியின் வகை :

நூற்பா எண் - 68

“அவைதாம்

வீரம் அச்சம் இழிப்பொடு வியப்பே

காமம் அவலம் உருத்திரம் நகையே”

மேற்குறித்த சுவையலங்காரம் மெய்ப்பாட்டின் வகையாகிய 1.வீரம் 2. அச்சம், 3.இழிப்பு, 4. வியப்பு, 5. காமம், 6. அவலம், 7. உருத்திரம், 8. நகை ஆகியனவாக விரியும்.

வீரச்சுவை :

வீரம் காரணமாகத் தோன்றும் சுவையே வீரச் சுவையாகும். இது மனத்துணிவினால் புலப்படுவதாகும்.

எ.கா :

“சேர்ந்த புறவின் நிறைதன் திருமேனி
ஈர்த்திட்டு உயர்துலைதான் ஏறினான் - நேர்ந்த
கொடைவீர மோ?மெய்ந் நிறைகுறையா வன்கண்
படைவீர மோ?சென்னி பண்பு.”

இப்பாடலில் சோழ மரபினரின் கொடைவீரம் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. புறாவின் தசைக்காகத் தன் தசையை வைத்து அதன் போதாமைக்காகத் தானே துலைமீது ஏறி நின்ற துணியைக் காட்டுவதால் இது வீரச்சுவையாயிற்று. சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் வரலாறு அவனது குலத்தினைச் சார்ந்த சோழன் மீது ஏற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளது.

அச்சச்சுவை :

அச்சம் காரணமாகத் தோன்றும் சுவையே அச்சச் சுவையாகும்.

எ.கா :

“கைநெரித்து வெய்து)உயிர்ப்பக் கால்தளர்ந்து மெய்பனிப்ப
மையரிக்கண் நீர்ததும்ப வாய்புலர்ந்தாள் - தையல்
சினவேல் விடலையால் கைஇழந்த செங்கண்
புனவேழம் மேல்வந்த போது.”

இப்பாடலில் யானையைக் கண்டதன் காரணமாக அச்சத்திற்குரிய கை நெரித்தல் முதலான செயல்கள் புலப்படுத்தப்பட்டதால் இது அச்சச் சுவையாயிற்று.

இழிப்புச் சுவை :

இழிப்புக் காரணமாகத் தோன்றும் சுவையே இழிப்புச் சுவையாகும்.

எ.கா :

“உடைதலையும் மூளையும் ஊண்தடியும் என்பும்
குடரும் கொழுங்குருதி ஈர்ப்ப - மிடைபேய்
பெருநடஞ்செய் பெற்றித்தே கொற்றப்போர்க் கிள்ளி
கருநடரைச் சீறும் களம்.”

இப்பாடலில் போர்க்களக்காட்சி சிறப்பிக்கப்படுகிறது. அக்களத்தில் காட்டப்படும் உடைந்த தலை, மூளை, கொழுப்புப் போன்றவை அருவருப்புச் சுவையைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஆகையால் இது இழிப்புச்சுவையாயிற்று.

வியப்புச்சுவை :

மனஎழுச்சி (வியப்புக்) காரணமாகத் தோன்றும் சுவை வியப்புச்சுவை ஆகும்.

எ.கா :

“முத்(து)அரும்பிச் செம்பொன் முறிததைந்து பைந்துகிரின்
தொத்(து)அலர்ந்து பல்கலனம் சூழ்ந்(து)ஒளிரும் - கொத்தினதாம்
பொன்னேர் மணிகொழிக்கும் பூங்கா விரிநாடன்
தன்னேர் பொழியும் தரு.”

இப்பாடலில் குறிக்கப்பெறும் பொருள் கற்பக மரமாகும். அது அரும்பாக முத்து, தளிதாகச் செம்பொன், பூங்கொத்தாகப் பவளம் என்பவற்றைப் பெற்றிருந்தது. அவற்றுடன் கிளைகளில் பலவகை அணிகலன்களை அணிந்து ஒளிர்ந்தது எனக் காட்டப்படுகிறது. இயற்கையான மரத்திற்கு மாறாகக் காட்டப்பெறும் கற்பகத்தரு புதுமை செறிந்தது. ஆதலால் இது வியப்புச் சுவையைத் தோற்றுவித்தது.

காமச்சுவை :

காமம் காரணமாகத் தோன்றும் சுவையே காமச்சுவையாகும்.

எ.கா :

“திங்கள் நுதல்வியாக்கும், வாய்துடிக்கும், கண்சிவக்கும்,
அங்கைத் தளிர்நடுங்கும், சொல்அசையும், - கொங்கை
பொருகாலும் ஊடிப் புடைபெயரும் காலும்
இருகாலும் ஒக்கும் இவர்க்கு.”

இப்பாடலில் கூறப்பட்ட பொருள்கள் கூடல், ஊடல் என்பனவாம். இவை இரண்டும் காமம் பற்றியவை. இவ்இரண்டிலும் காமச்சுவையின் குறிப்புக்கள் ஒரு நிகரனவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை நுதல் வியர்த்தல் முதலியனவாம். ஆதலால் இது காமச்சுவை ஆயிற்று.

அவலச்சுவை :

அவலம் காரணமாகத் தோன்றும் சுவை அவலச்சுவையாகும்.

எ.கா :

“கழல்சேர்ந்த தாள்விடலை காதலிமெய் தீண்டும்
அழல்சேர்ந்து தன்நெஞ்சு அயர்ந்தான் - குழல்சேர்ந்த
தாமம் தரியா(து) அசையும் தளிர்மேனி
ஈமம் தரிக்குமோ என்று.”

தனக்குப் பற்றுள்ள ஒன்றனைப் பிரிவதனால் தோன்றுவது அவலம் என்பர். அதற்கேற்ப மனைவியை இழந்து வருந்தும் தலைவனின் புலம்பலைக் காட்டுவதால் இது அவலச்சுவை ஆயிற்று.

உருத்திரச் சுவை :

சினத்தின் காரணமாகத் தோன்றும் சுவை உருத்திரச் சுவையாகும்.

எ.கா :

“கைபிசையா வாய்மடியாக் கண்சிவலா வெய்துயிரா
மெய்குலையா வேரா வெகுண்டுஎழுந்தான் - வெய்யபோர்த்
தார்வேய்ந்த தோளான் மகளைத் தருகஎன்று
போர்வேந்தன் தூ(து)இசைத்த போது.”

பகையரசன் தன் மகளைத் தருக எனக் கேட்டலாகிய செயலால் உருத்திரச் சுவை தோன்றிற்று. உள்ளே நிகழ்ந்த சினமானது கைபிசைதல் முதலாகிய குறிப்புக்களால் காட்டப்பட்டது. இதனால் இப்பாடல் உருத்திரச் சுவை ஆயிற்று.

நகைச்சுவை :

நகை காரணமாகத் தோன்றும் சுவை நகைச்சுவையாகும்.

எ.கா :

“நாண்போலும் தன்மனைக்குத் தான்சேறல் இந்நின்ற
பாண்போலும் வெவ்வழலில் பாய்வதாஉம் - காண்தோழி!
கைத்தலங் கண்ணாக் களவுகாண் பான்ஒருவன்
பொய்த்தலைமுன் நீட்டியற்றும் போந்து.”

பழங்காலத்தில் களவு செய்யக் கருதுவோரின் செயல்பாட்டினை உள்ளே இருப்போர் அறிந்து கொள்வர். அக்கள்வனை வீட்டுள் நுழையும் போதே தாக்குவர். அதிலிருந்து தப்பிக்கக் கள்வர்கள் முன்னேற்பாடாகத் தாம் செய்து வைத்திருக்கும் பொய்த்தலையை முதலில் நீட்டுவர். அதற்கு ஏதேனும் துன்பம் நேருமானால் ஆட்கள் இருப்பதை அறிந்து நீங்குவர். இல்லையேல் உள்ளே புகுந்து களவாடுவர். இச்செயல் தலைவன் செயலுக்கு ஒத்ததாகக் காட்டப்படுகிறது. இப்பாணனுக்கு ஏதேனும் துன்பம் நேர்ந்தால் தலைவன் ஓடிவிடுவான் என்பதை நாண்போலும் தோழி எனக் கூறுவதும் பாணனைக் பொய்த்தலையாய்க் காட்டுவதும் நகைச்சுவையைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

மேற்பார்வை நூல்கள்

1. தண்டியலங்காரம், தெளிவுரை – வ.த.இராம.சுப்பிரமணியம்.
2. தண்டியலங்காரம், தெளிவுரை – முனைவர்.ச.திருஞானசம்பந்தம்.

முனைவர்.மா.சிவபாக்கியம்,
இணைப்பேராசிரியர் தமிழ்த்துறை,
காமராஜ் கல்லூரி,
தூத்துக்குடி